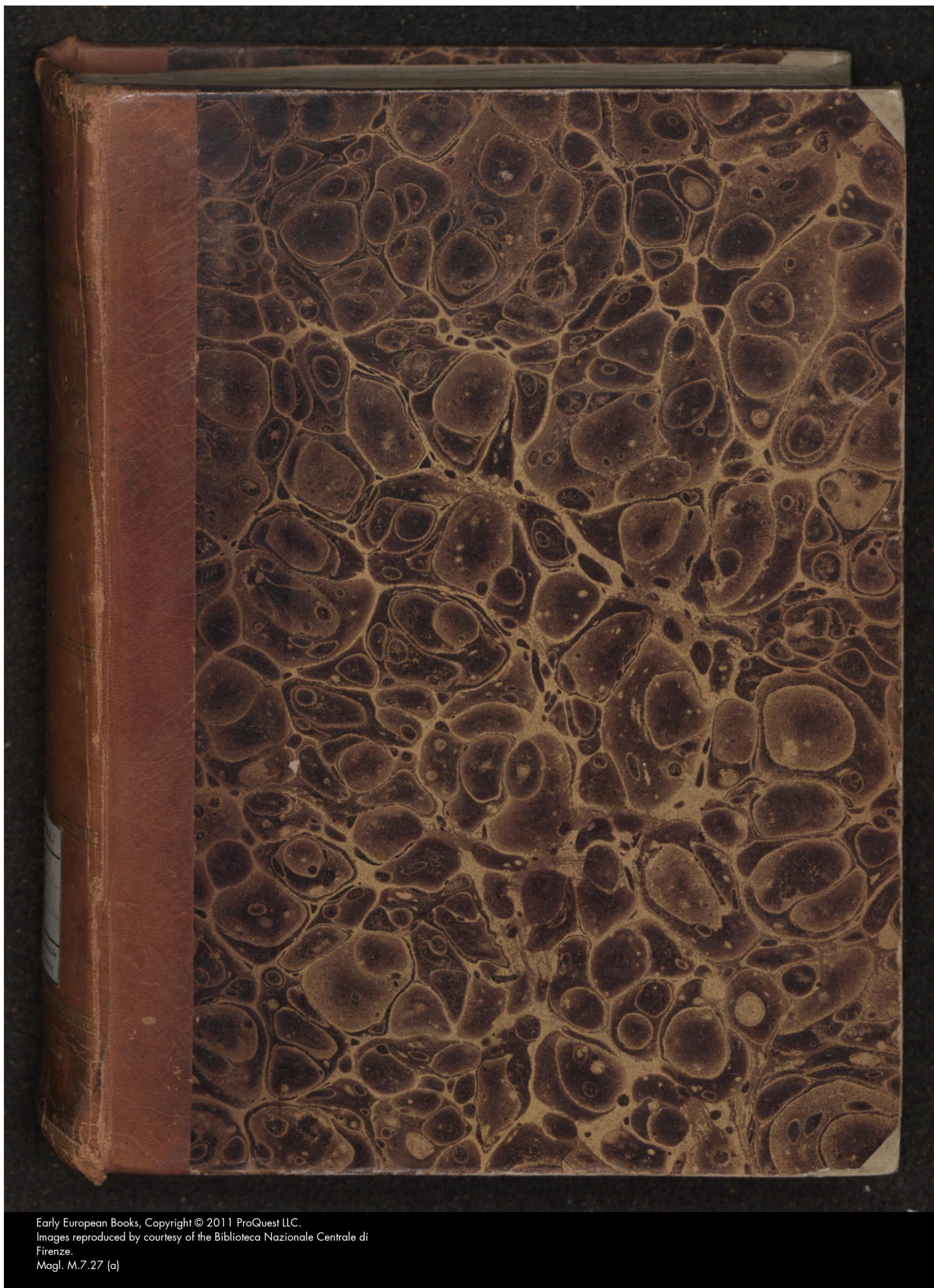
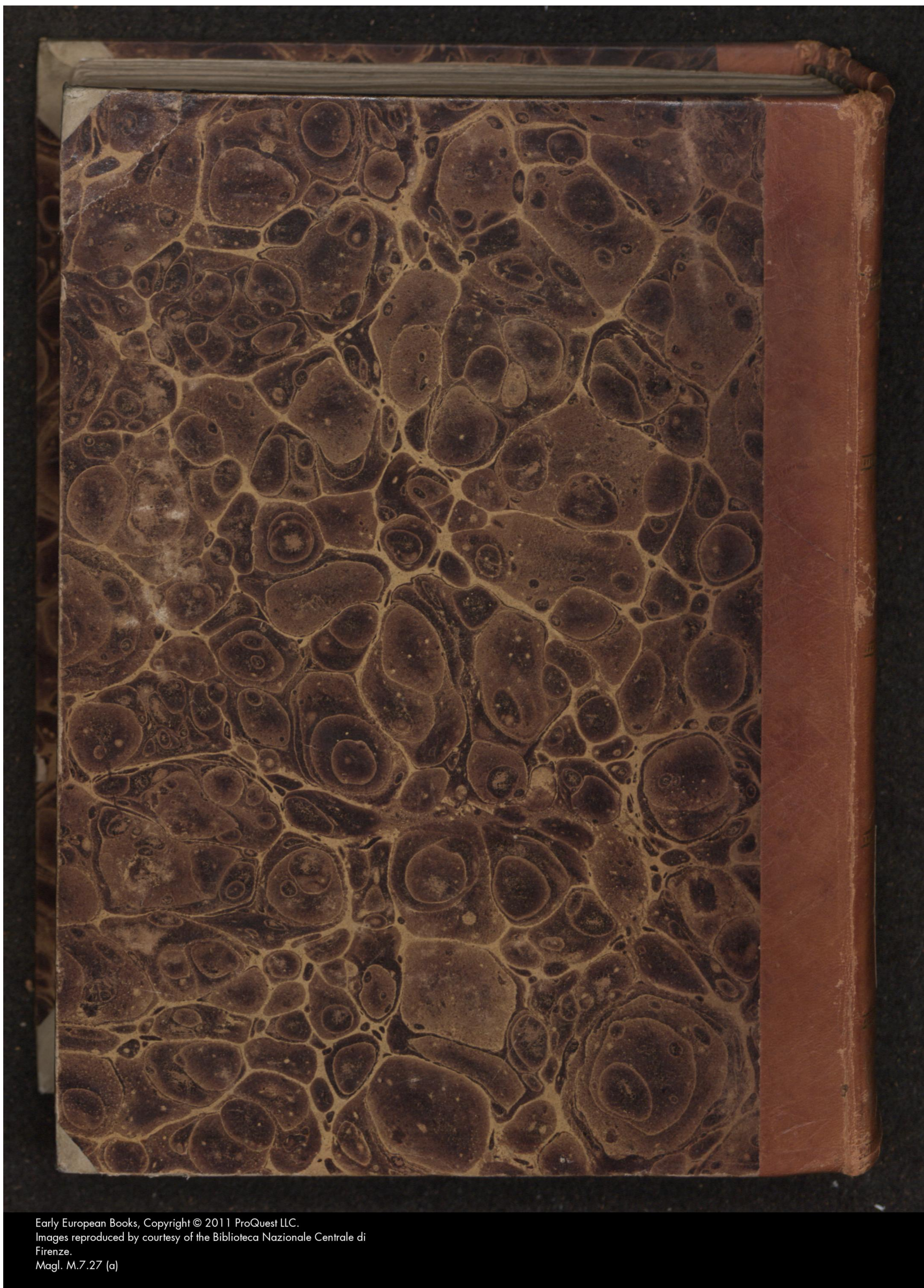

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (a)

b

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Compendium perclarum ad intro

ductionem iuuenum in facultate Logice per clarum Artium doctorez ac Theologie professorem Magistrum Paulum pergulensez nuperrime compilatum quam sautissime incipit.

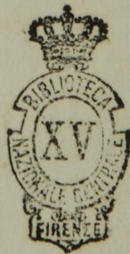
o

Omnes qui aliquid memoria dignũ suis posteris reliquerunt: aut magnitudine aut dispositione p̄clarum aliqnid ediderunt. Cumq; p tot florẽtissima ingenia in vnaqueq; artium res ipse digeste ad summum sue magnitudinis fere peruenerint. nihil mihi aut q̃z paucissimũ noue iuentionis in rebus ipsis supereẽ perspexi: nisi iocunda quadam dispositione omnia logice precepta: adeo faciliter ante oculos omnium studentium configurando prescribere: vt sensus pariter ꝛ intellectus firmam quadam imagine facilitatem ꝛ memoriam omnibus preseferrent. Qua in re illud ausus experimẽto permittere: vt longe amplius p mensẽ studentes erudiri hoc ordine valeant: q̃z si per triplum aliter insudauerit ꝛ ne lõgius a ꝓposito: nostra ꝓgrediatur oratio ad seriem nostram accedo dum modo emulos si qui fuerint premonuerim ne ante me mordeãt q̃z huius rei vberrimum fructum intelligant: ꝛ posteris nostris viam facilitatis non precludant: sed potius bonis artibus iter latissimum prebeant: nihil enim perscripsi vsq; ad minimum iota q̃ non certa aliqua ratione confecerim vt vtilitati studentium moderatissima breuitate ꝓficerẽ. ¶ Uniuersum autez opus. vij. tractatibus necessarijs conficitur Primus summulis. Secundus suppositionibus. Tertius terminorum probationibus. Quartus consequentijs Quintus obligationibus. Sextus insolubilibus. Septimus summularꝫ suppositionum ꝛ ꝯsequentiarꝫ obiectionibus designabitur. deo mihi semper ꝛ vobis fauente: qui oĩbꝫ prebet gratiam affluenter: modo ad dei laudem omnia vota nostra ꝓcedant: ꝛ ad gloriam ꝛ honorem.

t

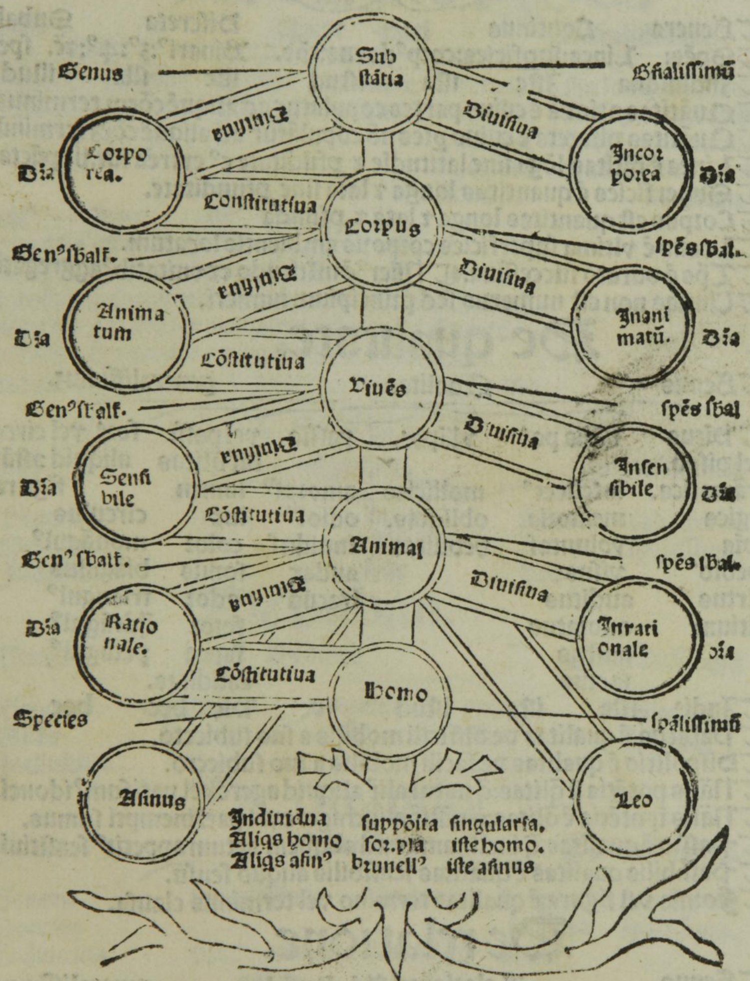
Transcendentia sunt sex. videlz: Ens. Aliquid: Unum: Bonũ: Uerũ ꝛ Res. Et dicuntur transcendentia quia in se omnia includunt: ꝛ de omnibus verificantur.

¶ Predicamenta sunt decem. s. substantia: q̃titas: qualitas: relatio: actio: passio: situs siue positio: habitus. vbi ꝛ quando.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De predicamento substantie

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De quantitate

Genus	Quantitas.	Generalissimū.

¶ Genera	Continua	Discreta	Subal.
¶ Spēs:	Linea:supficies:corpꝰ:locus:tp̄s.	Binariꝰ:3ꝰ:4ꝰ:ꝛc̄.	spe.

¶ Indiuidua	Iste	ista	istud	ille	illa	illud

¶ Quātitas ↄtinua ē cuius partes copulātur ad aliquē cōem terminuz.
¶ Quātitas discreta ē cuius ptes nō copulātur ad aliquē cōez terminū.
¶ Linea ē q̄titas lōga sine latitudie ꝛ pfūditate cꝰ extrēa sūt.ij. pūcta.
¶ Superficies ē quantitas longa ꝛ lata sine pfunditate.
¶ Corpus est quantitas longa ꝛ lata ꝛ pfunda
¶ Locus ē vltima superficies corporis ambientis locatum.
¶ Tp̄s ē duratō successiua. ¶ Nūerꝰ ē mltitudo ex vnitatibꝰ aggregata
¶ Unitas non est numerus sed principium nnmeri.

De qualitate.

¶ Genus	Qualitas	generalissimuz.

¶ Hitus vel dispō.	nālis poª	vl'ipoª.	passio	vel passibil' q̄litas	forª vel circa aliquid ↄstās
grāmatica.	intellectꝰ	mollicies	amorosꝰ	lumen	figura
logica	memoria	obligtas.	odiosꝰ	lux	circulus
phia	voluntas	debilitas	inuidus	color	monāgulꝰ
theoloª	visus		audax	sonus	biāgulus
virtus	auditus		iracūdꝰ.	odor	triangulꝰ
vitium	odoratus			fetor	q̄drāgulꝰ
	gustus			sapor	pētāgulꝰ
	tactus			caliditas.	

¶ Indiª	Iste	ista	istud	vel	Hic	hec	hoc

¶ Habitus ē qualitas de difficili mobilis a suo subiecto.
¶ Dispositio ē qualitas de facili mobilis a suo subiecto.
¶ Nālis potētia ē q̄litas: q̄ naturalit̄ aliquid agere vel pati sumꝰ idonei.
¶ Nālis ipotētia ē q̄litas: q̄ nālit̄ aliqd agere vel pati inempti snmus.
¶ Passio ē qualitas: q̄ inclinamur ad aliquem actum appetitꝰ sensitiui.
¶ Passibilis qualitas ē qualitas sensibilis aliquo sensu.
¶ Forma vel figura ē qualitas termino vel terminus clausa.

De relatione.

¶ Genus	Relatio vel Ad aliquid	generalissimuz

¶ Genera	equiperātia	suppositio	suppositio	subal.
¶ Spēs.	similitudo.	paternitas	filiatio	spālis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

	fratrenitas amicitia		dominiũ maioritas		seruitꝰ minoritas	
Indiuidua	Iste	ista	istud	vel Hic	hec	hoc.

De Agere ⁊ Pati.

Genus		Agere pati			generalissimum.	
Generare hominem	corrũpẽ leonem	augere ĩ longũ	minuere ĩ pfundũ	alterare frigefacẽ calefacerẽ hũectare siccare.	ẽm locuz mutare. sursũz dorsuz sũ antrorsum	retrorsũ dextror/ sini strorsum.
Indiª	hunc	sic	sic	sic		

Generatio est mutatio de non esse ad esse.
Corruptio est mutatio de esse ad non esse
Augmetatio ẽ mutatio de minori ad maiorẽ q̃titatẽ.
Diminutio ẽ mutatio de maiori ad minorẽ q̃titatẽ.
Alteratio est mutatio de qualitate in qualitatem.
Secũdũ locũ mutatio est pgressus de loco ad locum.

De Situ vel po sitione

Genus	Situs vel positio.			generalissimuz.
¶ Genera	stare	iacere	sedere	subalterna
¶ Species	sic	sic	sic	spẽlissime.
¶ Indiuidua	hoc	hoc	hoc	

De habitu.

¶ Genus	Habitus			Generalissimum
¶ Genera	vestitus	Coronatus	ornatꝰ	subalterna
¶ Spẽs	sic	sic	sic	spẽlissimũ.
¶ Indiuidua	hic	hec	hoc.	

De quando

¶ Genus	Quando			Generalissimuz.
¶ Genera	in eternitate	in euo	in tpe	subalterna
¶ Species			in anno	spẽlissima.
¶ Indiuidua	tunc vel ille	illꝰ illud	in die	

De vbi.

¶ Genus	Ubi	generalissimũ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Genera	In loco	In spacio	subalterna.
Species	In orario	in campo	spālissima.
Indiuidua	hic hec	hoc	hic vel ibi.

De diffinitione

Diffinitum Diffi ni ti o.

¶ Homo est animal rationale differentia ad differētiam brutorum.
genus: quia omnis homo ē animal ⁊ non econuerso

¶ Diffinitio ⁊ diffinitum conuertuntur.

¶ Omnis bona diffinitio constat ex genere ⁊ differētia vel differentijs

De terminis.

Diffinitum	diffinitio	differētia ad differentiam digitorum.
¶ Termin⁹	est ps oratiōis ꝓpinqua.	differētia ad drāz litterarꝫ
	genus quia ois terminus ē ps ⁊ nō ecōuerso.	

Diffinitū	Diffi	ni	tio
Terminus	ē signū	orōnis ↄstitutm̄ vt ps ꝓpinq̄ eiusdē	
	gen⁹ q: ois t̄min⁹ ē signū ⁊ n̄ ecōuerso	drā ad drām picturarꝫ	drā ad drāz lrārū vel sillabarū.

De diuisione terminorū.

Terminus.

Incomplexus est sola dictio: vt li homo

Complexus est oratio vt hō albus: homo currit.

In cōplexus.

¶ Per se significatiuus est que tam per se q̄ȝ cum alio positus habet significatum. vt homo.

¶ Nō p se significatiu⁹ est qui per se positus nihil significat: vt omis nullus.

Per se significatiuus.

¶ Cathegorematicus vel distinctus: est qui tam per se q̄ȝ cū alio positus hȝ significatū ꝓpriū ⁊ determinatū: vt homo.

¶ Indistinctus est q tā per se q̄ȝ cum alio positus habet significatū sed indeterminatum vt album

Nō per se significatiuus.

¶ Sincathegorematicus est qui nec per se: nec cum alio positus aliquid significat: sed habet tm̄ officium: vt omnis nullus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

51

¶ Depēdēs est q̄ p se positus nihil significat s; cum alio vt relatiua ꝛ pronōia demōstratiua que ex demōstratiōe ꝛ relatione habēt significatum.

Terminus.

¶ Uniuoc⁹ ē termin⁹ simplex plura significans vno noīe ꝛ eadem ratione: hō aīal rōnale nomen ratio:

¶ Equoc⁹ ē termin⁹ simplex plura significans vno nomine sed diuersis rationibus: vt canis. stel. pis. latrabile nomen rationes a vel b.

Uniuocus

¶ Genus. Spēs. Differētia. Proprium. Accidens.

Est terminus vniuocus predicabilis de pluribus.

¶ In quid ¶ In quale Accidētaliter

Differētib⁹ spē vt aīal pdicat de hoīe ꝛ asino

Dr̄ntib⁹ numero solū vt hō pt̄ de sor. ꝛ pla.

Essentialiter vt rōle ptur eēnaliter de homine

Conuertibilitur vt risibile ptur de homine

Nō cōuertibiliter vt albū pt̄ de homie

Genus

¶ Generalissimū est terminus qui sic est genus quod non potest esse species.

¶ Subalternū est terminus qui sic est genus qd̄ potest esse species.

Species.

¶ Specialissima est terminus qui sic est species quod non potest esse genus.

¶ Subalterna est terminus qui sic est species qd̄ potest esse genus.

Predicatio

¶ Essentialis ¶ Accidentalis.

G D S P A

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Predicatio

¶ Directa qñ supius p̄dicat̄ de suo iferiori vt homo est animal.

¶ Indirecta est qñ inferius predicatur de superiori. vt animal est homo.

Terminus

¶ Naturalit̄ significatiu⁹ ē q̄ apȳ oēs ē eiusdem rei repp̄esentatiuus vt similitudo Iconis: et hominis in mente.

Ad placitū significatiu⁹ est que apȳ oēs ñ ē eiusdē rei p̄ñtatiuus. vt homo vocat̄ vel script⁹: ⁊ aīal

Terminus

¶ Prime ē termin⁹ significās rē q̄ nō ē termin⁹ vt li hō. ⁊ dato q̄ eēt significans rē que ē termin⁹. vt li ens. dūmō significet rē que nō ē terminus adhuc ē p̄me sicut sūt oīa transcēdentia

Secunde ē q significat solum terminum.

Terminus

Prime

¶ Intentionis si sunt in anima vt de⁹: angl̄s: celuz: homo: rosa.

impositiōīs si sunt ī voce vł in scriptura idē termini

Secunde

Intētionis si sūt in aīa vt nomē dictio

ipositiōīs si sūt ī voce vł ī scrip̄ta termin⁹ gēs dēs.

Terminus.

¶ Finitus vt homo: animal.

¶ Infinitus vt non hō.

Terminus.

¶ Positiuus vt visus: audit⁹.

¶ Priuatiu⁹ vt cec⁹. surdus.

Terminus.

¶ Cōīs ē que pl̄a significat vt hō.

¶ Discret⁹ ē q̄ vnū vt sor.

De nomine

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

diffinitū. Diffinitio dr̄a q: ois ꝛ nullus non sunt nōia sed ɔnomina.
¶ Nomē ē t̄min⁹ significatiu⁹ sine tpe c⁹ nulla ps aliqd significat sepata
genus — dr̄a pp verbum — dr̄a pp orōnē: c⁹ ptes significat sepate
diffinitū — dr̄a pp̄ter hec verba incipit desit.
¶ Verbū ē termin⁹: tpaliē significatiu⁹: c⁹ nulla ps significat sepata: et extremoꝝ vnitiu⁹ genus dr̄a pp nomē dr̄a pp orōnē dr̄a pp pticipiū

De oratōe

¶ Oratio ē termin⁹: significatiu⁹: c⁹ aliq̄ ps significat separata
genus — differentia — dr̄a pp nomē ꝛ v̄bum

Orationum

¶ Perfecta est illa que generat pfectū sensum in aīo auditoris.

¶ Imperfecta ē que ip̄fectuꝫ sensuꝫ generat i aīo auditoris

Perfecta q̄druplex.

¶ Indicatiua ¶ Imperatiua ¶ Optatiā ¶ Subiunctiua.

Imperfecta duplex

¶ Coniunctiua ¶ Infinitiua

De ppositōe

differētia quia sola oro indicatiua est ppō.
¶ Propositio est oratio indicatiua verum vel falsum significans.
genus q: ois ppō est orō dr̄a pp alias or. icipit desinit ꝛc.

Propositionū

¶ Cathegorica est q̄ hꝫ subiectū copulā ꝛ p̄dicatū p̄ncipales partes sui ad differētiā ypothetice subiectū copla p̄tū

¶ Ypothetica est que habet ptes ppōes inuicē coniunctas per notā cōiunctionis

¶ Copula est sum es est. vt deus est sapiens.
¶ Subiectum est illud de quo alterum dicitur.
¶ Predicatum est illud quod de altero dicitur.

Cathegoricarū

¶ Affirmatiua est illa in qua principale verbum affirmatur.

¶ Negatiua st illa in qua principale verbū negatur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Exēplū affirmatiuū   Hō est de⁹. hō ē nullus asin⁹. hō q ē al' ē substātia.
Exēplū negatiuū   Homo nō est capra. hō que est asinus non est animal.
Hō est asinus significat pmarie ⁊ adeqte hoiē eē asinū. secūdarie significat multa vera: vt hominem esse substantiam ⁊ hominem esse corpus.
¶ Propositio vera est illa cuius primariū significatū ⁊ adequatum est verum. vt homo est animal: hominem esse animal. est verum sig. ⁊c.
¶ Propositio falsa est illa cuius primariū significatū ⁊ adequatum est falsum. vt homo est asinus hominem esse asinum. ⁊c.
¶ Propositio possibilis est illa cuius primarium significatum ⁊ adeqtum est possibile: vt homo est papa hominem esse papam.
¶ Propositio impossibilis est cuius primariū significatum ⁊ adequatū est impossibile: vt homo est capra: hominem esse capram. ⁊c.
¶ Propositio contingens est cuius primariū significatum ⁊ adequatū est contingens: vt homo est albus: hominem esse album. ⁊c.
¶ Propositio necessaria est cuius primarium significatum ⁊ adequatū est necessarium: vt deus est deum esse. ⁊c.

Cathegoricarum.

¶ Quanta	Non quanta	Exempla.
Uniuersitas.	Exclusa	Tm̄ homo currit.
Particularis	Exceptiua	oīs hō pter sor. cur.
Indefinita	modal' de sensu cōposito	necessario oīs hō cur.
Singularis	Ablatiuus in cōntia.	sole oriente fit dies.

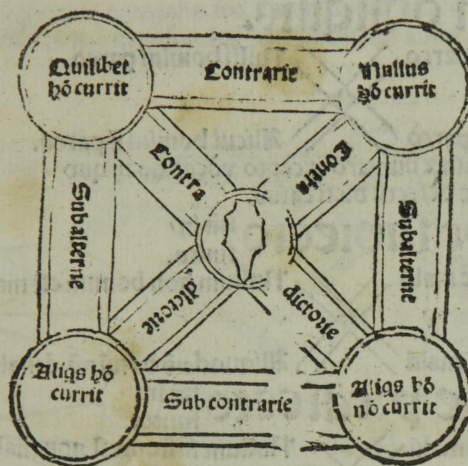
¶ Propō vniuersalis est in q̄ subiicit termin⁹ cōis signo vl'i determiat⁹.
¶ Partic'aris est i q̄ subiicit termin⁹ cōis signo particlari determiat⁹.
¶ Indefinita est in qua subiicit terminus cōis sine aliquo signo.
¶ Singularis est in q̄ subiicit terminus discret⁹ vel termin⁹ cōis cū pnoie demonstratiuo singularis numeri determinatus. Exēpla Ois hō currit. Aliquis hō currit. hō currit. Sor. currit. vel Iste homo currit.
Que ca. vel yp. qualis ne. vel af. vbi quanta par. in. sin.

Mod' sunt sex.

Possibile	impossibile	necessariū	contingēs	verū	falsum.
potest	non potest	oportet	contingit	ita est	nō ita ē
possibilit'	ipossibilit'	necessario	cōtingēter	vere	false

Propositionum.

¶ Modalis est in qua ponit modus vt necessario deus est.   De in esse est in qua nō ponitur modus vt homo est animal.
¶ Propositio modalis de sensu diuiso est in qua modus mediat inter partes dicti: vt homo necessario est animal.
¶ Propō modalis de sensu cōposito est in qua modus pcedit vel subsequit totaliter dictū: vt necessario hō est aīal: vel hō est aīal necessario.

In neũtro genere.

¶ Omne lumen est clarum	Nullum lumen est clarum.
Aliquod lumen est clarum.	Aliqđ lumen non est clarũ.

In obliquis.

¶ Cuiuslibet hoīs iterē loq	Nullius hominis interest loqui.
Alicuius hoīs interest loqui	Alicuius hoīs non interest loqui.

In feminino genere.

¶ Quelibet stella lucet	Nulla stella lucet.
Aliqua stella lucet	Aliqua stella non lucet.

In cõmuni.

¶ Omnis virgo ridet	Nulla res que est virgo ridet
Aliquod qđ ē ꝟgo ridet	Aliquod, quod est virgo nõ ridet.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

In obliquis.

¶ Cuilibet hoi parco.	Nulli homini parco.
Alicui homini parco.	Alicui homini ñ parco.

Et sic in omni casu ꝛ numero excepto vocatiuo in quo fieri nõ potest ex defectu dicti casus.

De subiecto tm̃ infinito.

¶ Oē nõ bonũ ē malũ	Nullum non bonum est malũ.
Aliqđ nõ bonũ ē malũ	Aliquod nõ bonũ nõ ē malũ

De pꝛedicato tm̃ infinito.

¶ Oē iustũ ē nõ malũ	Nullum iustum est non malũ.
Aliqđ iustũ ē nõ malũ	Aliquod iustũ nõ ē nõ malũ.

De subiecto ꝛ pꝛedicato infinito

¶ Oē ñ bonũ ē ñ iustũ	Nullũ non bonũ est nõ iustũ.
Aliqđ ñ bonũ ē ñ iustũ	Aliqđ nõ bonũ nõ ē nõ iustũ.

De sensu diuiso.

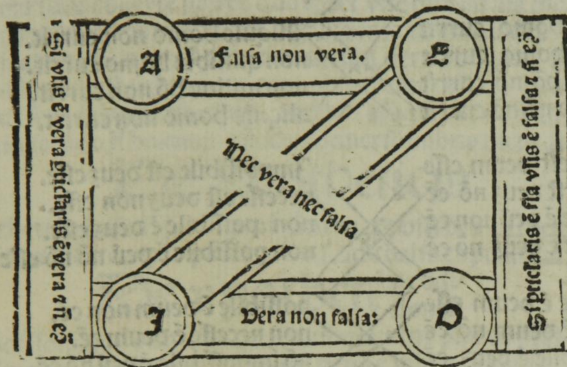
¶ Quilibꝫ hõ pt̄ moꝛi	Nullus homo potest moꝛi.
Aliqs homo pōt moꝛi	Aliquis hõ nõ potest moꝛi

De sensu composito.

¶ Necesse est deũ esse	Impossibile ē deũ esse.
Possibile est deũ esse.	Possibile ē deũ nõ esse.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

℃ Affirmat.a.negat.e.sed vniuersaliter ambe.
℃ Affirmat.i.negat.o.sed particulariter ambe.

℃ Uniuersalis affirmatiua ꝛ vniuersalis negatiua de consimilibus sub/lectis predicatis ꝛ copulis supponētib⁹ pcise ꝓ eodē vel ꝓ eisdē: sūt ɔ̄rie.
℃ Ulis affirmatiua ꝛ pticularis affirmatiua de ɔsilibus subiectis ptis ꝛ copulis supponētibus precise ꝓ eodē vel ꝓ eisdez: sunt subalterne.
℃ Ulis negatiua ꝛ pticularis negatiua de cōsimilibus subiectis predicatis ꝛ.coplis supponētib⁹ precise ꝓ eodē vl ꝓ eisdē: sunt subalterne.
℃ Ulis negatiua ꝛ pticularis affirmatiua silr vlis affirmatiua ꝛ particularis negatiua de ɔsilibus subiectis predicatis ꝛ copulis supponētib⁹ precise pro eodem vel ꝓ eisdem sunt cōtradictorie.
℃ Particularis affirmatiua ꝛ particularis negatiua de ɔsilib⁹ subiectis predicatis ꝛ copulis supponētibus precise ꝓ eodē vel eisdē sūt subɔ̄rie.

℃ Sortes currit — Sortes nō currit.
℃ Tm̄ homo currit. — nō tm̄ homo currit.
℃ Ois hō pret̄ sor.currit — nō ois hō pret̄ sor.currit.
℃ Oi hoie currēte tu es asin⁹ — nō oi hoie currēte tu es asin⁹

Et hec de figuris cathegoricarum dicta sufficiant.

De equipollentiis

Pre.ɔtradic.post.ɔtra.pre.post ꝙ subalter.

℃ Negatio ꝓposita facit equipollere suo contradictorio

Negatio postposita facit egpollere suo ɔtrario

Negatio preposita et postposita facit equipollē suo subalterno

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Quilibet homo currit	Nullus homo currit.
nullus homo non currit	quilibet homo non currit.
non aliquis hō non currit	non aliquis homo currit
non aliquis hō non currit	nō aliquis homo non nō currit

¶ Aliquis homo currit	Aliquis homo non currit.
non nullus homo currit	non quilibet homo currit.
non quilibet hō nō currit	non nullus hō non currit.
aliquis homo nō nō currit	aliqnis homo non currit.

¶ Necesse est deum esse	Impossibile est deuz esse.
impossibile est deuz nō eē	necesse est deuz non esse.
non possibile ē deū non eē	non possibile ē deuz esse.
non possibile ē deuz nō eē	non possibile ē deū nō nō esse.

¶ Possibile ē deum esse	possibile ē deum non eē.
non necesse ē deum nō eē	non necesse ē deum eē.
non impossibile ē deuz eē	nō impossibile ē deū nō eē.
possibile ē deū no nō esse	possibile ē deum non eē.

De equipollentijs dicta sufficiant.

De conuersionibus.

¶ Conuersio ē transpositio subiecti in predicatum ⁊ econuerso vt homo ē animal: animal ē homo. ⁊ p̄ma conuersa: secūda ↄuertens dicitur.

Conuersio.

¶ Simplex — per accidēs. — per ↄpositionē.

¶ Conuersio simplex ē transpositio subiecti in predicatum ⁊ econuerso manente eadem quantitate ⁊ qualitate.

¶ Conuersio per accidens ē transpositio subiecti in predicatum ⁊ econ uerso manente eadem qualitate sed mutata quautitate.

¶ Conuersio p ↄpositiōem ē trāspositio subiecti in p̄dicatū ⁊ ecōuerso manēte cadē quātitate ⁊ qualitate: sꝫ mutatis terminis finitis i terminos infinitos ⁊ econuerso.

Feci simpliciter conuertitur eua per acci. Asto per contra sic fit conuersio tota.

¶ Feci simplicit̄	Nullus hō ē angelus	Nullus angelus ē hō
	Aliquis hō ē āgelus	Aliquis angelus ē hō
¶ Eua per acci.	Nullus hō est asinus	quidā asinus nō ē hō
	Oīs homo ē animal	Aliqđ aial est homo
¶ Asto p cōtra	Oīs homo est animal	Oē nō aial ē non hō.
	Aliquis hō nō est aial	aliqđ nō aial n̄ ē n̄ hō

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De cõuersione in obliquis

ℭ In obliquis casibus primo reducas ad rectum deinde ꝯuertas: vt animam meam tedet vite mee reducas hoc mõ aĩa mea ẽ illa res quaꝫ tedet vite mee: ꝛ tunc cõuerte sic: res quã tedet vite mee est aĩa mea. Et nota ꝙ qñ rectus precedit cum obliquo dependente ab eo: tunc totum aggregatum ex recto ꝛ obliquo est subiectum: cum vero obliquus precedit tunc solum obliquus est subiectum. exemplum primi: asinus hominis currit: exempluꝫ secũdi: hominis asinus currit: li asinus hominis in primo ẽ subiectum: in secũdo li hominis tñ. De conuersionibus dicta sufficiant.

De ypotheticis

ℭ ypothetica ẽ orõ i q̃ ꝯiungunt̃ plures ꝓpositiões cathegorice ꝑ notã ꝯiunctiõis: ꝛ sũt tres spẽs principales. s. ꝯditiõalis copulatiua disiunctiua.

De ypothetica cõditionali

ℭ Conditionalis ẽ oratio in qua coniunguntur plures propositiones cathegorice per notã conditionis: vt si deus ẽ prima causa ẽ.

Conditionalis.

ℭ Affirmatiua ẽ in quã nota ꝯditiõis affirmat̃: vt si hõ currit: homo mouet̃

Negatiua ẽ in qua nota cõditionis negat̃: vt non si homo currit homo mouetur.

Conditionalis.

ℭ Uera ẽ quando ꝯtradictorium cõsequẽtis repugnet antecedẽti: vt si tu curris tu moueris quia ista non stant simul tu curris et non moueris

Falsa ẽ qñ ꝯdictorium ꝯñtis non repugnat añti vt si tu curris tu es albus. q2 stat te currere ꝛ non esse album.

ℭ Nõ ꝙ oĩs ꝯditiõalis vera ẽ necessaria: ꝛ omnis falsa ẽ impossibilis: ꝛ nulla ẽ que sit contingens.

De ypothetica copulatiua

ℭ Copulatiua ẽ oratio in qua coniunguntur plures propositiões cathegorice per notam copulationis: vt tu es homo ꝛ tu es animal

Copulatiua.

ℭ Affirmatiua est in q̃ nota copulationis affirmatur: vt homo currit ꝛ homo mouetur.

ℭ Negatiua est in q̃ nota copulationis negat̃: vt non tu es homo ꝛ tu es animal.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Copulatiua

¶ Uera ē qñ quelibet ps ē vă vt de⁹ est ⁊ homo est animal.

¶ Falsa ē qñ q̄lꝫ ps vl' vna est falsa vt tu es hō ⁊ tu es asinus.

Copulatiua

¶ Possibilis ē qñ quelꝫ ps ē possibil' ⁊ vna alt'i ñ repugnat seu nō ē incōpossibil': vt tu es homo ⁊ tu es papa.

¶ Impossibilis ē illa ad quam sufficit vnā ptem eē impossibilē: vt de⁹ est ⁊ homo est asinus. vel vnā alt'i incōpossibilem: vt homo currit ⁊ non mouetur.

Copulatiua

¶ Necessaria ē cui⁹ q̄lībꝫ ps ē necessaria: vt de⁹ ē ⁊ hō ē aīal.

¶ Contingens est illa ad quam sufficit vnaꝫ ptem eē ɔtingēteꝫ ⁊ alteram alteri non repugnātē vt tu sedes ⁊ loqueris.

De disiunctiua

¶ Disiunctiua ē oratio in qua coniunguntur plures cathegorice p notā disiunctionis: vt tu es hō vel tu es asinus.

Disiunctiua

¶ Affirmatiua est in qua nota disiūctionis affirmatur: vt homo est vel animal est

¶ Negatio ī qua nota disiūcti onis negat̄: vt nō tu es homo vel tu es animal.

Disiunctiua

¶ Uera est ad quā sufficit vnā ptē esse veram: vt de⁹ ē vel hō ē asinus.

¶ Falsa est quādo vtraqꝫ ps est falsa: vt deus non est vl' homo est capra.

Disiunctiua

¶ Possibilis ē qñ q̄libet ps vel vna ad min⁹ ē possibilis: vt homo currit vel homo ē asinus

¶ Impossibilis ē qñ quelꝫ ps est impossibilis: vt deus nō ē vel homo est asinus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Disiūctiua.

¶ Necessaria ē qñ quelibet ps vel vna ē nec essaria vel vna ɔ̄dicit alteri vt de⁹ est vel tu curris et tu es vel tu non es

¶ Contingens ē qñ q̄lʒ ps ē ɔtigēs ⁊ nulla alcī r̄pugnat nec ɔ̄dictoria ptiū repugnāt vt tu es albus vel tu es papa.

¶ Nota ꝙ copulatiua ⁊ disiūctiua de ptib⁹ ɔ̄dictorijs ɔ̄dicūt. vt tu curris ⁊ nō moueris. tu nō curris vel moueris.

¶ Duoꝝ ɔ̄dictorioꝝ si vnū ē necessariū reliquū ē īpossibile ⁊ econuerso.

Tu curris ⁊ non moueris. Impossibilis.
Tu nō curris vel moueris Necessaria.

¶ Duorum ɔ̄dictoriorum si vnum est contingens ⁊ reliquum.

Tu non curris ⁊ moueris Contingens.
Tu curris vel nō moueris Contingens.

De Sylogismo

¶ Silogismus ē oratio in qua quibusdam positis ⁊ concessis per ea que posita sunt ⁊ concessa necesse est aliud euenire: vt

maior extremitas

Premisse ātecedentes ɔ̄clusionem.	Omnis	homo	est animal	Maior ꝑpositio.
	minor extremitas	medium.		
	Sortes	ē homo		Minor ꝑpositō
Conclusio.	Ergo Sortes est animal.			

¶ Omnis silogismus constat ex tribus terminis tm.

Cōclusio

¶ Recta ē qñ maior extremitas p̄tur ð minori ī ɔclōe

Indirecta est qñ mior extremitas p̄dicat̄ ð maiori ī ɔclōe

De figura

¶ Figura est debita dispositio terminorum que principaliter fit penes mediū ⁊ sunt tres figure. ¶ Unde ꝟ.

Sub.pre.prima Bis pre.scd̄a. Tertia bis.sub.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De mõis prime figure directe concludētibus

Bar		Omne eternum est immortale
Ba		Omne infinitum est eternum
ra:	ğ	Omne infinitū est immortale.
Ce		Nullum finitum est infinitum.
la,		Omne creatum est finitum.
rent.	ğ	Nullum creatum est infinitum.
Da		Omne creatum est dependens.
ri		Celum est creatum
i	ğ	Celum est dependens.
Fe		Nullum dependens ē ꝑpter se
ri		homo est dependens.
o	ğ	Homo non est ꝑpter se.

De modis prime figure indirecte cōcludentibus.

Ba		Omne sterile est infructuosum.
rala		Omnis mula est sterilis.
lipton.	ğ	Infructuosum est mula
Ce		Nullum lucidum est obscurum.
lan		Omnis stella est lucida.
tes	ğ	Nullum obscurum est stella
Da		Omnis pulchritudo est delectabilis.
bi		Formositas est pulchritudo:
tis.	ğ	Delectabilis est formositas.
Fa		Omne dulce est suaue
pes		Nullum amarum est dulce.
mo	ğ	Suaue non est amarum.
Fri		Aliquis studens est acutus
se		Nullus idiota ē studens.
somoꝛ	ğ	Acutus non ē idiota:

De mōdis secunde figure.

Ce		Nulla femina est stabilis.
sa		Omnis constans est stabilis
re	ğ	Nullum constans est femina.

Ca		Omnis beatus est contentus.
me		Nullus viator est contentus.
stres	ḡ	Nullus viator est beatus.
Fe		Nulla virtus est sine labore.
sti		Letitia est sine labore.
no	ḡ	Leticia non ē virtus.
Ba		Omne sapiens ē intellectiuum.
roc		Aliquod brutum nō ē intellectiuum.
cho	ḡ	Aliquod brutum non ē sapiens.

¶ In secunda figura ex puris affirmatiuis nihil sequitur.

De modis tertie figure.

Da		Omnis fidelis ē constans.
ra		Omnis fidelis ē fortis.
pti	ḡ	Fortis ē constans.
Fe.		Nulla bonitas ē maligna.
Lap.		Omnis bonitas ē desideranda.
Ton.	ḡ	Desiderandū non ē malignum.
Dis.		Filius est genitus.
A		Omnis filius ē imago
Mis.	ḡ	Imago ē genita.
Da		Omne viuens ē delectabile
Ti.		Uiuens ē existens.
si	ḡ	Existens ē delectabile.
Broc		Aliqua pena non ē iusta.
Car.		Omnis pena ē dolor.
do	ḡ	dolor non est iustus.
Fe		Nullum dubium ē scitum.
Ri		dubium ē contradictorium.
son	ḡ	Contradictorium nō est scitum.

¶ Ex puris particularibus nihil sequitur.
¶ Ex puris negatiuis nihil sequitur.
¶ Uersus declarantes viam reducendi silogismos ad quattuor p̄mos modos prime figure. ¶ Simpliciter verti vult S. ¶ P vero per acci. ¶ M. vult transponi. ¶ C. per impossibile duc. Et hec de similibus dicta sufficiant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Tractatus de suppositōibus scd's

¶ Suppositio ē acceptio termini in ꝓpōe pro aliquo vel pro aliquibus
Suppositionum

¶ Personalis ē acceptio termini in ꝓpositiōe pro suo ꝑsonali significato

¶ Mālis ē acceptio termini in propōe ꝑ suo māli signifi^a

Suppositionum

¶ Personale ē qd̄ aliqs termin^9 signi ficat pro quo vel de ꝓnoie demōstran te illud pōt affirmatiue verificari sine signo materiali: vt sortes est homo

Māle ē qd̄ aliqs ṫminus si gnificat pro quo vel d̄ ꝓnoie d̄monstrāte illd̄ nō pōt affir matiue ṽificari sine signo. māli: vt iste ṫmin^9 hō ē ly hō

¶ Significata personalia.

Sortes plato hoc

Est homo

¶ Significata materialia.

Ista dictio hō. Iste terminus hō: hoc

Est ly homo.

Terminorū aliqs habet

¶ Unum significatum
Termin^9 hn̄s vnū signi ficatū ē d̄ seipo ṽificabil tam cum ly q̄ sine ly

¶ Duo significata.
Terminus habens duo signifi cata nō est verificabilis nisi cū ly ly ex vtraqꝫ pte extremi.

¶ Prime		¶ Secunde	
Unum	Duo	Unum	Duo
Ens	Deus	Termin^9	Oratio:
Aliquid	angelus	signum	syllaba
Uerum	homo	dictio	ꝓpositio
Bonum	celuꝫ	nomen	ṽbum
Intelligibile	sol	ntūs ca	gtūs.
Qualitas	luna	sus	ꝓnomen
	stella		

Prima regula.

¶ Omnis terminus habens vnum solum significatum est solum perso naliter supponibilis: vt ens est ly ens: vtrumqꝫ ens supponit persona liter.

Secunda regula.

¶ Omnis terminus habens duo signific^a. si sibi additur signū materiale supponit materialiter si personale personaliter: vt li deus ē aliquis deus. primum supponit materialiter. secundū personaliter.

Tertia regula.

¶ Cuiuscunq₃ propositionis extrema si sint termini p̄me, tam subiectū q̄ predicatū supponūt personaliter: ꝛ hoc nisi addatur signū materiale. vt dictum est in secunda regula.

Quarta regula.

¶ Cuiuscunq₃ propositionis si subiectum sit prime predicatum secūde. subiectum supponit materialiter predicatū personaliter: vt homo est dictio duabus conditionibus obseruatis. primū ꝙ subiectū habeat duo significata: q₂ si haberet solum vnum staret personaliter per primā regulā vt ens ē terminus. secunda ꝙ subiecto nō addatur signū personale: quia tunc staret personaliter: vt nullus homo ē dictio. Ista regula p₃ per regulam antiquā. Talia sunt subiecta qualia permittunt eorum predicata.

Quinta regula.

¶ Cuiuscunq₃ propositionis si subiectū est secunde predicatū prime, tā subiectū q̄ predicatū supponit personaliter: nisi predicato addat̄ signum materiale: vt dictio est homo supponit ly homo personaliter: sed dicendo dictio ē ly homo supponit ly homo materialiter.

¶ Quando ambo extrema sunt secunde non potest dari regula generalis: q₂ interdum terminus supponit personaliter ꝛ interdū materialit̄ patet dicendo silogismus ē oratio ambo extrema supponūt personaliter. s₃ dicendo silogismus ē nomen supponit ly silogismus materialiter. similiter dicendo silogismus ē terminus complexus ambo extrema supponūt personaliter.

¶ Hec igitur regula est sine regula: ꝛ oportet eam reducere ad cōmunē modum loquendi acceptantes aliquas propositiones esse veras ꝛ aliq̄s esse falsas.

De diuisione suppositionū in particulari:

¶ Nota ꝙ sub termino cōmuni potest fieri triplex descensus scilicet co

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

pulatiuus disiunctiuus et disiunctus.

Copulatiuus.

¶ Omnis homo currit et isti sunt omnes homines: ergo iste homo currit et ille homo currit etc.

Disiunctiuus.

¶ Homo currit et isti sunt omnes homines. ergo ille homo currit. vel ille homo currit etc.

Disiunctus.

¶ Uolo ducatum et isti sunt omnes ducati: ergo volo hunc vel hūc vel hunc ducatum.

De suppositione discreta.

¶ Suppositio discreta est acceptio termini singularis vel cōmunis cū pronomie demōstratiuo singularis numeri: vt sor. currit. iste homo currit. similiter in suppositione materiali: vt hoc homo est nomen hoc petrus est nomē proprium.

¶ Et nota ꝙ petrus personaliter sumptus est terminus singularis sꝫ materialiter cōmunis ideo conceditur ꝙ petrus est nomen propriuꝫ et petrus non est nomen proprinm: quia ista sunt duo subcontraria sꝫ nō ꝯcedit ꝙ petrus sit nomē ꝓpriū: et nullū petrꝰ sit nomē ꝓpuꝫ: qr ista sunt duo ꝯdictoria: ita dicas ꝙ tu est pronomen et tu nō est pronomen.

¶ Et nota ꝙ dictio materialis est semper neutri generis et indeclinabile nomen. et ideo sibi semper debet addi signum neutri generis vel materiale.

Prima regula.

¶ Ois terminus singularis vel cōis cū pronoīe demōstratiuo existens pars propositionis supponit discrete. et hoc tam in suppositione personali quā materiali: vt petrns currit et hoc homo est terminus cōmunis.

De suppositione cōmuni.

¶ Suppositio cōmunis est acceptio termini cōmunis sine pronomine demonstratiuo singularis numeri: vt homo currit: homo est dictio.

Determinata.

¶ Suppositio determinata est acceptio termini cōmunis sub quo lꝫ descendere ad omnia sua supposita disiunctiue cum debito medio exēplum in materiali: vt petrus est dictio: et hec sunt omnia petrus. ergo hꝰ petrus est dictio vel hoc petrus est dictio et sic de singulis. exempluꝫ in personali: aliquis homo currit et isti sunt omnes homines masculi. ergo iste homo currit vel iste homo currit. et sic de singulis ad infinitum.

Regula.

¶ Omnis terminus cōmunis quem non precedit aliqnod signnm nisi forte particulare supponit determinate exemplum: homo currit vel homo est dictio similiter homo est animal vel homo est terminus cōis taꝫ

subiecta q̄ʒ predicata stāt determinate. sil'r si additur signū p̄ticulare: vt aliquis hō ē aliquod animal: aliquod homo ē terminus adhuc oēs dicti termini supponunt determinate.

De confusa

¶ Suppositio ↄfusa ē acceptio termini cōis sub quo nō lʒ descēdere dis iūctiue imediate. ꝛ notāt dico imediate pp suppositiōeʒ ↄfusam ꝛ distri butiuā sub qua pōt descēdi disiūctiue sʒ hoc ē mediate: qꝛ p̄mo pōt dscē di copulatiue: deinde disiūctiue sʒ hoc mediate vt statim patebit.

De confusa distributiua

¶ Suppositio ↄfusa ꝛ distributiua ē acceptio termini cōis sub quo me rito signi distributiui dēret descēdi copulatiue: vt oīs hō currit ꝛ isti sūt oēs hoies. ḡ iste hō currit ꝛ iste hō currit ꝛc. Sil'r oē petrꝰ est nomen: et ista sūt oīa petrꝰ. ḡ hoc petrꝰ ē nomē ꝛ hoc petrꝰ ē nomē. ꝛ sic de singul' suppōit ly hō ꝛ ly petrꝰ distributiue. Et notāter dico merito signi distri butiui: qꝛ si nō pōt descēdi merito alterius signi impediētis descensū nō minus stat terminus distributiue: vt patebit dicēdo: necessario oīs hō est aīal. supponit ly hō distributiue sʒ imobiliter. ꝛ hoc rōe signi impediētis descensum.

De confusa distributiua mobili

¶ Suppositio ↄfusa distributiua mobilis ē acceptio termini cōis sub quo merito signi deberet ꝛ pōt descēdi cum debito medio copulatiue vt oīs hō currit: ꝛ isti sunt oēs hoies. ergo iste hō currit ꝛ iste hō currit ꝛc. si militer oē petrus ē nomen ꝛ ista sunt oīa petrus. ergo hoc petrus est no men. ꝛ hoc petrus est nomen: ꝛ sic de singulis.

Prima regula.

¶ Cuiuslibet vniuersalis affirmatiue subiectum supponit cōfuse distri butiue mobiliter. vt omnis homo currit. ꝛ omne homo ē nomē vtrunqꝫ li homo stat confuse distributiue.

Secunda regula.

¶ Cuiuslibet exclusiue affirmatiue predicatū si fuerit terminꝰ cōis nō im peditus stat confuse distributiue mobiliter. vt tantū aīal ē homo suppo nit li homo confuse distributiue mobiliter.

Tertia regula

¶ Cuiuslibet particularis indefinite ꝛ singularis negatiue de consueto modo loquendi predicatum si fuerit terminus communis sine aliquo impedimento supponit distributiue mobiliter: vt homo non est deꝰ oīa p̄dicata stāt distributiue mobl'r. sʒ si fuerit de incōsuetudo mō loquendi tūc vtꝰ signi nō cadet supra ip̄ʒ p̄dicatū: vt homo animal non ē supponit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

ly animal determinate quia est terminus communis sine signo.

Quarta regula.

¶ Cuiuslibet vniuersalis negatiue d' consueto modo loquẽdi tam subiectum q̃ predicatum si fuerit terminus cõmunis deducto impedimẽto alterius signi stat confuse distributiue mobiliter: vt nullus homo est angelus: tam ly homo q̃ ly angelus supponit confuse distributiue mobiliter. similiter omnis homo nullus angelus est vel omnis homo non angelus est sed dicendo omnis homo animal non est supponit ly homo distributiue & ly animal confuse tm̃: vt patebit ex hoc quia est de inconsueto modo loquendi.

De cõfusa distributiua immobili.

¶ Suppositio confusa distributiua imobilis ẽ acceptio termini communis sub quo licet merito signi deberet descendi tamen non potest: vt impossibile est omnem hominem non esse: ly hominem stat distributiue immobiliter: quia non sequitur impossibile ẽ omnem hominem non esse. et isti sunt omnes homines: ergo impossibile est istum hoiem nõ esse. et ipossibile ẽ istũ hoiem non eẽ q2 antecedens est verum & consequens falsum:

Prima regula.

¶ Cuiuslibet exceptiue proprie subiectũ stat distributiue immobiliter vt omnis homo preter sor. currit. supponit ly homo confuse distributiue imobiliter: quia si descenderetur fieret exceptiua impropria.

Secunda regula.

¶ Cuiuslibet modalis de sensu composito de terminis communibus distributis subiectum stat distributiue imobiliter: vt necessario omnis hõ ẽ animal. supponit ly homo distributiue immobiliter.

Tertia regula.

¶ Cuiuslibet conditionalis de terminis cõmunibus distributis supponit quilibet illorum distributiue imobiliter: vt si omnis homo currit ois homo currit. supponit ly homo confuse distributiue immobiliter: q2 nõ licet descendere. & hoc in ordine ad totam ypotheticam.

De confusa tm̃.

¶ Suppositio confusa tm̃ est acceptio termini cõmunis sub quo non licet descẽdere disiunctiue nec copulatiue: vt omnis homo est animal stat ly animal confuse tm̃.

De confusa tm̃ mobili.

¶ Suppositio confusa tm̃ mobilis est acceptio termini communis sub quo licet imediate descendere disiunctim cũ debito medio: vt omnis hõ currit: supponit ly currit confuse tm̃ mobiliter. quia bene sequitur omis homo currit. & hec sunt omnia currentia. ergo omnis homo est hoc currens vel hoc &c.

Prima regula.

¶ Cuiuslibet vniuersalis affirmatiue predicatum si fuerit terminus cōmunis non impeditus stat confuse tm̄ mobiliter: vt omnis homo est aial stat ly animal confuse tm̄ mobiliter.

Secunda regula.

¶ Cuiuslibet exclusiue affirmatiue subiectum si fuerit terminus communis non impeditus stat cōfuse tm̄ mobiliter: vt tm̄ homo est animal. supponit ly homo confuse tm̄ mobiliter.

De confusa tm̄ immobili.

¶ Suppositio confusa tm̄ imobilis est acceptio termini cōmunis sub quo licet merito signi siue sui deberet descendi disiunctim tamen nō potest: vt necessario homo est animal. supponit ly homo confuse tantum immobiliter. Nam si descenderetur antecedens esset verum ⁊ consequens falsum.

Prima regula.

¶ Cuiuslibet modalis de sensu composito de terminis cōmunibus non distributis supponit quelibet illorum confuse tm̄ immobiliter vt necessario homo est animal: tam ly homo q̄ȝ ly animal supponit confuse tantū immobiliter.

Secunda regula.

¶ Cuiuslibet conditionalis de terminis cōmunibus nō distributis supponit quilibet illorum confuse tm̄ immobiliter: ⁊ hoc in ordine ad totaȝ conditionalem: vt si homo non est: homo non est: supponit ly homo confuse tantum immobiliter. quia non sequitur si homo non est homo non est ⁊ isti sunt omnes homines. ergo si iste homo non est homo non est: quia antecedens est possibile ⁊ consequens impossibile. quia consequens est vna conditionalis cuius antecedens est possibile ⁊ cōsequēs impossibile.

Tertia regula.

¶ Cuiuslibet reduplicatiue predicatum si fuerit terminus cōmunis nō impeditus stat confuse tm̄ imobiliter: vt homo inq̄ȝtum homo ē animal supponit ly animal confuse tm̄ imobiliter: quia non sequitur homo inq̄ȝtum homo est animal: ⁊ hec sunt omnia animalia. ergo homo inquātum homo ē hoc animal: vel hoc aial. q2 antecedens ē verū ⁊ cōsequēs falsuȝ.

De signis cōfundentibus.

Prima regula.

¶ Omne signum vniuersale affirmatiuum non impeditum ⁊ precedēs totam propositionem confundit confuse distributiue mobiliter terminum imediate sequentem: ⁊ mediate sequentem capacem confusionis cō

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

fundit confuse tantum mobiliter deducta distributione alterius signi. vt omnis homo est animal. vel omnis homo animal non est. vtrobique supponit li homo confusiue distributiue mobiliter. et li animal confuse tantum mobiliter.

¶ Dico autem non impeditum. quia dicendo non oīs homo currit: supponit li homo determinate propter duo signa se impedientia: vt patebit inferius. Dico ⁊ precedens totam propositionem. quia si inter partes ꝓpositionis est. tunc non distribuit nec confundit nisi terminum quem determinat: vt videns omnem hominē est deus. li omnē non distribuit nisi hominem: ⁊ li videns ⁊ li deus stant determinate: quia sunt termini communes sine signo. Dico etiam deducta distributione alterius signi quia dicendo omnis homo ē omne animal. stat li animal distributiue et non confuse tantum.

Secunda regula.

¶ Omne signum negatiuum non impeditum ⁊ precedens totam propositionem confundit confuse distributiue mobiliter omnē terminū cōmunem tam immediate quam mediate sequentem capacem confusionis ⁊ omni alia distributione deducta: vt nullus homo ē animal. nullus homo animal ē: tam li homo q̄ li animal stat confuse distributiue mobilitꝰ. ⁊ hoc quia negatio est tam malignantis nature ꝙ quicquid inuenit destruit idest distribuit ⁊ suum oppositum inducit secundum diuum augustinum.

Tertia regula.

¶ Comparatiuus gradus ⁊ superlatiuus ⁊ isti termini. ita sicut differt aliud non idem egeo careo indigeo sine absq̄ confundunt confuse distributiue. mobiliter terminum communem sequentem non impeditum ⁊ rectum a parte post: vt sum fortior greco: fortissimus grecorum ita fortis sicut leo. ⁊ sic de singulis supponunt dicti termini confuse distributiue mobiliter. Sed dicendo: homine est fortior equus. stat li homine determinate: ⁊ similiter ly equus: quia virtus signi non transit in aliquem illorum. Ratio huius regule est propter negationem implicitam in dictis signis.

¶ Nota tamen ꝙ comparatiuus gradus regit duos ablatiuos. primū ex natura comparationis: alterum ex natura excessus. primum distribuit. secundum confundit confuse tm̄ mobiliter: vt sum grauior plumbo vna vncia. ly plumbo stat distributiue mobiliter. ⁊ ly vncia confuse tm̄ mobiliter.

Quarta regula.

¶ Dictio exclusiua confundit confuse tm̄ mobiliter terminū cōem immediate sequentem: ⁊ confuse distributiue mediate sequentem ⁊ hoc si fuerit primi ordinis ⁊ terminus capax confusionis alio impedimēto de

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

ducto: vt tm̄ animal est homo supponit ly animal confuse tm̄: τ ly ho-
mo confuse distributiue mobiliter.

Quinta regula.

¶ Dictio exceptiua suum casuale confundit confuse tm̄ mobiliter si fu
erit terminus cōmunis non impeditus: vt omne animal preter hominez
currit supponit ly hominem confuse tm̄ mobiliter.

Sexta regula.

¶ Dictio reduplicatiua suū casuale ꝯfundit ꝯfuse tm̄ mobiliter τ suum
predicatum confuse tm̄ imobiliter. τ hoc si fuert terminus cōmunis nō
ipeditus: vt homo inq̄tum homo est animal: supponit ly homo confu-
se tm̄ mobiliter τ ly animal confuse tm̄ imobiliter.

Septima regula.

¶ Termini concernentes actum mentis confundunt confuse tm̄ mobi
liter vt volo pacem: ly pacem stat confuse tm̄ mobiliter.

Octaua regula.

¶ Aduerbia numeralia vt bis ter confundūt confuse tm̄ mobiliter vt
bis bibi vinum. supponit ly vinum confuse tm̄ mobiliter. Idem facit co
pulatum τ disiunctum diuisiue tantum: vt hic τ rome venditur piper.
ly piper stat confuse tm̄ mobiliter. Idem facit hoc aduerbium imediate:
vt imediate post hoc erit homo: ly homo stat confuse tm̄ mobiliter.

Nona regula.

¶ Termini modales nominaliter verbaliter τ aduerbialiter sumpti in
sensu composito confundunt confuse tm̄ imobiliter omnes terminos cō
munes nō distributos: vt necessario homo est animal: τ homo est aial ne
cessario.

Decima regula.

¶ Ista verba incipit desinit confundunt confuse tm̄ imobiliter termi-
num cōmunem non distributiuum: vt incipit esse aliquod tempus futu-
rum.

Undecima regula.

¶ Uerba obligatoria confundunt confuse tm̄ imobiliter terminum cō
munem non distributum: vt promitto tibi panem. teneor tibi dare pecu-
niam.

Duodecima regula.

¶ Nota conditionis τ rationis confundit confuse tm̄ imobiliter termi
num cōmunem non distributū: vt si homo non est: homo non est.

¶ Nota ꝙ signorū confundentiū aliqua sunt que indifferenter confun
dunt ante se τ post se sicut sunt termini facientes sensum compositū τ no
ta conditionis τ rationis vt necessario hō est animal. τ homo est animal
necessario: si homo non est risibile non est. omnes dicti termini cōmunes

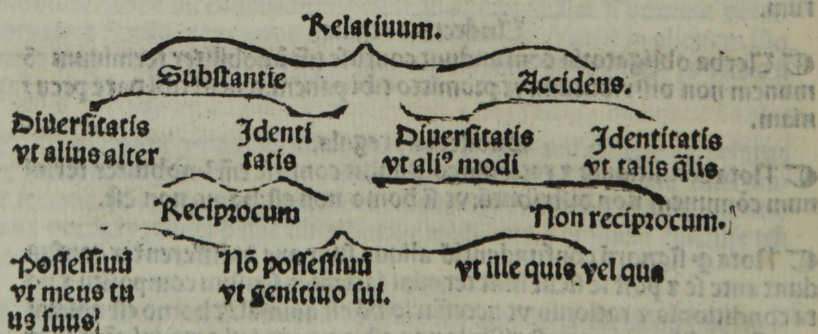
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

supponūt cōfuse tm̄ imobiliter. sed oīa alia signa nullo modo cōfundūt terminū precedentē: vt homo nō est ab homine: differens denariū tibi pmitto supponunt dicti termini cōmunes determinate.

¶ Nota q̄ si duo signa distributiua cadūt super aliquē terminū cōmunem illa se ipediūt ita q̄ terminus cōis nō stat distributiue: vt nō oīs hō ē aīal supponit ly homo determinate. vnde aduerte q̄ vel ambo signa distributiua sunt affirmatiua vel negatiua: aut vnū ē affirmatiuum ꝛ aliud negatiuū. si affirmatiua tūc terminus cōis stat determinate: vt tu differs ab omni homine supponit ly hoīe determinate si negatiua imediate cadētia. Iterū supponit determinate: vt nō nullus hō currit ly hō supponit determinate: si vero cadāt mediate terminus cōis stat cōfuse tm̄: vt nullus homo nō currit: supponit ly currēs cōfuse tātū. vel vnū est affirmatiuū ꝛ aliud negatiuum iterum stat determinate: vt nō omnis homo currit stat ly homo determinate vt patet per equipollentes. Attende tamen q̄ si illa signa non caderent taliter supra terminū communem q̄ quolibet per se distribueret illū tunc se non impedirēt: vt dicēdo A sorte differt omis homo. supponit ly homo distributiue: q2 li differt nō h3 vim vt cōfundat li homo: q2 nō distribuit nisi casum rectū ꝛ positū a parte post: sed dicendo sortes differt ab omni hoīe stat li homine determinate: q2 signa cadūt taliter q̄ se impediunt.

¶ Ultimo nota q̄ si duo signa cadūt super terminū cōem ita q̄ vnū illorū sit distributiuū ꝛ alterū cōfundēs cōfuse tm̄ tūc semp terminus cōmunis stat distributiue: sed aliqn̄ imobiliter. ideo vide si signū confnndens cōfuse tm̄ habeat vim mobilitandi vel imobilitandi. Si pmo modo tunc stabit distributiue mobiliter: vt scio oēm propositionem suppouit ly propositionē distributiue mobiliter. Si secūdo modo tūc stabit distributiue imobiliter: vt necessario omnis homo est animal. supponit ly homo distributiue imobiliter.

De relatiuis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Pro quo relatiua supponūt

¶ Relatiuum diuerſitatis ſubſtantie ⁊ poſſeſſiuum. Similiter relatiuum accidentis tam identitatis ꝙ̄ diuerſitatis non ſupponit pro illo pro quo ſuum antecedens ſupponit ſed pro alio. exemplum de relatiuo diuerſitatis ſubſtantie: aliquis homo currit ⁊ alius dormit pro alio ſupponit ly alius ⁊ pro alio ly homo. exemplum de poſſeſſiuo aliquis homo diligit ſuum ſeruum. pro alio ſupponit ly homo: pro alio ly ſeruum. quia aliquis homo pro domino ⁊ relatiuum pro ſuo ſeruo. Exemplum de relatiuo identitatis accidẽtis: vt aliquis homo eſt albus: ⁊ talis eſt cygnus nõ ſupponis ly talis pro albedine hominis: ſed pro alia ſibi ſimili. Exemplũ de relatiuo diuerſitatis accidẽtis: vt cygnus eſt albꝰ ⁊ aliuſmodi eſt coruus. ſupponit ly aliuſmodi pro diſſimili illi pro quo ſuum antecedẽs ſupponit.

De relatiuo identitatis ſubſtantie.

¶ Relatiuum identitatis ſubſtãtie ſemper ſupponit pro illo pro quo ſuum antecedens ſupponit: niſi fuerit poſſeſſiuum: ⁊ hoc ſimpliciter ſi fuerit cathegorice relatum. vel in comparatione ad alterum extremorum ſi fuerit hipothetice relatum. exemplum primi: ſortes currit qui mouetur. ſupponit ly qui pro ſor. exemplum ſecundi. aliquis homo eſt latro ⁊ tu es ille. ſupponit ly ille pro aliquo homine non ſimpliciter ſed pro eo qui eſt latro. Et hoc eſt ſemper verum ꝙ relatiuum hypothetice relatum refert ſuum antecedens non ſimpliciter ſed in comparatione ad alterum extremorum: niſi antecedens ſtet diſtributiue: quia tunc non refert niſi ſolum antecedens: vt quilibet homo currit ⁊ ille mouetur: ſupponit ly ille pro quolibet homine. ⁊ non refert antecedens replicando: ſed ſolum ſimpliciter. ſ. ⁊ ille ideſt quilibet homo mouetur.

Quomodo relatiua ſupponunt.

Prima regula.

¶ Omne relatiuum ſupponens pro alio quã ſuum antecedens excepto poſſeſſiuo non ſequitur regulam ſui antecedentis ſed ſui ſigni vel ſitus. vnde aliquando ſupponit eodem modo: vt aliquis homo currit ⁊ alius dormit: ambo ſupponunt determinate. aliquando relatiuum confuſius: vt homo eſt albus ⁊ nullus talis vigilat: antecedens ſupponit determinate ⁊ relatiuum diſtributiue. aliquando econuerſo: vt quilibet homo eſt albus ⁊ talis currit. antecedens ſtat confuſe diſtributiue ⁊ relatiuum determinate.

Secunda regula.

¶ Omne relatiuum identitatis ſubſtantie in eadem cathegorica ſui antecedentis ſupponit eodem modo ſicut ſuum antecedens: niſi antecedẽs ſtet confuſe tm̃: quia tunc relatiuum ſtat determinate: vt homo currit g

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

mouetur. supponit ly qui determinate sicut suum antecedēs: vt ois homo qui currit mouetur. supponit ly qui distributiue: sed dicendo omnis homo est animal quod est rōnale: supponit ly qḋ determinate. Et nota ꝙ cū dicitur ois homo videt se: supponit relatiuū distributiue sicut añs: nō simpliciter sed referendo singula singulis: ⁊ ideo nō significat ꝙ ois hō videt oēm hominē: sed ꝙ iste videt se ⁊ iste se ⁊ sic de singulis.

Tertia regula.

¶ Omne relatiuū idētitatis substātie hypothetice relatū stat sicut suū antecedēs: sed magis limitate: nisi antecedēs supponat cōfuse tm̄: q̄ꝛ tunc non solum stat magis limitate sed etiā determinate: exemplū regule est si dixero: aliquis homo ē aial ⁊ tu es ille: ita supponit determinate ly ille sicut ly homo sed tamen ly ille magis limitate: q̄ꝛ refert replicando totam compositionē sui antecedētis: ⁊ ideo significat ꝙ tu es aliquis homo qui ē animal: ⁊ nō solū ꝙ tu es aliquis homo. In hoc differt a relatiuo cathegorice relato: q̄ꝛ id refert nō replicādo: ⁊ hoc q̄ꝛ ē in eadē cathegorica. Et ex his patet ꝙ hec ē falsa. aliquis hō ē: ⁊ quilibet homo est ille: q̄ꝛ secūda pars significat ꝙ aliq̄s hō, qui ē quilibet hō est quod ē falsum: ⁊ nō significat ꝙ quilibet hō ē aliquis hō: q̄ꝛ relatiuū stat determinate: ⁊ nūc añs positum loco relatiui stat cōfuse tm̄. Ideo nō semꝑ lꝫ loco relatiui ponere suum añs: nisi seruet̄ suppositio. ⁊ si nō pōt fieri in eodē situ oꝫ facere ꝓpositiones aliquas de incōsueto mō loquēdi: vt sint cōuertibiles cū priori. Vbi gratia ista ē falsa. aliquis homo ē ⁊ nullus homo ē ille: nec significat secūda pars ꝙ nullus homo ē aliq̄s hō qui ē: sed significat ꝙ aliquis hō qui est nullus hō est: vt saluet̄ suppositio. Ex hoc si cōcluditur ꝙ signum vniuersale negatiuū non impeditum nō cōfundit predicatū ⁊ tamē precedit totā ꝓpositionē ⁊ predicatuꝫ est terminus cōis: vt patuit de ista: nullus homo ē ille. vbi ly ille stat determinate: huic dicitur cōcedēdo totum quia predicatum non ē capax confusionis: ⁊ hoc semper superius fuerat expressum: ⁊ ideo nil est contra predicta.

De ampliatione.

¶ Ampliatio ē acceptio termini vltra significationem verbi principalis vel participij eiusdem: vt homo fuit: supponit ly homo non solū pro homine qui est: nec solum pro homine qui fuit: sed disiunctim pro homine qui est vel fuit.

Prima regula.

¶ Ois terminus supponēs a parte añ respectu verbi de p̄terito vel sui participij ampliatur ad supponendum pro eo qḋ ē vel fuit vel fuerat vt homo fuit. supponit ly homo pro eo hoīe qui ē vel fuit: ⁊ intelligitur ista regula nisi fiat restrictio: vt homo qui est fuit: nō supponit ly homo ampliatiue. Et iuxta hanc regulā cōceduntur tres conclusiones.

¶ Prima conclusio. Aliquis homo fuit ab eterno.

¶ Secūda cōclusio Puer fuit senex.

¶ Tertia conclusio · Pater fuit sine filio et filia. Eadē exempla pos/sunt formari de participijs.

Secunda regula.

¶ Omnis terminus supponēs a parte ante respectu verbi de futuro vel sui participij: ampliatur ad supponendum pro eo quod est vel erit. Et iuxta hanc regulam conceduntur tres conclusiones.

¶ Prima conclusio · Aliquis homo erit quando erit mortuus: et hec ē vera de iesu christo domino nostro ante passionem suam.

¶ Secūda conclusio · Mortuus cantabit.

¶ Tertia conclusio · Album erit sine albedine.

Tertia regula.

¶ Omnis terminus supponens a parte ante et a parte post respectu isto/rum verborum incipit: desinit: potest: contingit et suorum participiorum et terminorum verbalium significantium aptitudinem: vt verbalia termi/nata in bilis vel in bile: vt amabilis vel amabile. similiter cursor et scri/ptor que non significant aptum sed aptitudinem: nā aliquis non scribēs nec currens est scriptor et cursor: ampliatur ad supponendum pro eo qd̄ est vel potest esse vel incipit vel desinit vel contingit esse. et iuxta hoc cō/ceduntur tres conclusiones.

¶ Prima conclusio · Album potest esse nigrum.

¶ Secūda cōclusio · Papa potest esse laicus.

¶ Tertia conclusio · Creans potest esse deus q̄uis nihil creet.

Quarta regula.

¶ Omnis terminus supponens a parte post in actiuis: et a parte ante in passiuis respectu verborum vel terminorum potentium extendere actū suum tam in ens q̄ in non ens: ampliatur ad supponendum pro eo quod est vel potest esse vel intelligi: vt intelligo chimeram: suppon[i]t ly chime/ra pro eo quod est vel potest esse vel intelligi vel imaginari chimera.

¶ Idem dicas de istis verbis imaginor: colligo: cogito: significat et sup/ponit. quicquid enim conting[i]t intelligere contingit et significare et sup/ponere. et iuxta hoc tres conclusiones conceduntur.

¶ Prima conclusio · Intelligo non ens.

¶ Secūda cōclusio · Intelligo non intelligibile.

¶ Tertia conclusio · Intelligo chimeram: q̄uis nulla sit nec possit esse.

¶ Ex dictis sequitur q̄ a tertio adiacente ad secundum adiacens non valet consequentia affirmatiue in terminis ampliatiuis. vnde non sequi/tur. Adam est mortuus ergo adam est.

¶ Sequitur secūdo q̄ ista nō est bona cōuersio: Adam est mortuus: er/go aliqd̄ mortuū est adā. sȝ sic dȝ ꝯuerti: aliquod mortuū est vel fuit adā. et ita obserues in verbo de futuro et in ceteris ampliationibus.

¶ Sequitur tertio q̄ iste non est bonus silogismus: Omne futurum est. Antichristus est futurus: ergo Antichristus est. quia ly Antichristus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

in minori supponit ampliatiue τ nō in cōclusione. τ q2 ly futurū in maiori est nomē τ in minori ē participiū: q2 qñ participiū immediate ñ postponitur verbo τ nomē: q2 tūc nō fit vnū ex verbo τ participio: iō minor debuit esse ista: antichristus est aliqd futurū. τ tūc minor esset falsa: vnde nō sequit: Antichristus est futurus: ergo est antichristus futurus.

De appellatione

¶ Appellatio est acceptio termini in ꝓpositione limitati vel per verbū vel participiū: vt sor. est hō: ly sor. τ ly hō appellat tps presens. i. supponit solum pro sorte qui est τ pro homine qui est:

Appellatio

¶ Ampliationis Temporis Forme

De appellatiōe ampliationis.

¶ Appellatio ampliationis est exceptio termini in ꝓpositione limitati per verbū ampliatiuū a pte ante τ a pte post vel suū participiū vel verbale: vt sor. incipit esse papa: tam ly sor. ꝙ ly papa stat ampliatiue pro eo qd est vel incipit esse: sed differēter: q2 ly papa appellat inceptionē ita ꝙ ly stet pro eo qd est vel incipit esse: tamen restringitur ad standū pro eo qd incipit esse: sor. vero stat absolute ampliatiue.

Regula.

¶ Ois terminus sequēs aliqd istoꝝ verboꝝ: incipit: desinit: pōt: contingit vel suoꝝ participioꝝ: vel verbaliū significātiū aptitudinē: appellat ꝓpriam ampliationē illoꝝ: vt in exemplo patet superius posito.

De appellatiōe tēporis.

¶ Appellatio temporis est acceptio termini in ꝓpositione limitati per terminū verbalē ſm naturā tēporalē verbi vel participij: vt sor. est homo supponit ly sor. τ ly homo solū pro presenti sicut copula verbalis solum presentialiter consignificat.

Prima regula

¶ Omnis terminus supponēs tam a parte ante ꝙ a parte post respectu verbi de presenti: sine participio p̄teriti vel futuri: nullo etiam termino verbali sequēte: appellat tēpus presens: vt aia petri est spūs: tam ly aia. ꝙ ly spiritus τ ly petri stant pro eo quod est tm̄.

Secūda regula

¶ Omnis terminus sequens verbum de preterito vel futuro vel suum participium. appellat tempus preteritum vel futurum: vt sortes fuit al-

bus:suppon it ly albus pro eo solum quod fuit. Similiter sor. erit albus supponit ly albus pro eo solū quod erit album.

Prima conclusio.

¶ Et ideo cōcedit q aliquod albū fuit sortes: et tamen sortes nō fuit aliquo d albū: dato q sortes nūc primo sit albus: et ante hoc fuerit niger.

Secūda cōclusio.

¶ Similiter Episcopū videbis: et nō videbis episcopum: dato q videbis sortem qui post hoc erit episcopus: et nunc sit laicus: et q videbis ipsuz qn erit laicus et non post.

De appellatione forme.

¶ Appellatio forme est acceptio termini in ppositione limitati per verbum vel participium significans actum vel habitum mentis.

Regula.

¶ Omnis terminus nō simpliciter demōstratiuus: sequēs verbū vel pticipium significans actū vel habitū mentis appellat forme. i. significat significatum suū sub ppria rōne: vt cognosco sortē. ly sortes appellat suaz formā. i. significat q cognosco sortē sub rōne qua sortes: sed dicendo cognosco hoc: ly hoc nō appellat: qz nō est differētia inter significatū et rōnē propriam: ideo esset nugatio.

Prima conclusio.

¶ Ex quibus sequit q xpm crucifixū de virgine natū adorauit Aristoteles. lz nō adorauerit xpm crucifixum de virgine natum. similiter.

Secunda conclusio.

¶ Patrē meū vellē esse in fouea: et nō vellē patrē meū esse in fouea.

Tertia conclusio.

¶ Potum venenosum desidero bibere: tamen nō desidero bibere potū venenosum.

De probationibus terminorum

¶ Propositionum.

¶ Mediata: ē que habet mediū quo potest pbari.	¶ Immediata: est que non hz mediū quo pōt pbari. vt hoc ē.

Mediata quintuplex.

¶ Resolubilis. Exponibilis. Officiabilis. Descriptibilis. Probabilis per causas veritatis.

De resolubili ppositione.

¶ Resolubilis est triplex. s. indefinita. particularis: singularis non demōstratiua simpliciter: q pbātur sumēdo duo pnoīa demōstratiua simpliciter. pmū cōforme subiecto ppōnis resolubilis. et scōm in recto. vt patet in exemplis.

¶ Indefinita	hoc currit.	
homo currit	hoc est homo	
	ergo homo currit.	

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

ℭ Particularis		hoc currit.
Aliquis homo currit		hoc est aliquis homo.
	ergo	aliquis homo currit.
ℭ Singularis		hoc currit
Sortes currit		hoc est sortes
	ergo	sortes currit.
ℭ Ampliatiue		hoc disputabit
Homo disputabit		hoc est vel erit homo
	ergo	homo disputabit.
ℭ Homo incipit currere		Hoc incipit currere
		hoc est vel incipit esse homo
	ergo	homo incipit currere
ℭ In genitiuo casu		Huius est bona societas
Angeli est bona societas		hic est angelus
	ergo	angeli est bona societas
ℭ In datiuo casu		huic placeo
Deo placeo		hic est deus
	ergo	deo placeo
ℭ In aduerbio		nunc lego
Aliquando lego		nunc est aliquando
	ergo	aliquando lego
		Tunc disputabis
Cras disputabis		tunc est vel erit cras
	ergo	cras disputabis

ℭ De disiuncto collectiue sumpto.

		hoc est asinus
		hoc est homo vel asinus
homo vel asinus est asinus	ergo	hõ vel asinus est asinus. hec est falsa.

ℭ De disiuncto diuisiue tento.

		hoc vel asinus est asinus
		hoc est homo
	ergo	hõ vel asinus est asinus. hec est vera.

ℭ Ita dicitur de copulato: vt sortes et plato currunt. et de conditionato vt sortes si est homo est risibilis.

De particulari indefinita et singulari negatiua.

ℭ Particularis vero indefinita et singularis negatiua possunt probari dupliciter: primo resolutorie: et hoc vbi subiectum pro aliquo supponit: vbi vero pro nullo supponit non potest probari resolutorie: quia minor est falsa. debet igitur tūc aliter probari. s. per suū cōtradictoriū: verbi gratia: chimera non est homo: probat̄ hoc modo: suū cōtradictoriū est falsuz ergo ista est vera. Et iuxta hoc conceditur primo.

Prima conclusio.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Minori te ⁊ quolibet maiori te tu es maior.
Maiori te ⁊ quolibet minori te tu es minor. Et hoc sumendo istas vt sūt de copulato subiecto.

Secunda conclusio

¶ Album potest esse nigrum. ¶ Predestinatus potest esse prescitus.
¶ Justus potest esse iniustus.

Tertia conclusio.

¶ Album fuit quando non fuit album.
¶ Heri episcopus predicauit quando nō predicauit episcopus.
¶ Justus iustissime condēnabitur pro peccato suo.

De exponibili.

¶ Exponibilis propositio multas species: ⁊ primo de vniuersalibus affirmatiuis est dicendum.

De vniuersali affirmatiua.

¶ Uniuersalis affirmatiua exponitur per duas exponentes .s. per preiacentē ⁊ vniuersalē negatiuā in qua ponit̄ ly quin inter totū subiectum ⁊ predicatū: ⁊ ei subiungitur hoc ꝓnomē relatiuū ille illa illud in casu cō simili subiecto exponibilis. Ecce exempla

¶ Quilibet homo currit.

¶ Homo currit — Et nullus est homo quin ille currat

¶ Cuiuslibet hoīs interest legere.

¶ Hoīs iterest legere — Et nihil est hō qn illius itersit leger̄

Omnis sacerdos potest esse papa.

¶ Sacerdos potest esse papa — Et nihil est vel potest esse sacerdos qn ille possit esse papa
¶ Ita dicatur de alijs verbis ampliatiuis

¶ Ubiqȝ tu es.

¶ Alicubi es — Et necubi es quin ibi sis.

¶ Semper es.

¶ Aliquando es — Et nunqȝ es quin tunc sis.

¶ Omnis homo vel asinus est asinus.

¶ Homo vel asinus est asinus. — Et nihil est homo vel asinus quin illud sit asinus.
Et isto modo est falsa qꝛ scda exponēs est falsa.

Omnis homo vel asinus est asinus.

¶ Homo vel asinus est asinus — Et nihil est homo quin illud vel asinus sit asin⁹.
Et hoc modo est vera: quia ambe exponentes sunt vere.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De vniuersali negatiua

Uniuersalis negatiua nō exponitur: sed ꝓbatur dupliciter. s. per singulares vel per suum contradictorium.

Primo modo Nullus homo est asinus. secundo modo

Nec iste hō est asinus nec iste hō est asinus ⁊ isti sunt oēs hoīes masculi. ergo nullus homo ⁊c.

Suū ɔ̄dicoriū hui⁹ est falsum s. illud: aliquis homo est asin⁹ ḡ illa vl'is negatiua est vera. nullus homo est asinus.

Ex dictis infero aliquas conclusiones.

Prima conclusio.

Omne quod deus fecit est in hoc instanti. Similiter. Omne qnod fuit ⁊ erit est nunc. Similiter: Omne quod erat est nunc.

Secunda conclusio.

Sortes est oīs homo hic: ⁊ tñ sortes hic nō est omnis homo. similiter Tu es oīs hō hoc mō: ⁊ tñ hoc mō tu nō es oīs homo. similiter. Tu es oīs hō vidēs sortē: ⁊ tamē tu nō es oīs hō videns hominem.

Tertia conclusio.

Quelibet singularis huius vniuersalis oīs hō est est vera: ⁊ tñ nō qlibet singularis alicuius vniuersalis est vera. Similiter omis filius huius aīalis est asinus: ⁊ tñ nō oīs filius alicuius aīalis est asinus: iste oēs ppositiones possunt ꝓbari exponibiliter: lȝ nō sint oēs vniuersales. Sed iō eas congregaui simul: quia multis locis deseruiunt.

De positiuo.

Positiuū cōpabiliter sumpto per eque: exponit̄ per tres exponētes: duas in qbus ambo extrema cōparationis cōueniūt ⁊ tertiā negatiuā p negationē sui cōparatiui: salua suppositiōe terminorū. Exempla sunt ista

Tu es ita fortis sicut petrus.

Tu es fortis Petrus est fortis Non petrus est fortior te.

Tu es ita fortis sicut oīs hō.

Tu es fortis Homo est fortis. Non omnis homo est fortior te.

Prima conclusio.

Tu es ita fortis sicut omnis homo mundi: ⁊ tamen non es ita fortis sicut aliquis homo mundi.

Secunda conclusio.

Diabolus nō est ita malus sicut deus: ⁊ tñ diabolus est pessima creatura

Tertia conclusio.

Campanile diui marci est ita magnū sicut tu: ⁊ tamē tu nō es ita ma-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

gnus sicut campanile diui marci.

De comparatiuo.

¶ Comparatiuum exponitur per tres exponētes: duas in quibus ambo extrema cōparationis cōueniunt et tertiam in qua scdm extremū negatur a primo per positiuum cōparabiliter sumptum: cū nota equalitatis salua suppositione terminorū. Exempla sunt ista.

Ego sū iocūdus Tu es iocūdus Nō tu es ita iocūdus sicut ego

Tu es maior omni homine.

Tu es magnus hō est magnus Nō ois hō ē ita magnus sicut tu

Prima cōclusio.

Ego sum maior oi hoie mundi: et sum minor oi homine mundi.

Secūda cōclusio.

Tu es melior oi hoie mūdi: et tñ nō oi hoie mundi tu es melior.

Tertia conclusio.

Ego sum potētior te et leone: et tamē non sum potentior leone

De superlatiuo.

Superlatiuum pōt dupliciter sumi primo absolute: secūdo respectiue. Exemplū primi: sortes est fortissimus. Exemplū secundi: sor. est fortiss. illorum. primo modo exponitur per duas exponentes: secundo per tres: semper salua suppositione terminorum.

Primo mō Sortes est maximus. Secūdo mō Sor. est maxim⁹ istorū

Sortes est magnus
Sor. nō pōt esse maior
in sua latitudine.

Sortes est magnus
Isti sunt magni
Nō isti sunt ita magni: sed
valde minores sorte:

Prima conclusio.

¶ Decē sunt genera generalissima: et nullū istorū est generalissimū illorū.

Secunda conclusio.

¶ Tu es fortissimus istorum: et tamen tu non es fortissimus.

Tertia conclusio.

¶ Tu es calidissimus oium hoium: et tñ es frigidissimus omnium hoium.

De differt: aliud: non idem.

¶ Differt: aliud: non idem. exponūtur per tres exponētes: duas affirmatiuas et tertiā negatiuā: salua semp suppositione terminorū: et tēporis idētitate. Exempla sunt ista.

Sortes differt ab omni homine.

Sortes est Homo est. Et sortes non est omnis homo.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Sortes differt a platone.

Sortes est | Plato est | Sortes non est plato

Sortes differebat a platone.

Sortes erat | Et plato erat secum | Et sortes non erat plato

Sortes differt ab antichristo

Sortes erit | Antichristus erit secum | Et sor. nō erit antixpo:

Prima conclusio.

Tu es aliud a deo: et tamen tu nō es aliud ab aliquo ente

Secunda conclusio

Tu nō es idem chimere: et tamen tu nō es non idem chimere.

Tertia conclusio.

Licet in diuinis pr̄ sit ali⁹ a filio: tñ pr̄ nō est aliud a filio. Nā ista pat̄ est ali⁹ a filio ꝓbatur sic: pr̄ est: et filius est: et pr̄ nō est fili⁹: et hoc est verū: sed illa pr̄ est aliud a filio ꝓbatur sic: pater est: et filius est: et pater non est eadē res que est filius. Et hoc est falsū. vñ cōcedit̄ in diuinis ꝙ pr̄ ē idē filio: et nō est idē filio: tenēdo ly idē in p̄mo in neutro genere: et in secunda in masculino genere. et iō nō cōtradicunt.

De exceptiuis: et primo affirmatiua.

Exceptiua affirmatiua exponit̄ per duas exponentes: in quarū prima remouet̄ p̄dicatū a parte extra capta: et in secūda affirmatur idē predicatum de subiecto cum parte extra capta infinita. Exempla sunt ista.

Omnis homo preter sortem currit.

Sortes non currit | Omnis homo nō sor. currit.

Ista vero. Nō ois homo preter sor. currit: ꝓbat̄ per suū cōtradictoriū.

De exceptiua negatiua.

Exceptiua negatiua exponit̄ per duas exponētes in quarū p̄ma affirmatur p̄dicatū de parte extra capta: et in secūda negatur p̄dicatū de subiecto cū parte extra capta infinitata. Exempla sunt ista.

Nullus homo preter sortem currit. | Ois homo preter sor. nō currit.

Sor. currit: et Nullus hō nō sor. currit. | Sor. currit: et Ois hō nō sor. nō currit.

De exceptiua propria.

Ad exceptiuam propriā requirūtur duo.

Primū ꝙ illud a quo fit exceptio stet confuse distributiue | Secūdū ꝙ pars extra capta sit minus communis illo a quo fit exceptio.

Corelarium. Non ois exceptiua repugnat sue prelacenti. patet de ista

omne ens preter chimeram est ens. Aliud correlarium.

¶ Dictio exceptiua hz vim imobilitandi terminũ pcedẽtez. patet de illa ois hõ preter sor. cur. ly hõ supponit cõfuse distributiue imobiliter: q2 si descẽderetur fieret exceptiua ĩpropria pter defectũ pme conditionis: z non habet illã vim ab aliquo signo nisi a ly preter vt patet.

Conclusiones.

¶ Tu nõ differs nisi ab asino: z nõ a nullo nisi ab asino differs. prima pars pz q2 differs ab asino: z nõ differs ab alio q̃ ab asino. prima exponẽs pz. s. tu differs ab asino: z secunda pbat: q2 si nõ det oppositũ. tu differs ab alio q̃ ab asino. g tu non es aliud q̃ asin9: qd est falsuz. pz ɔña ab exposita ad vnã suarũ exponentiũ. Deinde pbat q nõ a nullo nisi ab asino differs: q2 si non det oppositũ q a nullo nisi ab asino differs: igit a nullo nõ asino differs. pz ɔñtia vt pus. z ɔñs stm ẽ: q2 suũ ɔdictoriũ ẽ verũ. s. ab aliquo nõ asino differs: q2 ab equo. z iõ ɔcedit q nõ differs ab alio q̃ ab asino: z tñ ab alio q̃ ab asino differs.

De exclusiuis.

¶ Quinq3 modis exclusiue fieri possunt sine negatione sequẽte. primo cum nota exclusionis precedit z cadit supra subiectũ tm̃: z exponitur per copulatum. exẽplũ: tm̃ sor. currit. sortes z nihil non sor. currit: ita q sit copulatum z nõ copulatiua. Secundo cũ cadit supra totũ. z tunc exponitur per copulatiuam. Exemplum.

¶ Tm̃ sortes currit.

¶ Sortes currit. Et nihil non sor. currit.
illa vocatur preiacens. illa est negatiua de subicõ infinito.

¶ Tertio cũ nota exclusionis cadit inter partes subiecti z tunc exponitur per copulatũ. verbi gratia.

¶ Sortes tm̃ disputãs placet.

Sortes disputans. Et non non disputans placet.

¶ Quarto cuz nota est inter subiectũ z pdicatũ: siue pcedat siue seqtur. copulã principalẽ z tunc probatur per copulatiuam. verbi gratia.

¶ Sortes tm̃ est homo. Sortes est homo.
¶ Sortes est tm̃ homo Et sortes non est non homo: ita q vna negatio sit ad verbũ pncipale z alia infinitatio ad predicatum.

¶ Quinto cũ nota exclusionis est inter ptes pdicati: z tũc exponitur p copulatiuã. v. grã.

Sortes est aial tm̃ bipes.

Sortes est animal bipes Et sor. non est aial non bipes ita q cadat infinitatio vbi nota exclusionis prius erat.

¶ Ultra istos qnq3 modos sine negñe sequẽte: fiunt alij q̃ttuor cũ negñe sequẽte de qbus p ordinẽ dãtur exẽpla z expositiones: pmo cũ nota precedit z soluz cadit supra subiectũ: z tunc exponitur per copulatũ. v. gratia.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Tm̃ sortes non currit.

¶ Sortes Et nihil non sortes nõ cur.

Et ista significat ꝙ illud quod est sortes ⁊ non aliud q̄ȝ sortes id dico non currit. Secundo cum cadit in totam propositionem. ⁊ tunc probatur per copulatiuam mediante signo distributiuo affirmatiuo hoc modo

¶ Tm̃ sortes non currit

¶ Sortes non currit Et quodlibet nõ sor: cur.

¶ Tertio cũ cadit iter ptes subiecti ⁊ tũc ꝓbat̃ ꝑ copulatiuã: vt in exẽplo

¶ Sortes tm̃ disputans nõ currit.

¶ Sortes disputans Et non nõ disputans non currit

¶ Quarto cum nota est inter subiectum ⁊ predicatum ⁊ precedit copulam tunc probatur per copulatiuam.

¶ Sortes tm̃ non ẽ disputans

Sortes nõ ẽ disputans Et sor. ẽ quodlibet non disputans

¶ Quinti modi nõ potest dari regula cũ negatione sequente: quia tunc negatio sequeret̃ verbũ principale: ⁊ sic eẽt potius ĩfinitatõ q̄ȝ negatio. Et si dicis ꝙ posset adhuc dari alia exclusiua que nõ esset aliq̃ dictorũ. ix. modorum. s. cũ ly tm̃ sequeret̃ totã propõnem. vt dicendo hõ ẽ ridens tm̃ huic dicit̃ ꝙ illa reducitur ad quartũ modũ prius positũ. naȝ ista equalent ad bonum intellectũ. sor. est ridens tm̃. ⁊ sor. est tm̃ ridens: itaq̄ȝ. ix. exclusiuarum sũt ordines seu modi inuicẽ nõ coincidentes: ⁊ nõ pñt esse plures: quia nõ videtur quomodo aliter possit exclusionis nota in propositione poni.

Prima conclusio

¶ Tu tm̃ es homo. ⁊ tamen non tantum tu es homo

Secunda conclusio

¶ Tantũ sor. currit. ⁊ nõ tantum sor. currit. dato ꝙ ly tantum cadat solum supra subiectum in prima: ⁊ in secunda supra totam propositionem

Tertia conclusio

¶ Ista propositio hõ ẽ asinus ꝑcise significat verum ⁊ f[a]l[su]m: possibile ⁊ impossibile: imo necessarium ⁊ impossibile.

¶ Postremo hic aduerte ꝙ dictio exclusiua quando cadit supra tertiuȝ pluralis numeri potest exponi dupliciter. primo per notam infinitatis secundo per notam pluralitatis. verbi gratia.

¶ Tm̃ duodecim sunt ap[osto]li dei.

¶ Duodecim sũt ap[osto]li dei. ⁊ nulla non duodecim sunt ap[osto]li dei. ⁊ hec est falsa

¶ Duodecim sunt apostoli dei. ⁊ non plures q̄ȝ duodecim sunt apostoli dei; ⁊ hoc modo est vera

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De reduplicatiuis

¶ Nota quod iste note siue dictiones. s. inquantum: prout: per se: secundum quod: possunt teneri dupliciter. primo specificatiue. secundo reduplicatiue: primo modo non exponuntur sed describuntur: sicut ego peto a te pecuniam inquantum heres. i. ego peto a te pecuniam ea ratione quam heres. Secundo modo exponuntur per tres exponentes duas absolutas et tertiam conditionatam transcendenter: vt in exemplis patet manifeste.

Et sine negatione sequente.

¶ Sortes inquantum homo est animal.

Sortes est homo — Sortes est animal — Et si aliquid est homo illud est animal.

¶ Homo inquantum homo non est angelus — Cum negatione sequente

Homo est homo — Homo non est angelus — Et si aliquid est homo id non est angelus

¶ Si vero negatio precedit notam reduplicationis: tunc non exponitur sed probatur vel improbatur per suum contradictorium. verbi gratia: volo probare quod hec est vera: sortes non inquantum homo est sortes. arguo sic: suum contradictorium est falsum scilicet sortes inquantum homo est sortes. ergo hec est vera scilicet sor. non inquantum homo est sor. consequentia tenet per legem contradictoriorum. antecedens patet exponendo.

Prima conclusio.

¶ Deus homo est infinitus et immensus: et tamen deus homo non inquantum homo est infinitus et immensus. — Secunda conclusio

¶ Sortes inquantum homo est risibilis: et tamen sortes non inquantum animal est risibilis. — Tertia conclusio.

¶ Aliqua inquantum conueniunt differunt: et tamen non aliqua inquantum conueniunt differunt: tenendo in prima ly inquantum reduplicatiue: et in secunda specificatiue. ¶ Similiter conceditur quod ens inquantum ens est subiectum metaphisice: tenendo ly inquantum specificatiue: et tamen ens non inquantum ens est subiectum metaphisice: tenendo ly inquantum reduplicatiue.

De immediate

¶ Immediate exponitur per duas exponentes: videlicet per primam preiacentem: et secundam vniuersalem negatiuam sibi correspondentem in hunc modum. Sine negatione sequente et de futuro:

¶ Immediate post hoc erit antichristus.

Post hoc erit antichristus — Et nullum erit instans post hoc quin inter illud et hoc erit antichristus

De immediate sine negatione de preterito.

¶ Immediate ante hoc fuit antichristus.

Ante hoc fuit antichristus | Et nullum fuit instãs ante hoc: quin inter illud ⁊ hoc fuerit antichristus

De immediate cum negatiõe sequente.

℄ Immediate post hoc tu non eris papa

Post hoc tu non eris papa | Et nullum erit instans post hoc: quin inter illud ⁊ hoc tu non eris papa

Ita dicatur de preterito suo modo.

℄ Si vero negatio pcedat tũc nõ exponit sed more cõsueto pbatur per suũ cõtradictorium: vt hec ẽ fa. Immediate post hoc tu eris papa. ergo ista negatiua ẽ vera: nõ imediate post hoc tu eris papa. silr ista est fa Immediate post hoc tu nõ eris hõ ergo ista ẽ vera: nõ imediate post hoc tu nõ eris hõ.

Prima conclusio

℄ Immediate post hec duo 9dictoria inuicẽ, 9dicẽtia erũt vera ⁊ falsa: ⁊ tñ nõ silr erũt vera nec fa.

Secunda conclusio

℄ Immediate post hoc erit aliquod instans: qđ nõ imediate sed mediate post hoc erit.

Tertia conclusio

℄ Immediate post hoc aliqua pars hui9 spacij erit ptransita: ⁊ tñ nulla pars huius spacij immediate post hoc erit pertransita

De necessario

℄ Necessario exponit p duas exponẽtes. s. p pmam prelacẽtẽ ⁊ secundã per oppositas qualitates fm exigentiam verbi: vt in exemplo patet.

De necessario de presenti affirmatiue

℄ Necessario deus est.

Deus est | Et non potest esse quin deus sit.

Cum negatione sequenti ⁊ de pñti

℄ Necessario vacuum non est

Vacuum non est | Et non potest esse q vacuum sit.

De preterito affirmatiue

℄ Necessario deus fuit

Deus fuit | Et non potest esse quin deus fuerit

De futuro cum negatione sequenti.

℄ Necessario chimera nõ erit

Chimera non erit Et non poterit esse φ chimara erit

℃ Si vero negatio p̄cedat: tūc nō exponitur: sed p suū cōdictoriū pbatur vel iprobatur. verbi grā: hec ē vera: nō necessario chimera ē: quia hec est falsa: necessario chimera ē. Prima conclusio

℃ Non necessario tu es: ꝛ tamen necessario tu es sumendo ly necessario in pma adverbialiter: ꝛ in scda noialiter ꝛ casus ablatiui: q2 sic d3 resolui

Secunda conclusio

℃ Necessario aliquid est quod cōtingenter ē ꝛ tñ nihil quod necessario ē contingenter ē Tertia conclusio

℃ Necessario tu curris vel tu non curris: ꝛ tamen nec necessario tu curris: nec necessario tu non curris.

De contingenter.

℃ Contingenter silr exponitur p duas exponētes: primā preiacentem ꝛ secundam per oppositas qualitates fm exigentiam verbi.

De contingenter affirmatiue de presenti.

℃ Contingenter sortes est.

℃ Sortes est Et potest esse φ sor. non sit:

De preterito affirmatiue

℃ Contingenter antichristus non est

Antichristus non est. Et potest esse φ antichristus sit:

De preterito affirmatiue

℃ Contingenter adam fuit.

Adam fuit Et potuit esse φ adam non fuerit

De futuro negatiue

Contingenter tu non saluaberis.

Tu non saluaberis Et poterit esse φ tu saluaberis

Si vero negatio precedat nō exponit̄ sed more p̄dcō p suū cōtradictoriū pbatur vel iprobatur. vbi grā: hec ē vā. Cōtingēter. sortes nō saluabitur q2 hec ē falsa. Nā cōtigēter sortes n̄ saluabit̄ Prima conclusio

℃ Omnis homo cōtingēter est: ꝛ tamen nō contingēter: imo necessario omnis homo est. Secunda conclusio

℃ Contingenter tu curris: ꝛ tamen nō cōtingenter tu curris vel tu non curris Tertia conclusio

℃ Cōtingēter deus fuit in a instāti: ꝛ tñ in a instanti deus necessario fuit

De ab eterno.

¶ Ab eterno noialiter resoluit: sed adverbialiter pro eternalit exponit per duas exponētes ſm exigētiā verbi hoc modo. Exemplū de preterito.

¶ Ab eterno deus fuit.

Ante aliquod tempus deus fuit | Et nō est vel fuit aliqđ tps finitū quin ante illud deᵘ fuerit

De futuro.

¶ Ab eterno aīa intellectiua erit.

¶ Post aliqđ tps aīa itellectiua erit | Et nō ē vel erit aliqđ tps finitū quin pᵘ illud aīa itellectiā erit

¶ Si vero negatio sequeret eodē modo exponit. Si vero pcedit per suū contradictoriū probatur vel improbatur.

Prima conclusio.

¶ Ab eterno tu fuisti: ⁊ tamen non eternaliter tu fuisti.

Secūda conclusio.

¶ Ab eterno fuit aliquod instās. ⁊ tñ nullū instās fuit ab eterno.

Tertia cōclusio.

¶ Eternaliter erit aliquid quod nō eternaliter erit.

De semper.

¶ Semper sumitur duobus modis pmo simpliciter pro omni tpis differentia: ⁊ sic semp propositio talis in qua ponitur ly semp est falsa. scđo respectiue non pro omni tēpore sed ſm exigentiam verbi. v. gratia

De semper absolute.

¶ Semper deus fuit.

Aliquando deus fuit | Et nō ē vel fuit vel erit aliqđ aliquādo qñ tunc deus fuerit

De semper respectiue de presenti.

¶ Semper tu es.

Aliquando tu es | Et nō es aliqđ aliqñ qn tunc tu sis

De preterito.

¶ Semper deus fuit

Aliquādo deus fuit | Et nō fuit aliqđ aliqñ qn tūc deus fuerit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

De futuro.

¶ Semper deus erit

Aliquando deus erit — Et nō erit aliqḋ aliquādo qn tūc deus erit.

¶ Sī negatio seqtur eodē mō expōitur. si vero p̄cedat ꝓbatur vt prius dictū est. s. cōtradictoꝝ suū. ·Prima conclusio

¶ Semper fuit aliqua dies: ⁊ nulla dies semper fuit.

Secunda conclusio

¶ Omne quod mouetur semper se habet vno modo

Tertia conclusio

¶ Semper erit aliqs hō: ⁊ tamē nullus hō viuet vltra ducentos annos.

De totus

¶ Totus dupliciter pōt teneri: p̄mo mō sincathegorematice: ⁊ tantum valet quātū hoc cōplexū quelibet ps: ⁊ tūc est exponibilis sicut vl'is affirmatiua iplicite. scđo cathegorematice ⁊ valet tm̄ quantum ens completum siue ꝑfectū cui nihil deest. Tenet̄ aūt p̄mo mō quādo p̄cedit nullo cathegoremate p̄cedente implicite nec explicite: vt totus sortes est albus. Secundo mō tenet̄ qn̄ aliqḋ cathegorema precedit ly totus: vt sor. est totus albus. i. sor. ē quoddā ens ꝑfectū cui nihil de est in albedine. sor. totus est hō. vel sor. est totus hō. i. sor. est hō ꝑfectus cui nihil deest in hūanitate

De totus sincathegorematice sine negatione sequenti.

Totus sortes est aliquid sortis

·Pars sortis est aliquid sortis — Et nulla est pars sor. qn i° sit aliqd sor.

¶ Si vero negatio sequit̄ ly totus: vt totus sor. nō ē albus. nō exponit̄: q2 equalet vl'i negatiue: sed probat̄ ꝑ singularia vel ꝑ cōtradictoꝝ: vt dc̄ʒ fuit supra Similiter si negatio precedit ly totus probat̄ ꝑ cōtradictoriuʒ

·Prima conclusio

¶ Licet totus sortes sit aliquid sortis: nō tamē totus sor. est minor sorte q2 aīa intellectiua nō est minor cū nō sit quanta: ⁊ corpus totum sor. non ē minus sorte

Secunda conclusio

¶ Licet totus sortes sit pars sortis: non tamen totus hō est pars sortis

Tertia conclusio

¶ In capite tuo est totum quod est in mundo: similiter in anima tua est tota sapientia mundi: nō tn̄ totum quod est in mūdo ē in capite tuo. nec tota sapientia mundi est in anima tua.

De infinito

¶ Infinitus silr̄ pt teneri duplr̄: sincathegorematice ⁊ cathegorematice. cathegorematice valet tantum quantum vnū ens sine p̄ncipio ⁊ fiñ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

fine. ⁊ tūc nō exponitur. ¶ Sincathegorematice qn̄ precedit nullo cathegoremate precedente. ⁊ tunc potest dupliciter exponi:

p° mō in singulari — Infinitū tps ē elapsum — 2° modo in singulari

Aliquātū tēpus ē elapsum Et' duplū ad illō: ⁊ triplū ad illud: ⁊ sic in infinitū.

Aliquātū tps ē elapsū: Et nullū ē vel fuit aliquātū tēpus finitū elapsū qn maius illo sit elapsum.

p° mō in plī numero — ¶ Infinita sūt finita — 2° modo in plurali numero

Finita sūt finita: ⁊ i duplo plura: ⁊ i triplo plura: ⁊ sic i infinitum sunt finita.

Finita sūt finita: ⁊ nō sūt tot finita qn plura ill' sint finita

¶ Si vero negatio sequatur aut precedat probatur sicut totus.

Prima conclusio

Infinitum corpus pōt dn̄s producere: ⁊ nō tn̄ non potest producere corpus infinitū: q2 oē corpus ē figuratū. ergo finitum. quia termino vel terminis clausum.

Secunda conclusio

¶ Infinitus numerus ē finitus. ⁊ tn̄ nullus numerus finitus ē infinitus sicut infinitis finita sunt plura: ⁊ tn̄ nulla finita plura sunt infinitis.

Tertia conclusio

¶ Infinitum numerum potes numerare: ⁊ tamen non potes numerare numerum infinitum.

De officiabilibus

¶ Propositio officiabilis ē cuius dictum sine orō infinitiua determinatur per terminum modalem vel concernentem actum mentis in sensu composito: hoc modo.

¶ Possibile ē sor. currere.

Hec propō ē possibilis: sor. currit — q̄ significat adequate sor. currere

¶ Necesse ē deum esse

Hec propō ē necessaria: deus ē — que adequate significat deum esse

Per se homo ē animal

Hec propō ē p se: hō ē al' — que adequate significat hominē esse animal.

¶ Per se primo homo ē risibilis

Hec propō ē p se p°: hō ē risibilis — que adequate significat hoiēz esse risibilem.

¶ Per se non p° sor. ē risibilis

Hec propō ē per se nō pᵒ: sor. ē risibilis que adequate significat sor. eē risibilem.
¶ Per accidens homo est albus

Hec propō ē per accñs. hō ē albus q̄ adequate significat hoiez eē albuz
¶ Scio deum esse

Hec propō ē scita a me. deus ē que adequate significat deum esse
¶ Intellectum ē a me sortem sedere

Hec propō ē intellecta a me: sor. sedet q̄ adequate significat sor. sedere
¶ Dubium ē mihi regem sedere

Hec propō ē mihi dubia: rex sedet que adequate significat regē sedere

Prima conclusio

¶ Album pōt esse nigrum: ꝛ tñ īpossibile ē album esse nigrū. Similiter predestinatus pōt esse prescitus: ꝛ tñ ipossibile ē predestinatū esse prescitū

Secunda conclusio

¶ Omnem hoiem cōtingens ē esse: tamen necesse ē oēm hominem esse: sicut impossibile ē oēm hoiem non esse: ꝛ tñ omnem hoiem possibile ē nō esse.

Tertia conclusio

¶ Tu scis alterū istoꝝ eē verum: demonstratis duobus cōtradictorijs tibi dubijs: ꝛ tamen neutrum illoꝝ scis esse verum: Similiter sor. scio eē coram me: ꝛ tamen nescio sortem esse in rerum natura

Hic nota ꝙ isti termini: necessarium: contingens ꝛc. pñt sumi duobus modis. primo resolubiliter: vt sunt quedam adiectiua substantiuata in neutro genere. secundo officiabiliter vt determinant orationē infinitiuam quasi suum substantm̄ siue subiectū. Et iuxta hoc cōceditur ꝙ necessarium est ꝙ deus nunq̄ fuit nec erit nec ē: ꝛ tñ necessariū ē deū fuisse fore ꝛ eē. Silr possibile ē ꝙ nihil fuit nec erit nec ē: ꝛ tñ īpossibile ē nihil fuisse fore ꝛ eē. ¶ Similiter ly necessario pōt teneri dupliciter. s. resolubiliter vt sit casus datiui vel ablatiui: ꝛ exponit vt priᵘˢ patuit. ꝛ iuxta p̄dicta conceduntur alique conclusiones quarum prima est illa.

Prima conclusio

¶ Necessario tu fuisti productus: ꝛ tamen non necessario: imo contingenter tu fuisti productus.

Secunda conclusio

¶ Necesse ē te fuisse ꝛ tamen non necessario: imo contingenter: tu fuisti.

Tertia conclusio

¶ Necessario aliquid est quod contingenter est: ꝛ tamen nihil quod necessario est contingenter est.

De descriptibili propositione

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Propositio descriptibilis est in qua terminus concernēs actum mentis determinat incomplexum: Et potest esse dupliciter: quia vel illud incomplexum non est signum complexi. vel est signum complexi
Si incomplexum non est signum complexi: sic describitur

¶ Cognosco sor.	Cognosco aliquid ea ratione qua sor.
¶ Intelligo bonum	Intelligo aliquid ea rōe qua bonum.
¶ Desidero scientiam	Desidero aliquid ea rōe qua scientia
¶ Recordor matris mee	Recordor alicui⁹ ea rōe qua mr̄ m̄a
¶ Imaginor montē aureum	Imaginor aliquid ea ratōe qua mons aureus

¶ Si vero incomplexum est signum complexi: sic describitur:

Scio a propositione

Scio adequatū significatum a propōis quod scio adeq̄te significari per a

¶ Dubito a ꝛ b propositiones

Dubito significata adequata a ꝛ b propōnum que scio adequate significari per a ꝛ b propositiones

¶ Credo hanc propositionem

Credo adequatū significatum huius ꝑpōis ꝙ scio adequate significari per hanc

Isti credunt multas propositiones

Credunt isti adequata significata multarum propositionū que ipsi credunt adequate significeri per illas

¶ Nota ꝙ ista verba: scio: credo: dubito non possunt determinare nisi complexum implicite vel explicite: vnde non bene dicitur: scio sortem: ꝫ alia verba vt intelligo: cognosco: possunt indifferenter determiuare complexum ꝛ incomplexum: nam indifferenter possumus dicere: intelligo sortem: intelligo a propositionem: ꝛ intelligo sortem currere

Prima conclusio

¶ Deum trinum ꝛ vnum cognouit aristoteles: ꝛ tamen aristoteles non cognouit deum trinum ꝛ vnum

Secunda conclusio

¶ Et si iudeus odit christum: tamen christum non odit ꝫ amat.

Tertia conclusio

¶ Uenientem cognosco: ꝛ tamen non cognosco venientem.

De probabilibus per cās veritatis

¶ Probabilis per cās veritatis est illa propō que hꝫ multas causas veritatis disiunctiue sūptas sicut incipit: desinit. ꝛ ablatiuus in cōsequentia.

De incipit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

14

¶ Incipit probatur per disiunctiuam compositam ex duabus copulatiuis quarum prima fit ex affirmatiua de presenti: et negatiua de preterito: et secunda ex negatiua de presenti: et affirmatiua de futuro vt:

¶ Sortes incipit esse albus

Sortes est albus: Et nõ immediate añ instãs qð ẽ p̃sẽs sortes fuit albus. vel Sortes nõ est albus: Et immediate post hoc istãs qð ẽ p̃ns sortes erit albus.

Prima conclusio

¶ Tu incipis esse albus: et non incipit esse coloratus

Secunda conclusio

¶ Incipit esse omne quod est: et tñ nõ omne quod est incipit esse: nec incipit esse aliquid quod est: licet aliquid quod est incipit esse

Tertia conclusio

¶ Tu incipis videre quemlibet hominem: et nullum hominem incipis videre: nec aliquem hominem incipis videre: nec incipis videre aliquem hominem.

De desinit

¶ Desinit probatur p disiunctiuam cõpositẽ ex ɔtradictorijs copulatiuis ad incipit: quarum prima fit ex affirmatiua de presenti et negatiua de futuro: et scđa ex negatiua de p̃nti et affirmatiua de preterito verbi gratia:

Sortes desinit esse

Sortes est. et imediate post instans quod est p̃ns sor. nõ erit vel Sortes non est. et immediate añ hoc istãs qð ẽ p̃ns sor. fuit

Prima conclusio

¶ Deus desinit esse in hoc instanti: et tamen in hoc instanti deus non desinit esse.

Secunda conclusio.

¶ Licet deus desinat esse in hoc instanti: tamen nõ desinit esse in aliquo instanti.

Tertia conclusio

¶ Tu desinis scire omnem propositionem: et non desinis scire aliquam nec aliquam desinis scire.

De ablatiuo in consequentia

¶ Ablatiuus in consequentia probatur per disiunctiuam ex temporali: conditionali et causali compositam. verbi gratia

Sole oriente fit dies

Quia sol orit̃ fit dies vel Si sol oritur fit dies vel Qñ sol oritur fit dies

Prima conclusio

¶ Nõ aliquo hoĩe currẽte tu es asinus. nec nullo hoĩe currẽte tu es asinus
Nõ seq̃t̃ ñ aliquo hoĩe currẽte tu es asinus. g̃ nullo hoĩe currẽte tu es asinus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Secunda conclusio.

¶ Lz nõ aliq̃ hoie currẽte tu es asin⁹. tñ aliq̃ hoie currẽte tu nõ es asin⁹

¶ Nota q̃ q̃cunq̃ ppõ pbat̃ copulatiue siue resolubilit̃ siue exponibiliter siue officiabilit̃ siue discriptibiliter ei⁹ ɔ̃dictoriũ est pbabile p cãs veritatis. s. p disiunctiuã cõpositã ex partib⁹ ɔ̃dictorijs. x̃. grã hec ppõ: sor. nõ currit pbat̃ per hãc disiũctiuã hoc nõ currit vel hoc nõ est sor. qr hec ppõ sortes currit: que est sua ɔ̃dictoria pbat̃ p hãc copulatiuã: hoc currit ꝛ hoc est sor. ꝛ ita dicas de officiabilib⁹ expõibilib⁹ ꝛ descriptibilib⁹.

¶ Nota q̃ omnia verba preter substantiua dicuntur adiectiua: ꝛ possũt adiectiua probari resolutorie per sum es est: ꝛ participium proportionatum. verbi gratia: probatur sit resolutorie

Sortes est currens.
g̃ sor. currit. ecõuerso sequit̃.
Sortes currit
g̃ sor. est currens.

¶ In prima arguitur a resoluẽte ad resolutã in scda ecõuerso.

¶ Post oĩa p̃dicta debes diligẽter aduertere cuz pponit̃ tibi aliq̃ ppõ statim debes videre an sit mediata an imediata. si est imediata nõ potest pbari: qr ad sensuz vel intellectũ est per se nota: ꝛ ɔ̃ negãtes p se nõ nõ est amplius disputãdũ. si vero est mediata debes videre an sit affir^a vel negatiua. si est negatiua debes eã pbare p cãs veritatis: aut per ɔ̃dictoriuz: aut p singulares: vt superi⁹ dictũ est. si vero ẽ affirmatiua tũc vide an sit cathegorica vel ypothetica. si cathegorica vide primũ terminũ mediatuz ꝛ ab eo debes inchoare ppõnis pbationẽ: qr a p̃mo termino mediato sẽper inchoanda est ppõnis pbatio: ꝛ nõ per saltũ debes ppõnez pbare: qr fiunt multe deceptiones exponẽdo ppõnẽ nõ exponibilẽ sed resolubilez ꝛ ecõuerso. x̃. grã. ista ppõ aliqd̃ albũ incipit esse sortes: est resoluẽda rõne de ly aliqd̃ albũ ꝛ nõ pbanda rõne de ly ĩcipit per causas veritatis. Appello aũt primũ terminũ nõ ꝭm situ̾. sed ꝭm denoiationẽ: vt in modalibus sepe modus ꝭm situ̾ est vltimus: ꝛ tñ scd̃z denoiationẽ est primus. similiter in ypotheticis nota ypothetica ꝭm situ̾ quasi semp est media: ꝛ ꝭz denoiationẽ est p̃ma. Facta aũt pbatiõe primi termini debes gradatiz pcedere ad aliũ si qs est: ꝛ si donec oẽs termini mediati ppõnis cathegorice fuerint ꝭm exigentiã ɔ̃clarati. si vero ppõ fuerit hypothetica tũc vide an sit cathegorice vel hypothetice pbanda. si cathegorice: tũc pba eam sicut dixi de cathegorica. x̃. grã. Necessario tu curris vel tu nõ curris: si ly necessario cadat in totũ: lz ista sit ypothetica disiunctiua cũ in ea coniungantur plures cathegorice per notam disiunctionis: tñ nõ est ypothetice disiunctiue pbãda: sed cathegorice exponibiliter hoc modo.

¶ Necessario tu curris vel tu nõ curris.

Tu curris vel tu nõ curris

Et nõ potest esse quin tu curras vel tu non curras.

¶ Similiter ista: necessarium est te moueri si tu curris: si ly necessarium cadat in totum: licet sit ypothetica conditionalis: tamen non est ypothetice conditionaliter probanda: sed more cathegorico officiabiliter offerēda hoc modo. Hec propositio est necessaria: tu moueris si tu curris que adequate significat te moueri: si tu curris. ergo ꝛc.
¶ Ubi vero sit ypothetica ypothetice probanda: tunc aut copulatiue aut disiunctiue aut conditionaliter secundum quod dictum est in capitulo de ypotheticis debes inferre ypotheticam esse veram vel falsam: possibilē vel impossibilem: necessariam vel contingentem. verbi gratia: Altera pars principalis huius disiunctiue affirmatiue est vera. ergo hec disiunctiue est vera. ꝛ sic nulla ppō erit q̄ tibi occurret: si sit probabilis: quam statim inferre non possis.

De ꝯsequentiis tractatus quartus.

¶ Consequentia est illatio consequentis ex antecedente: vt homo currit ergo animal currit. Antecedens est illud quod precedit notā illationis. Cōsequēs est illud qđ sequitur. Ly ergo vel ly igitur est nota illatiōis.

¶ Consequentiarū alia.

¶ Bona ē illa in q̄ oppositū cōsequentis repugnat añti: vt hō cur. ergo aīal currit: q2 hec repugnant homo currit ꝛ nullum aīal currit.

¶ Mala ē illa in q̄ oppositū consequentis non repugnat antecedēti siue stat cū eo: vt tu es homo ꝙ tu es rex. quia nō repugnat te esse hominem ꝛ non regem.

Bonarum alia.

¶ Formalis est illa in qua oppositum cōsequentis formaliter repugnat antecedenti. vt tu curris ergo tu moueris. q2 te currere ꝛ non moueri formaliter repugnant

¶ Materialis est illa in qua oppositum cōsequentis materialiter repugnat antecedenti: vt nullus deus est: ergo nullus homo est: q2 nullū deū esse ꝛ aliquē hominē eē materialiter repugnant.

¶ Illa dicuntur formaliter repugnare que nec realiter nec conceptibiliter possunt simul stare absq3 contradictione manifesta: vt te currere ꝛ non moueri.
¶ Illa autem dicuntur materialiter repugnare que l3 realiter non possint simul stare: conceptibiliter tamen possunt simul stare absq3 contradictione manifesta vt nullum deum esse ꝛ aliquem hominem esse: que nō possunt simul stare realiter. quia nullum deum esse est impossibile. tamē apud intellectum non manifeste repugnant: sicut apud illos qui negant deum esse.
¶ Consequentie bone ꝛ materialis sunt due regule.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Prima regula.

¶ Ex impossibili sequitur quodlibet: vt homo est asinus ergo tu curris.

Secunda regula

¶ Necessarium sequit̄ ad quodlibet: vt tu curris ergo homo est animal:

¶ Pro quibus regulis nota ꝙ impossibile cuilibet repugnat: immo sibi ipsi: quia impossibile non potest esse ergo cuiuslibet illarum ꝯn̄arum oppositum ꝯn̄tis repugnat an̄ti: Et intelliguntur iste due regule dummodo nō arguatur ꝯm aliquem modum alicuius ꝯn̄tie bone ꝛ formalis de quibus modis inferius dicet̄. Vbi gratia: hō ē asinus ergo hō ē aīal: illa consequentia ꝛ bona ꝛ formalis: nō obstante ꝙ an̄s sit impossibile ꝛ ꝯn̄s necessarium: q2 arguitur ab inferiori ad suum superius sine impedimento.

De diuisione cōsequentie ꝛ bone formal

Bonarum formalium.

De forma est illa cui quelibet cōsil̄is in forma est bona. vt homo currit ergo aīal currit: q2 sequitur albedo videtur ergo color videt̄: Tu curris ergo tu moueris

De materia est illa cui non quelibet ꝯsil̄is in forma ē bona. vt hoc est al̄ ergo hoc est homo demr̄an⁹ hoīe; s3 nō sequitur sic demr̄ando ꝑ ly hoc asinum

¶ Ille ꝯn̄e sunt coosimiles in forma que hn̄t consimilē modū arguendi: ꝛ an̄tia ꝛ cōsequentia eiusdem denoīationis: nō quo ad verum vel falsum possibile vel impossibile necessariū vel cōtingens: sed quo ad alias denominationes propōnū: sicut qualitatem quantitatem: de secūdo vel tertio adiacente: de simplici vel composito: subiecto vel predicato.

¶ Correlariū. Omnis cōsequentia bona de forma est formalis ꝛ nō ecōuerso: vnde quel3 istarū ē formalis ꝛ nō de forma: tm̄ principium est ergo nō tm̄ principium est: tm̄ pater est ē ergo nō tm̄ pater est. ꝛ sic de alijs correlatiuis. Similiter tu credis p̄cise ꝙ aliqs homo decipitur ergo aliquis homo decipitur: Tu credis precise ꝙ tu deciperis ergo tu deciperis. Similiter tu scis te esse lapidem ergo tu non scis te esse lapidem. ꝛ sic de alijs consimilibus.

Generales regule. cōn̄iarum bonarum ꝛ formalium.

Prima regula

¶ Si alicuius ꝯn̄tie contradictoriu3 consequentis est illa tm̄ ꝯdictorij antecedentis ꝯn̄tia est bona: vt homo currit. ergo animal currit. q2 bene sequitur: nullum animal currit. ergo nihil quod est homo currit.

¶ Correlariū Si alicui⁹ ꝯn̄tie ꝯdictoriū ꝯn̄tis nō ē illatū ꝯdictorij an̄tis ꝯn̄tia nō valet: vt tu loqueris ergo tu disputas. q2 nō sequit̄: tu nō disputas ergo tu nō loqueris.

Secunda regula

¶ Si alicuius cōsequētie bone antecedēs est verū: ꝛ cōsequēs similiter

est verum. Ex falsis verū ex veris nil nisi verū: vt patet per Aristotelem in libro prior.

Primū corl'm. ¶ Si alicuius ɔ̄ntie bone ɔ̄sequēs est falsuz: ⁊ añs similliter est fl'; vt tu es asin⁹ ḡ tu nō es hō. Secundū conclariū.

¶ Si alicuius ɔ̄ntie añs ē verū ⁊ ɔ̄ns f'lm: ɔ̄ña nō valet: iō nō sequit̄ tu q es deus nō es hō: ḡ tu nō es hō. Tertia regula.

¶ Si alicui⁹ ɔ̄ntie bone añs ē necessariū: ⁊ ɔ̄ns sil'r est necessariū: vt hō est: ergo animal est. Primū conclariū:

¶ Si alicuius ɔ̄ntie bone ɔ̄ns nō est necessariū ⁊ añs nō ē necessarium: vt tu es hō ergo tu es aial. Secūduz conclariū.

¶ Si alicuius ɔ̄ntie añs ē necessariū ⁊ ɔ̄ns nō ē necessariū ɔ̄ntia nō valz: ideo nō sequit̄. oīs homo est aial: ergo iste homo est animal.

Quarta regula.

¶ Si alicui⁹ ɔ̄ntie bone añs ē possibile: ⁊ ɔ̄ns ē possibile: vt tu es papa: ḡ tu es summus sacerdos. Primū conclariū.

¶ Si alicuius cōsequētie bone ɔ̄ns nō est possibile: nec añs: vt hō ē asin⁹ ergo homo est rudibilis. Secundū conclariū.

¶ Si alicuius ɔ̄ntie añs ē possibile: ⁊ ɔ̄ns ipossibile ɔ̄ña nō valet: vñ nō sequitur: omne vigilās est asinus: ḡ sortes vigilans est asinus.

Quinta regula.

¶ Si aliqua ɔ̄ña est bona ⁊ aliquid sequitur ad cōsequēs illud idē sequitur ad antecedēs. vnde bene sequitur homo currit ergo animal currit ad qđ sequit̄ ꝙ corpus currit. iō ad illud añs hō currit: sequit̄ ꝙ corp⁹ currit. Primū conclariū.

¶ Quicqd antecedit ad añs cōsequētie bone: antecedit ad cōsequēs: qr sequit̄ hō currit: ḡ aial currit; ⁊ sortes currit: antecedit ad illā: hō currit. iō antecedit ad cōsequēs: qr bene sequit̄: sortes currit: ergo aial currit.

Secūduz conclariū.

¶ A primo ad vltimū qñ oēs cōsequētie intermedie sunt bone: ⁊ formales: ⁊ nō variate est bona cōsequētia ⁊ formalis: vt hō currit: ergo animal currit: aial currit: ergo corpus currit: iō sequit̄ hō currit: ḡ corpus currit. Sūt etiā cōsequētie bone itermedie ⁊ nō variate: qñ cōsequēs prioris cōsequētie est precise antecedēs posterioris cōsequētie. ideo nō sequitur: si in nullo loco es tu nō es rome: si nō es rome ⁊ es alibi: ergo alicubi es. alicubi es: ergo in aliquo loco es. ⁊ tamen nō sequitur de pmo ad vltimū: si i nullo loco es in aliquo loco es. Sexta regula.

¶ Si aliqua cōsequentia ē bona ⁊ aliqd stat cū añte illud idē stat cū cōsequēte. ꝟ. grã: oīs hō currit: ḡ hō currit cū añte stat ꝙ nullus asinus moueat̄. iō stat cū ɔ̄nte. Conclarium.

¶ Quicquid repugnat cōsequenti cōsequentie bone: repugnat antecedēti: vt tu curris: ergo tu moueris: te non moueri repugnas cōsequēti: ideo repugnat antecedenti.

Septima regula.

¶ Si aliqua cõsequentia ẽ bona: et scita a te esse bona: et añs ẽ ↄcedendu; ↄsequens siľr est ↄcedendũ. Et notãter dr̃ scita a te esse bona. qꝛ hui⁹ ↄsequẽtie bone. luna eclipsatur. ergo terra interponit̃ inter solem et lunã. antecedens est concedendum etiã a rusticis. et tñ consequens non est concedendum nisi a sapientibus.

¶ Primũ correlarium. Si alicuius cõsequentie bone scite a te esse talis consequens est negandum. antecedens similiter est negandũ. vt hõ est asinus. ergo homo est rudibilis.

¶ Secũdum correlariũ. Si alicuius ↄñe. añs est concedendum et consequens negandum. consequentia nõ est bona: vel nescita.

Octaua regula

¶ Si aliqua cõsequentia est bona. scita a te eẽ bona. et antecedens ẽ scitũ a te ↄñs siľr est scitum a te.

Primum correlarium.

¶ Si alicuius ↄsequẽtie bone. scite a te esse bone. consequẽs ẽ a te nescitum. et antecedens ẽ a te nescitũ: vt sortes est p̃destinatus: ergo morietur in gratia.

Secundum correlarium

¶ Si alicuius ↄsequẽtie antecedens est a te scitum. et ↄsequens nescitu; consequentia nõ ẽ bona vel nescita.

Regule particulares ↄñaru; bonarũ formalium.

Prima regula

¶ Ab inferiori ad suũ superius. affirmatiue. et sine distributione: et sine signo ↄfusionis impediente. est bona ↄsequẽtia. vt hõ currit ergo animal currit.

Secunda regula

¶ Ab iferiori ad suũ supi⁹ distributiue. nõ valet ↄña. vt null⁹ hõ currit ergo nullũ aial currit.

Tertia regula

¶ Ab inferiori ad suũ supius ↄfuse tñ mobiliter: est bona ↄña. qꝛ bene sequit̃ oĩs hõ ẽ aial. ergo oĩs hõ est substãtia. siľr sequit̃ tñ hõ currit. ergo tñ aial currit.

Quarta regula

¶ Ab inferiori ad suũ superius ↄfuse tñ imobiliter nõ valet ↄsequentia vnde nõ sequit̃. si tu es asinus tu es rudibilis: ergo si tu es aial tu es rudibilis. contingenter iste hõ est aial. ergo contingenter hõ est animal.

Quinta regula

¶ Ab inferiori ad suũ superius negatiõe postposita cũ debito medio est bonũ argumẽtũ. vt sortes nõ currit. et sortes est hõ. ergo hõ nõ currit. sed sine medio nõ valet argumentũ: vnde nõ sequit̃ sortes nõ est aial. ergo hõ nõ est aial. qꝛ antecedens est possibile et ↄsequens impossibile.

Sexta regula

¶ A superiori ad suũ inferius affirmatiue. et sine signo distributiõis nõ valet cõsequentia qꝛ nõ sequitur aial currit. ergo hõ currit.

Septima regula

¶ A superiori ad suum inferius distributiue affirmatiue. et cum debito medio: valet cõsequentia. vt oĩs hõ currit. sortes est hõ. ergo sortes cur-

rit.sed sine medio non valet.quia non sequit᷑. omnis hō est.ergo iste hō est:similiter tu differs ab asino.ergo tu differs a brunello.sed oportet addere.ꝛ brunellus est asinus.

Octaua regula

¶ A superiori ad suū inferius negatiue distributiue ē bonum argumentum. vnde bene sequitur.nullus homo currit.ergo iste homo non currit Nec hic opus est medio.sed oportet ꝙ negatio distribuat: qꝛ non sequit᷑ non nullum animal currit.ergo nō nullus homo currit.sicut nō sequitur aliquod animal currit.ergo aliquis homo currit.

Nona regula

¶ A superiori ad suū inferius cōfuse tm̄ mobiliter nō valet argumentuꝫ vnde non sequitur tm̄.hō currit.ergo tm̄ sortes currit.

Decima regula

¶ A superiori ad suū inferius cōfuse tm̄ imobilit᷑.nec cū medio.nec sine medio valet argumentū.vnde non sequit᷑:necessario hō est animal sortes est.hō.ergo necessario sortes est animal.

Regule consequentiarū formalium circa propositiones quantas.

Prima regula

¶ Ab vniuersali ad suam subalternā est bonū argumentū. vt omne animal currit.ergo aliqḋ aīal cur.sil'r nullū aīal currit.ergo aliqḋ al' nō cur.

Secunda regula

¶ A particulari vel indefinita ad suā vniuersalē nō valet argumentuꝫ nisi forte grā materie.qꝛ nō sequitur: aliquis homo currit.ergo quilibet hō currit.sil'r nō sequit᷑.aliqḋ aīal non ē asinus.ergo nullū animal ē asin⁹ semper tn̄ valet de scḋo adiacēte grā materie. vt aliqd qḋ est hō est ergo oīs hō est.sil'r aliqd qḋ est hō nō est.ergo nihil qḋ est hō ē.qꝛ sic arguendo semper vel cōsequēs erit necessariū vel antecedens impossibile.

Sextia regula

¶ Ab vniuersali affirmatiua ad oēs suas singulares est bonū argumentum.tā collectiue ꝙ̄ diuisiue.ꝛ hoc cū debito medio.Exemplū collectiue oīs hō currit.ꝛ isti sunt oēs hoīes.ergo iste homo currit ꝛ iste hō currit ꝛ sic de singulis. Exemplū diuisiue.oīs hō currit.iste est hō.ergo iste currit.sed sine medio nō valet nisi grā materie:vnde nō sequit᷑ oīs hō est animal.ergo iste hō est aīal.ꝛ iste hō est animal qꝛ antecedēs esset necessariū. ꝛ consequēs contingens.sequitur tamē de materia sine medio. vt oīs deus est.ergo iste de⁹ est.qꝛ ꝯñs est simpliciter necessariū.etiā sequit᷑ sine medio.oīs hō est asinus ergo iste hō est asinus.qꝛ antecedens ē impossibile.

Quarta regula

¶ Ab vniuersali negatiua ad quālibet suarū singulariū.siue cū medio siue absqꝫ medio.ē bonū argumētū. vt nullus hō currit ergo nec iste homo currit.nec iste homo currit:ꝛ sic de singulis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Quinta regula

¶ Ab omnibus singularibus sufficienter enumeratis: tam affirmatiue quam negatiue cum debito medio. ad suam vlem est bonu argumentum: vt iste homo currit: et iste homo currit: et sic de singulis: et isti sunt omnes homines masculi: ergo quilibet homo currit: Similiter bene sequitur. nec iste homo currit nec iste ho currit. et sic de singulis: et isti sunt omnes homies masculi: ergo nullus ho currit: sed sine medio cosequentia non valet: quia non sequitur: nec iste homo currit: nec iste homo currit: ergo nullus homo currit: quia post mille annos antecedens erit verum: et cosequens falsum sed bene sequitur. et isti sunt omnes homines masculi.

Sexta regula.

¶ A particulari ad suam indefinita et econuerso: tam affirmatiue quam negatiue: est bona cosequentia: vt animal currit: ergo aliquod animal currit: et animal no currit: ergo aliquod animal no currit: et ecouerso.

Septima regula.

¶ A particulari vel indefinita. cu debito medio. ad oes suas singulares disiunctiue sumptas: est bona ona: vt ho currit: et isti sunt oes hoies: ergo iste ho currit. vel iste ho currit et sic de singulis: et sine medio no sequit ho est animal: ergo ista ho est al vel iste ho est aial. quia ans est necessariu et conseques cotingens. quia est vna disiunctiua cuius quelibet ps est contingens et nulla alteri repugnat: nec opposita illaru partium repugnant.

Regule de ppositioibus no quatis.

Prima regula.

¶ Ab exclusiua affirmatiua: ad vniuersale affirmatiua de terminis traspositis: est bona ona: et ecouerso: vt tm ho currit: ergo oe curres est ho: et ecouerso.

Secunda regula.

¶ Ab exceptiua negatiua: ad exclusiua affirmatiua: cuius pars extra capta exceptie fiat subiectum exclusiue: et aggregatu ex subiecto et pto exceptiue fiat ptu exclusiue: sic pcise significado et supponedo e bonu argumetum: vt nullus ho pter sor. currit. ergo tm sor. est aliqs ho curres: sed no sequit nullu aial pter hoiem itelligit. ergo tm ho intelligit. quia ex subiecto et pto exceptiue no fit ptu exclusiue: sed bn sequit ergo tm ho est animal intellliges. Similiter no sequit: nullus ho pter sor. currit: ergo tm sor. est ho curres dato quod de masculis no currat nisi sortes: et cu eo multe mulieres currant: quia antecedens esset veru et cosequens falsu. quia non saluaretur suppositio.

Tertia regula.

¶ Ab iferiori ad suu supius a pte subiecti: dictioe exclusiua addita subiectis: est bona ona: vt tm ho currit: ergo tm aial currit: quia arguitur ab inferiori ad suum superius cofuse tm mobiliter.

Quarta regula

¶ Ab inferiori ad suu superius a pte pti: dictione exclusiua addita subiectis: no valet cosequentia: vt tm ho cur. ergo tantum homo mouetur: quia

arguitur ab inferiori ad suũ suplus cõfuse distributive. At ecõtrario cuꝫ debito medio valet argumẽtũ. vt tm̄ hõ currit. ⁊ hoc est currẽs. ergo tm̄ hõ est hoc currens. q: sic arguit̃ a superiori distributo ad suũ inferius sine impedimento.

Quinta regl'a.

¶ A termino stante cõfuse tm̄ vel determinate. ad eundem stante distributiue non valet argumentum vnde non sequitur. hõ est animal. ergo tãtum homo est animal. tu differs ab omni hoie. ergo tu differs ab hoie.

Sexta regula.

¶ A termino stante distributiue ad eundem stantem determinate valet consequentia. vnde bene sequit̃ ois hõ currit. ergo homo currit.

Septima regula.

¶ A termino stante cõfuse tm̄ ad eundem stantem determinate respectu eiusdem signi non valet argumẽtũ. vt ois homo hꝫ caput. ergo caput habet omnis homo.

Regule pertinentium ⁊ impertinentiuꝫ.

Prima regula.

¶ Ab affirmatiua vnius despati ad negatiuã alterius est bona ꝯña: vt tu es albus. ergo tu non es niger. sed nõ ecõuerso. q: ex negatiua non sequitur affirmatiua. stat enim te non esse. ⁊ sic añs esset verũ ⁊ cõsquẽs falsũ.

Secunda regula.

¶ Quãdocũq; sunt due ꝓpositiões quarũ subiecta atq; p̃ta ꝯuertuntur manẽte ꝯsili denoiatiõe ac suppositiõe. ab vna ad reliquã ẽ bona ꝯñtia. ⁊ cõuerso. q: ab vno ꝯuertibili ad reliquũ est bonũ argumẽtũ. vt hõ currit. ergo risibile currit. sed nõ sequit̃. qlibet hõ currit. ergo ois hõ currit qa nõ saluat̃ suppositio. q: in vna supponit ly hõ ꝓ masculo tm̄ in alia vero ꝓ vtroq; sexu.

Tertia regula.

¶ Ab vno correlatiuorũ ad reliquũ. de scdo adiacẽte ⁊ econuerso. est bona consequentia. vt duplũ est. ergo dimidiũ est. ⁊ eꝯ. sed non sequit̃. mundus est duplus. ergo mũdus est dimidius. pater est barbatus. ergo fili9 ẽ barbatus. q: arguit̃ ab vno correlatiuorũ ad reliquũ d tertio adiacẽte.

Quarta regula.

¶ A t̃mio ꝑuatiuo ad t̃minũ ĩfinitũ ẽ bõa ꝯña. ⁊ ñ ecõuerso. vt hõ ẽ cec9 ergo hõ ẽ nõ vidẽs. ⁊ nõ ecõuerso.

Quinta regula.

¶ Ad affirmatiua de p̃to ꝑuato vel ĩfinito. ad negatiuã de p̃to finito. ẽ bona ꝯña ⁊ nõ ecõtra. vt tu es cec9 g̊ tu nõ es vidẽs. etiã seqt̃ tu es ñ vidẽs g̊ tu nõ es vidẽs. silr tu es nõ hõ. ergo tu nõ es hõ. sꝫ eꝯ ñ valet. q: ex negatiua nõ seqt̃ affirmatiua: nisi arguat̃ a negatiua de predicato finito ad affirmatiuaꝫ de predicato infinito. cũ debito medio. q: bñ sequat̃. tu nõ es hõ. ⁊ tu es. g̊ tu es nõ hõ.

Regule de ꝓbatiõibus ꝓpositionũ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

Prima regula.

¶ Ab oibus exponẽtibus simul sumptis ad suã expositã ẽ bona ꝯña. vt homo currit: ⁊ nihil nõ homo currit: ergo tm̃ homo currit. ⁊ econuerso.

Secunda regula.

¶ Ab omni exponibili ad quãlibet suarũ exponẽtiũ diuisiue est bona cõsequentia. ⁊ nõ ecõtra. vnde bene sequit̃: quilibet hõ currit: ergo nullus ẽ homo quin ipse currat. sed nõ ecõtra: qꝛ ex negatiua nõ sequit̃ affirmatia ⁊ dato ꝙ nullus masculus eẽt in mũdo: añs esset verũ ⁊ cõsequẽs falsuȝ.

Tertia regula.

¶ Ex cuiuslibet exponẽtis ꝯ̃dicto: seqtur ꝯ̃dictoriũ expositi: ⁊ nõ ecõtra. nã bñ sequit̃. aliqd nõ hõ currit. g̊ nõ tm̃ hõ currit: sed nõ ecõtra qꝛ ex negatiua nõ sequit̃ affirmatiua.

Quarta regula.

¶ A resoluẽtibus ad resolutã est bona ꝯña ⁊ nõ ecõtra: vt hoc est hõ: ⁊ hoc est aial. ergo homo est aial ⁊ nõ ecõtra: qꝛ añs esset necessariũ ⁊ ꝯñs contingens: nisi fiat resolutio verbalis: qꝛ ibi sequit̃ ⁊ ecõtra. vt hõ currit: ergo hõ ẽ currẽs. ⁊ ecõtra.

Quinta regula.

¶ Ab officiãtibus ad officiatã est bona ꝯsequẽtia: ⁊ nõ ecõtra. vt hec est vera deus ẽ: q̃ adequate significat deũ esse. g̊ verũ ẽ deũ esse. ⁊ nõ ecõtra: qꝛ añs esset neccessariũ ⁊ ꝯñs cõtingẽs.

Sexta regula.

¶ A describẽtibꝰ ad descriptã ẽ bona ꝯsequẽtia. ⁊ ecõtra: vt cognosco aliquid ea rõne: q̃ soꝛ. g̊ cognosco soꝛ. ⁊ ecõtra.

Septima regula.

¶ Ab vna cã veritatis ad ꝓpõnẽ habẽtẽ illã ẽ bona ꝯña. ⁊ nõ econtra: vt si hõ cur. risibile cur. g̊ hoĩe currẽte: risibile cur. ſȝ nõ sequit̃. te existẽte ego suȝ: g̊ si tu es ego suȝ. añs eni est verũ ꝓpter tpalẽ ⁊ ꝯñs falsuȝ: qꝛ ẽ cõditionalis impossibilis.

Octaua regula.

¶ A sensu cõposito ad sensuȝ diuisuȝ nõ valet argumẽtũ: nec ecõtra: vt albũ possibile ẽ esse nigrũ: g̊ possibile ẽ albũ esse nigrũ: nec ecõtra: vt necessario hõ ẽ aial. g̊ hõ necessario ẽ aial.

Nona regula.

¶ Ab actiua ad suã passiuã ẽ bonũ argumẽtũ. ⁊ ecõtra: vt ego diligo deum: g̊ a me diligit̃ deus. ⁊ ecõtra.

Decima regula.

¶ A tertio adiacente ad scõm adiacens: affirmatiue ⁊ sine termino distrabente: est bona cõsequẽtia. vnde sequit̃ tu es hõ: ergo tu es. sed nõ seqtur negatiue: deus non est lapis: ergo deus nõ est: nec cũ termino distrebente: vt antichꝛistus est futurus: ergo antichꝛistus est.

Regule ypotheticarum.

Prima regula.

¶ A copłatiua affirᵃ ad quãlibet partẽ eiꝰ p̄ncipalẽ est bona ꝯña: ⁊ non ecõtra nisi a parte añte ad quãlibet partẽ: vñ bñ sequit̃ tu curris ⁊ tu disputas. g̊ tu curris. ⁊ nõ ecõtra nisi mõ p̄dicto. ꝟ. grã: tu curris g̊ tu curris ⁊ tu moueris. ⁊ notant̃ dixi affirᵃ qꝛ nõ sequit̃ negatiue: nõ tu es hõ ⁊ tu es asinus. ergo tu es asinus.

Secunda regula.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ A toto copulato diuisim tento ad quálibet eius partē est bonū argumentū ꝛ nō ecōtra: vt sortes ꝛ plato currūt: ergo sortes currit: ꝛ nō econtra: nisi vna pars antecedat ad quálibet: qꝛ bene sequit̄. tu es homo. ergo tu es homo ꝛ animal. Tertia regula.

¶ A pte pncipali disiūctiue affirmatiue ad totā disiūctiuā est bona ɔña ꝛ nō ecōtra: nisi ad partē sequētē ex qlib et parte disiūctiue: vt tu curris ergo tu curris vel tu es albus sed nō econtra nisi mō pdicto: vt tu curris vel tu moueris: ergo tu moueris. Quarta regula.

¶ A parte disiuncti diuisiue tēti ad totū disiūctuꝫ est bona ɔñtia. ꝛ non ecōtra. vt hō currit. ergo hō vel asinus cur. ꝛ notāter dico diuisiue tēti: quia nō sequit̄ collectiue: asinus est asinus: ergo iste hō vel asin⁹ est asinus. tenēdo totū disiūctū collectiue pro subiecto: qꝛ añs est verū ꝛ ɔñs falsum: nā significat. ꝙ ille qui est homo vel asinus: demōstrādo sortē: est asinus.

Quinta regula.

¶ A disiūctiua affirᵃ cū destructione vni⁹ partꝭ pncipalis ad alterā parteꝫ est bona ɔña: vt tu es hō vel tu es asinus: sed tu nō es asin⁹: ergo tu es hō tu nō es hō vel tu nō es asinus: sed tu es asinus. ergo tu non es homo.

Sexta regula.

¶ A copulatiua negatiua ad disiūctiuā affirmatiuā factā de partib⁹ ɔ̄dictorijs copulatiue negatiue: est bona consequētia. ꝛ ecōtra. silr a disiūctiua negatiua ad copulatiuā affirmatiuā factā de partibus cōtradictorijs disiūctiue negatiue ꝛ ecōtra. ē bonū argumētū. ¶ Ratio harū regularū ē qꝛ copulatiua ꝛ disiūctiua cōposite ex partib⁹ ɔ̄dictorijs ɔ̄dicūt: sꝫ negatio pposita facit eqpollere suo ɔ̄dictorio. ergo regule vere. vnde bene sequit̄ nō tu es hō ꝛ tu es asinus. ergo tu nō es hō vel tu nō es asinus. ꝛ ecōtra. silr nō tu es asin⁹ vel tu es capra. ergo nec tu es asinus nec tu es capra. seu tu nō es asinus ꝛ tu nō es capra: quod pro eodē habeo.

De conditionalibus.

Prima regula.

¶ A conditionali affirmatiua cū positione antecedētis ad cōseqnēs est bona cōsequētia: vt si tu curris tu moueris. sed tu curris. ergo tu moueris. Secunda regula.

¶ A conditionali affirmatiua cū destructione cōsequētis ad destructionē antecedētis est bona cōsequētia. vt si tu curris tu es: sed tu nō es: ergo tu nō curris. Tertia regula.

¶ A cōditionali affirᵃ ad disiūctiuā affirmatiuā factā ex ɔ̄dictorio antecedētis ꝛ cōsequēte eiusdē cōditionalis est bona cōsequētia: saltē de mā qꝛ qlibet talis disiūctiua est necessaria cū suū oppositū sit ipossibile. s. copulatiua facta ex añte ꝛ cōtradictorio cōsequētis cōsequētie bone. exemplū. vt si tu es hō tu es aīal. ergo tu nō es hō vel tu es animal.

Quarta regula.

¶ A conditionali negatiua ad aduersatiuā affirmatiuaꝫ factam ex añte

τ 9dictorio 9ñtis: cũ nota possibilitatis ẽ bona 9ña. vt nõ si tu es hõ tu vi gilas. ergo q̃uis tu sis homo stat vel põt esse q̧ nõ vigilas.

Tractatus q̃ntus de obligatiõibus

¶ Obligatio est oratio cõposita ex signis obligationis τ obligato. vt pono tibi illam: tu es rome: admitto. signa obligationis sunt ista tria. s. pono depono: τ admitto. signa obligati sunt: propono: cõcedo: nego: dubito vł distingo: Tota igitur illa oratio dicit̃ obligatio. ly pono τ admitto sunt signa obligationis. primũ ex parte opponentis est. secundum ex parte respondentis. ly tu es rome: est obligatum.

¶ Obligatio.

Positio est oratio cõposita ex signis positionis τ posito

Depositio est oratio composita ex signis depositionis τ deposito.

Positionis sunt nouem regule.

Prima regula.

¶ Omne possibile positũ: scitũ a te esse tale est a te admittendũ: alit̃ esset fuga bazanorum. Secunda regula.

¶ Omne tibi positũ: τ a te admissũ: ẽ a te cõcedẽdũ donec obligatio duret: pꝫ q: est illud idẽ. Durat aũt obligatio ab instanti admissionis, vsq̧ q̃ opponẽs dicat cedat tp̃s obligationis seu obligatio: vel transferat se ad aliam materiam. Tertia regula.

¶ Omne seq̃ns ex solo posito τ admisso: aut cũ concesso: aut cũ concessis: est cõcedendũ. exẽplũ primi: admisso q̧ oĩs hõ currat: est cõcedendũ q̧ oĩs hõ moueat̃. exẽplũ secũdi: admisso q̧ oĩs hõ currat: τ cõcesso q̧ tu es homo: ẽ cõcedẽdũ q̧ tu curris. exẽplũ tertij: admisso q̧ oĩs hõ studens sit laudatus: τ cõcessis istis duobus q̧ tu es homo. τ q̧ tu es studẽs: cõcedendũ est q̧ tu es laudãdus. Rõ regule ẽ q̧ cuiuscũq̧ cõsequẽtie cõcedẽde antecedẽs est cõcedendum τ cõseq̃ns similiter est concedendum.

Quarta regula.

¶ Omne repugnans posito solum: aut posito τ cõcesso: aut posito τ concessis est negandũ: patet quia suũ cõtradictorium ẽ concedendũ per tertiam regulam. Quinta regula.

¶ Omne sequens ex posito cum opposito bene negati: vel oppositis bene negatorum: est concedendum. Exemplum primi: posita τ admissa hac: omnis homo currit: si proponatur tu curris ẽ negãda: quia falsa τ impertinẽs. deinde si proponat̃ tu non es homo: est concedenda: quia bene sequitur. omnis homo currit. tu non curris: ergo tu non es homo: in barocho. τ antecedens est concedendum: nam maior est posita τ admissa: τ minor est opposita bene negati. ergo conclusio est concedenda. Exemplum secundi. pono tibi illam: tu es seruus: vel rex: vel episcopus: qua admissa quia possibilis: propono tu es seruus: est neganda quia falsa τ ĩpertinens

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

deinde tu es epis: ē negāda per eādē causaz. tūc si ꝓponit̄ illa. tu es rex: est cōcedēda. vn̄ bene sequit̄: tu es seruus: vel rex: vel epis: sed tu nō es seru⁹ nec epis: ergo tu es rex. a disiunctiua cū destructione duarū partiū ad tertiam.

Sexta regula.

¶ Omne repugnās posito ⁊ opposito bene negati: vel opposito bene negatorū: ē negādū pȝ qꝛ suū ɔ̄dictoriū ē cōcedēdū per quintā regulam.

Septima regula.

¶ Ad oē imptinēs rēspōdēduȝ ē ſm sui qualitatē. i. si scitū esse verū cōcedenduȝ: si falsuȝ negandū: si dubium dubitandum.

¶ Est aūt imptinēs qd nō sequit̄ nec repugnat aliquo modo ꝑ prius dictoꝝ. ꝑtinēs vero ē cōtra qd sequit̄ vel repugnat aliquo mō prius dicto vn̄ oē illud qd ꝓponit̄: aut ē ꝑtinēs sequēs: ⁊ ita cōcedēdū q̄tūcūqꝫ falsum: aut ꝑtinēs repugnās: ⁊ sic ē negandū q̄tūcūqꝫ verū. Aut ē imptinēs ⁊ sic debes ad eā libere rn̄dere ſm sui qualitatē: ⁊ sicut extra obligationē Jō nō sequit̄. tu negas verū ergo male rn̄dēs. sȝ bn̄ sequit̄. tu negas verū nō repugnās: g̃ male rn̄dēs. Similiter nō sequit̄. tu cōcedis falsuȝ. g̃ male respōdēs.. sed bene sequitur tu concedis falsum sequens ergo male respondes. Similiter sequit̄. tu negas verū ⁊ nō es obligat⁹. ergo male rn̄des. Similiter sequit̄ tu negas verū ⁊ iꝑtinēs: g̃ male rn̄des. Similiter sequit̄. tu cōcedis falsuȝ ⁊ imptinēs. g̃ male rn̄des.

Octaua regula.

¶ Propter possibile tibi positū: nō est ipossibile cōcedēdū nec necessarium negandū. pȝ qꝛ nullū repugnās ē cōcedēdū neqꝫ sequēs negandū. Sȝ ipossibile cuilꝫ repugnat. ⁊ necessariū sequit̄ ad qdlibet. g̃ ⁊c. Quotiēs g̃ proponit̄ aliqua illarū deus ē ⁊ hō ē asinus. ꝑma ē semꝑ cōcedēda: scd̄a vero semper neganda.

¶ Sed nota ꝙ duplex est necessariū. s. ꝑ se ⁊ per accn̄s. Necessariū ꝑ se est cuius significatū adequatū nō potest nec potuit nec poterit nō esse vt deus ē. Necessariū per accidēs ē cui⁹ significatū adequatū nō pōt nec poterit sȝ bn̄ potuit nō esse: vt cesar fuit. Et ꝑ opositū duplex ē ipossibile. s. ꝑ se ⁊ ꝑ accidēs. Jmpossibile ꝑ se est cuius significatū adequatū nō potest nec potuit nec poterit esse: vt nullus de⁹ ē. Jmpossibile ꝑ accidēs ē cui⁹ significatū adequatū nō pō nec poterit sȝ potuit esse: vt cesar nō fuit. Et semꝑ duoꝝ ɔ̄dictorioꝝ: si vnū est necessariū reliquū ē impossibile: ⁊ ecōuerso. Et si vnū est per se tale: reliquū est per se tale ⁊ si per accidēs ꝑ accidens. Jntelligit̄ ergo regula de necessario ⁊ de ipossibili per se ⁊ nō ꝑ accidens: qꝛ nō est incōueniēs propter possibile positū concedere ipossibile per accidēs ⁊ negare necessariū ꝑ accidēs. verbi gratia: si nūc ꝑmo sortes nascat̄. pono tibi illā sor. nunq̄ȝ fuit: est admittēda: qꝛ nō solū est possibil̄ sed vera: deinde ꝓpono eandē certū est ꝙ est cōcedēda: qꝛ posita ⁊ statiȝ est facta impossibilis: qꝛ in rei veritate iam sortes fuit per hoc modicum spaciū tpis ab instanti admissionis vsqꝫ nūc: ⁊ cōsequēter sua opposita. s. sortes fuit: est neganda: ⁊ tn̄ est necessaria: sed hoc nō incōuenit: qꝛ est ne-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

cessaria per accidens: sicut sua opposita est impossibilis per accidens.

Nona regula.

¶ Qualibet pte copula tiue ɔcessa: ɔcedēda ē tota copulatiua c⁹ illē sunt ptes. ꝛ ɔcessa vna pte disiūctiua: ɔcedēda ē tota disiūctiua c⁹ illa ē ps pꝫ a siꝛi. nā sicut ad veritatē copulatiue reqrit̄ quālibet ptē eē verā: ꝛ ad veritatē disiūctiue sufficit vnā ptē eē verā. ita requiritur ad hoc ꝙ aliqua illarum sit concedenda.

¶ In obligatiōib⁹ maxie ordo ē attēdēdus: qꝛ sepe vna ꝓpō vno ordine ꝓposita ē ptinēs sequēs: q̄ alio ordine eēt repugnās vel ipertinēs. vñ posito ꝛ admisso ꝙ oīs hō sit rome tūc quelibet istaꝝ: sortes ē hō: ꝛ sortes est rome imediate ꝓposita eēt imptinens. ſꝫ si post illā sor. ē hō ꝓponeret̄ alia sortes ē rome: eēt sequēs: ꝛ cō: si post ꝓpositā illā ꝛ negatā sortes est rome ꝓponeretur illa: sortes ē homo: eēt neganda tanquā repugnans.

¶ Isti termini: ɔcedendū: negādū: dubitādū: dupl'r sumūt̄ pūt. s. noialit̄ ꝓ digno ɔcedi negari vel dubitari. ꝛ pticipial'r pro eo qꝺ ɔcedit̄: negatur dubitat̄: ꝛ multū differt alterū ab altero: nā sepe aliquid est concedendū noialiter: qꝺ ē negandū ṗbaliter: ꝛ ecōtra. ꝛ ita de dubitādo. Si. n. ponit̄ ꝙ illa rex sedet: sit posita mihi ꝛ a me admissa: certū ē ꝙ opꝫ ɔcedere ꝙ illa ē ɔcedenda noialiter: ꝛ tñ quotienscunqꝫ proponitur illa: rex sedet: est a me dubitāda participialiter. Sil'r si ponatur ꝙ illa pꝛ opositio hō ē asin⁹ sic significando ꝑcise sit mihi posita ꝛ a me admissa: si ꝓpōatur an sit cōcedēda opꝫ ɔcedere noialiter: ꝛ tamē quotienscunqꝫ proponitur illa. hō ē asinus: ē neganda participialiter.

Contra primam regulam.

¶ Pono tibi illā aliqꝺ tibi positū nō ē a te admittendū. si nō admittis. ɔ hoc tibi positū est possibile: cum sit possibile ꝙ ponatur tibi aliquod impossibile simpliciter ꝛ tu non admittis: ergo non omne possibile tibi positū est a te admittēdū: ꝙ ē contra regulā. si g̊ admittis: ɔ: aliqꝺ tibi positū nō ē a te admittēdū: ꝛ nihil ē tibi positū nisi possibile: g̊ aliqꝺ possibile nō ē a te admittēdū: tenet cōsequētia a siꝛi aliqs hō nō currit: ꝛ nihil ē hō nisi eps: g̊ aliquis eps nō currit: ꝛ añs est ɔcedēdū: nā maioꝛ ē posita ꝛ admissa: ꝛ minoꝛ est vera ꝛ impertinens: ergo ɔ⁹ cōcedenda: ꝛ consequenter regula neganda cum sit sua contradictoria.

Responsio.

¶ Respondet̄ admittēdo positū cū sepe ponantur nobis multa ipossibilia que nō sunt admittēda: ꝛ ɔcedit̄ consequētia fcā: ꝛ nego ꝙ añcedēs sit cōcedēdū pro minori ꝛ cū dicitur ꝙ est vera ꝛ impertinens. nego ꝙ sit impertinens: nō tanq̄ verū: sed tanq̄ repugnās. Ista eni repugnāt ꝙ aliquid tibi positū: nō sit a te admittendū ꝛ nihil sit tibi positum: nisi possibile: ꝛ si dicit̄ quid g̊ est tibi positū: qꝺ nō est a te admittēdū dicit̄ ꝙ est vnū ipossibile vel incōpossibile nec teneoꝛ te aliter certificare. Si vero ponat̄ casus illo mō ꝙ aliquod tibi positum non sit admittendū ꝛ nihil sit tibi positum nisi possibile: dicitur non admittendo casum quia illa copulatiua est

ipossibilis:qꝛ vna pars repugnat alteri.nã oẽ positũ aut est possibile aut impossibile:⁊ oẽ admittẽdũ est possibile sicut nõ amittẽdũ ẽ ipossibile vł incompossibile:repugnãt ergo ista duo ꝙ sit nihil positũ nisi possibile:⁊ ꝙ id nõ sit admittẽdũ:qꝛ si illud nõ est admittẽdũ illud est impossibile:⁊ ex alia parte est possibile:qꝛ est positũ solũ possibile.ergo idẽ positũ esset possibile ⁊ impossibile:quod ẽ impossibile.

Contra eandẽ regulã arguitur.

¶ Pono tibi oẽ possibile si nõ admittis:ergo nõ oẽ possibile est a te admittendũ:quod ẽ contra regulaꝫ.si admittis propono quelibet illarum tu es ⁊ tu nõ es a te cõcedenda.⁊ pꝫ ꝙ sic:qꝛ oẽ possibile est tibi positum ⁊ a te admissum:quelibet istarũ est possibilis:igitur tibi posita ⁊ a te admissa ⁊ oẽ a te admissuꝫ ẽ cõcedẽdũ a te:sed quelibet illarum est a te admissa ergo cõcedenda tunc ꝓpono illam copulatiuam tu es ⁊ tu nõ es ẽ cõcedenda.si negas cõtra.quelibet pars est concedenda.ergo ⁊ tota si cõcedis:⁊ est impossibile simpliciter ergo propter possibile positum est impossibile simpliciter concedendum.

Responsio.

¶ Respondetur multipliciter.quidam dicunt cũ dicit̃ pono tibi oẽ possibile non respondeo:ita ꝙ ad illam:nõ teneoꝛ respondere nisi ponat̃ ꝓpositio.vt illa tu curris vel sibi similis.vñ si dicit̃ pono tibi ꝓpositioneꝫ non respondetur nisi ponat̃ ꝓpositio aliqua:tu curris vel similis.ita in proposito non teneoꝛ respondere nisi ponatur propositio possibilis.

¶ Aliter dicunt alij ⁊ fere in idẽ redeunt cuꝫ dicitur:pono tibi oẽ possibile dicunt pone ⁊ respondebimus:⁊ si dicit̃ pono:respõdẽt ꝙ si poneret libenter respõderemus.⁊ breuiter nũq̃ respõderẽt:nisi põeret̃ ꝓpositio.

¶ Alij vero dicũt ꝙ oẽ possibile est admittẽdũ:sed nõ est admittẽdũ omne possibile sicut oĩs homo est animal:sed nullum animal est oĩs homo. Cum ergo dicitur pono tibi omne possibile:qꝛ ly pono stat determinate dicitur nõ admittendo esse possibile:⁊ cũ dicitur ergo non omne possibile est a te admittendũ dicitur negando cõsequentiã.sic nõ sequitur nullum caput habet omnis homo:ergo non omnis homo habet caput.

Contra secundã regulã.

¶ Pono tibi illã:reliquũ istoꝝ est hõ:demõstrãdo sortẽ ⁊ brunellũ:que admissa qꝛ possibilis:ꝓpono.hoc istoꝝ ẽ hõ demõstrãdo sortẽ: certũ est qꝺ ẽ cõcedẽda:qꝛ vera ⁊ ipertinẽs:deinde ꝓpono:reliquũ istoꝝ est hõ:si negas:ergo cõtra regulã:qꝛ negas positũ.si cõcedis: ꝯtra reliquũ istoꝝ ẽ hõ:⁊ nõ est reliquũ istorũ nisi brunellus:ergo brunellus est homo.

Responsio.

¶ Respõdet̃ admittẽdo positũ:⁊ cõcedo ꝙ hoc istorũ est hõ demõstrando sor.⁊ cũ dicitur.propono reliquũ istoꝝ est hõ.nego:⁊ cũ dicit̃ ꝙ nego positũ:dicit̃ ꝙ nõ est incõueniens negare positũ:cum nõ est ꝓpositum in eadem forma sub quo fuit positum.Fuit autem positum partitiue:quia

in p̃ncipio casus nõ potuit tenere relatiue cũ nõ haberet añs: postea fuit positũ relatiue. iõ nõ icõueniẽs est ipsuꝫ negare. Posses etiã distinguere cũ ꝑponit̃ illa reliquũ istoꝝ est hõ an teneat̃ partitiue: an relatiue si. p̃mo modo concedo: si scd̃o nego. Contra tertiã regulã.

¶ Omne seq̃ns ex solo posito ꝛ admisso aut cũ cõcesso aut cũ concessis est ɔcedẽdũ. Cõtra. Sit rei veritas ꝙ tu sedes: pono tibi illã: tu sedes ꝛ illa ꝑpõ tu nõ sedes: sua ɔ̃dictoria sic p̃cise significãdo est tibi posita ꝛ a te admissa: casus est possibilis: q2 vna pars istius copulatiue obligat te ad ꝑpositionẽ ꝛ alia ad rẽ. Si eni ambe partes ptinerẽt ad rẽ: aut ad ꝑpõneꝫ: casus esset ipossibilis: quo ergo admisso arguo sic. Illa ꝑpõ tu sedes non est cõcedẽda: ꝛ tñ ẽ seq̃ns ex posito tanq̃ a copulatiua ad alterã parteꝫ. ergo nõ omne seq̃ns est concedendum: quod est contra regulam.

Responsio.

¶ Respõdet̃ admittẽdo positũ: ꝛ ɔcedo ꝙ illa tu sedes nõ est cõcedẽda noialiter. cũ ex casu sequat̃ ꝙ sua ɔ̃dictoria sit cõcedẽda. ꝛ ɔñter nego ꝙ sequat̃ ex posito: ꝛ cũ dicit̃ ꝙ sequit̃ ex illa copulatiua cõcedo istud. sꝫ nego ꝙ illa copulatiua sit posita: sed soluꝫ scd̃a pars eius est mihi posita. ꝛ hoc nego nõ tanq̃ falsuꝫ: sed tanq̃ repugnãs. ꝛ si poneret̃ ꝙ illa copulatiua sic p̃cise significãdo sit mihi posita: nõ amitto casuꝫ: q2 vtraq̃ pars ptineret ad ꝑpõnẽ vt prius dictũ ẽ. ꝛ in hoc casu quotiẽscunq̃ ꝑponit̃ illa: tu sedes debes dicere cõcedo: ꝛ negare ꝙ tu nõ sedes q2 hoc spectat ad rem. Si vero querit̃ an illa negatiua tu nõ sedes ẽ cõcededa noialiter dicitur ꝙ sic: ꝛ ɔñter ꝙ illa affirmatiua tu sedes: ẽ negãdã noialiter. Et si arguit̃ sic: illa ꝑpõ tu sedes ẽ negãda: ꝛ cũ ꝑponit̃ tu nõ negas eã. g̊ male rñdẽs dicit̃ negãdo ɔñaꝫ: q2 nõ ẽ iconueniẽs ꝙ vna ꝑpõ sit cõcedẽda noialiter: ꝛ tamen continuo dum proponitur sit neganda participialiter.

Cõtra quartã regulã.

¶ Omne repugnãs posito solũ aut posito ꝛ cõcesso aut posito ꝛ ɔcessis est negãdũ. Cõtra. Pono tibi illã: tu nõ es obligat⁹ casus ẽ possibilis: q2 possibile ẽ ꝙ nemo te alloquat̃ ꝛ ꝙ tu nõ respõdeas: quo admisso ꝑpono tibi illã: tu es obligat⁹: si ɔcedis habeo cõtra regulã: si negas ɔ̃ tu es obligatus ad illam. si tu non es obligatus: ergo tu es obligatus.

Responsio.

¶ Respõdet̃ admittẽdo positũ: ꝛ nego illã tu es obligat⁹: ꝛ si dicit̃ quare negas. Hic sis cautus in respõdẽdo: q2 nõ debes dicere ꝙ iõ negas q2 est repugnãs q̃uis hoc sit verũ. q2 ex isto sequeret̃ ꝙ esses obligat⁹. sꝫ dicas q2 tu negas q2 ẽ falsa q2 nõ es obligatus. Et si dicat̃ in rei veritate tu es obligat⁹ vt pꝫ ergo tu negas verũ ꝛ nõ es obligat⁹ ergo male respondens. Hic dicit̃ negãdo ꝙ in rei veritate sim obligat⁹ nec hoc pꝫ oppositũ. Similiter dicas ad istã pono tibi illã: nihil est tibi positũ: aut tu nõ es ꝛ similes que oẽs sunt ãmittẽde: q2 possibiles. ꝛ cũ ꝑponit̃ aliqua illaruꝫ ego posui tibi illã. s. nihil ẽ tibi positũ aut tu respõdes bene aut male oẽs sunt negãde nõ tanq̃ repugnãtes q2 hec repugnãt sꝫ tanq̃ false lꝫ nõ sint

15

falſe in rei veritate: ⁊ in hac parte obligatiõis opʒ cõcedere id quod ẽ rei falſitas pro rei veritate. ⁊ negare illud qḋ eſt rei veritas pro rei falſitate: ⁊ hoc nõ incõuenit: qꝛ vbi eſſet ita ꝙ nihil eſſet mihi poſitũ ⁊ ꝙ ego nõ eſſem obligatus certũ ẽ ꝙ tũc eſſet verũ ꝙ nõ eſſeʒ obligatus ⁊ ꝙ nõ reſponderẽ bene nec male: ideo nõ eſt mirũ ſi bene reſpõdeo dicẽdo ꝙ in rei veritate nõ ſum obligatꝰ qꝛ reſpõſio dʒ fieri ac ſi foret ita quãuis nõ ſit ita.

Contra quintam regulã.

❡ Omne ſequẽs ex poſito cũ oppoſito bene negati vel cũ oppoſitis bene negatorũ ẽ cõcedẽdũ. Cõtra. Ex iſta ſequit̃ ꝙ admiſſo quocũqꝫ contingenti falſo foret quodlibet aliud ꝯñs q̃ʒtũcunqꝫ falſuʒ cõcedẽdũ: probat̃ ſic. pono tibi illã tu es rome. qua admiſſa ꝓpono illã copulatiuã. tu es rome ⁊ tu nõ es papa. ⁊ pʒ ꝙ eſt neganda: qꝛ falſa ⁊ imptinẽs. tũc ꝓpono tu es papa. ſi negas habeo cõtra regulã: qꝛ ſequit̃ ex poſito ⁊ oppoſito bene negati. nã bene ſequit̃ tu non es rome: vel tu es papa ſed tu es rome: ergo tu es papa. Iſta cõſequẽtia eſt cõcedẽda a diſiunctiua cũ deſtructiõe vnius partis ad alterã: ⁊ añs eſt cõcedendũ: maior eſt oppoſita bene negati: ⁊ minor eſt poſita. ergo cõcedendũ cõſequẽs. ſi ergo cõcedit̃ ꝙ tu es papa tunc habeo intẽtũ. qꝛ ſicut ꝓbaui ꝙ tu es papa ſic ꝓbarẽ quodlibet aliḋ cõtingẽs nõ ĩpoſſibile poſito dũmodo ĩmediate poſtpoſitũ ꝓponeretur copulatiua facta ex poſito ⁊ oppoſito iſtius quod vis probare.

Reſponſio.

❡ Reſpõdetur cõcedẽdo totũ multotiẽs vna ꝓpoſitio per ſe ſolã eſt ĩpertinẽs alteri que poſt aliquod aliud negatũ vel cõceſſuʒ eſt facta pertinens eiuſdẽ ſicut in caſu noſtro. illa ꝓpoſitio tu es papa eſt impertinẽs illi tu es rome ꝑ ſe ſola: ſed poſt negatã copulatiuã factã ex poſito ⁊ oppoſito iſtius tu es papa eſt ꝑtinẽs facta ſequẽs. Et poſſet illud breuius deduci preponẽdo ĩmediate poſt poſitũ illaʒ diſiunctiuã tu nõ es rome: vel tu es papa: que eſt concedẽda: qꝛ ĩmptinẽs vera ex qua ſtatim ſequitur ꝙ tu es papa. arguẽdo vt ꝑus a diſiũctiua cũ deſtructiõe vniꝰ partis ſuꝑ aliã.

❡ Sed aduerte ne tibi ꝓbetur per hanc viã ꝙ tu es aſinus ſic procedendo admiſſo ꝙ tu ſis rome ꝓponatur hec copulatiua tu es rome ⁊ tu non es aſinus ⁊ patet ꝙ eſt neganda qꝛ falſa ⁊ imptinẽs ex hoc ſequitur ꝙ tu es aſinus arguẽdo ꝙ tu es aſinus ex oppoſito bene negati ſic. tu nõ es rome vel tu es aſinus ſed tu es rome per poſitum ergo tu es aſinus.

❡ Huic dicit̃ admiſſo poſito ⁊ cõcedo illã copulatiuã tu es rome ⁊ tu nõ es aſinus ⁊ cũ dicitur ꝙ eſt imptinẽs hoc neget̃ imo eſt pertinẽs ſequens qꝛ arguitur a parte copulatiue antecedente ad quãlibet partẽ ad totã copulatiuã ⁊ ſic arguẽdo eſt bona ꝯñа. Hoc aũt ſic declarat̃. nã bene ſequit̃ tu es rome. ergo tu es rome ab eodẽ ad idẽ. ſimiliter ſequit̃ tu es rome. ergo tu nõ es aſinus: qꝛ ſequit̃ tu es rome. ergo tu es a tertio adiacente ad ſcḋʒ adiacens ſine impedimẽto ⁊ vltra tu es: ergo tu es tu: qꝛ ꝯdictoriũ conſequẽtis non eſt intelligibile cum antecedente. Et vltra tu es tu. ergo tu es iſte homo a cõuertibile ad cõuertibile ⁊ vltra tu es iſte homo ergo tu es

homo ab inferiori ad suum superius affirmatiue: ⁊ cum omnibus condi-
tionibus reqsitis ⁊ vltra tu es hō: ergo tu nō es asinus ab affirmatiua vnius
desperati ad negatiuā alterius: ⁊ sic patet ꝙ ex illa tu es rome sequitur
quelibet pars illius copulatiue tu es rome ⁊ tu nō es asinus: ⁊ cōsequen-
ter tota copulatiua proposita. ⁊ ideo tanꝙ pertinens sequēs ē conceden-
da. non sic autem erat in casu superiori: qr copulatiua nō erat sequens fm
quālibet partem exposito. ⁊ cum esset impertinens falsa. ergo erat negan-
da vt patet consideranti.

Contra sextā regulā.

❡ Omne repugnās posito ⁊ opposito bene negati vel oppositis bene ne-
gatorū est negādum. Cōtra. Presupposita primo cōmuni regula ꝙ omēs
respōsiones sunt retorquende ad idē instās hoc stante. Pono tibi illā dis-
iunctiuā tu curris vel rex sedet qua admissa: qr possibilis propono nullus
rex sedet: ⁊ patet ꝙ ē dubitāda quia dubia est ⁊ impertinēs: tūc propono
tu curris: patet ꝙ ē negāda quia falsa ⁊ impertinens: quia arguendo a dis-
iunctiua cum dubitatione vnius partis super aliam non valet consequē-
tia: sed bene cum de destructione. tunc propono illam rex sedet: ⁊ patet ꝙ
est concedenda. quia sequēs ex posito ⁊ opposito bene negati: nam sequit
tu curris vel rex sedet: sed tu nō curris ergo rex sedet: tunc propono illaʒ
nullus rex sedet: si negas eā ⁊ prius dubitasti. ergo male respondes. tenet
consequentia per regulā presuppositam. si ergo dubitas habeo cōtra sex-
tam regulam. nam illa nullus rex sedet est repugnās posito ⁊ opposito be-
ne negati: quia suū cōtradictorium. s. rex sedet est sequens vt probatū est:
ergo per regulam esset neganda ⁊ non dubitanda.

Responsio.

❡ Respondetur admittendo positum ⁊ dubitando illam nullus rex se-
det cum primo proponitur quia est impertinēs falsa ⁊ cum proponitur il-
la nullus rex sedet semper est negāda ⁊ sua opposita scilicet rex sedet est
concedenda: ⁊ hoc quia illa rex sedet est facta pertinēs sequens ⁊ nullus
rex sedet est facta pertinens repugnās ⁊ cum dicitur ꝙ hoc ē cōtra regu-
lam dicitur ꝙ nō ē quia nulla regula eget duabus limitationibus. primo
ꝙ intelligit de respōsionibus quo ad cōcedere ⁊ negare ⁊ non aliter quia
nō incōuenit vnā propositionē primo dubitare ⁊ postea cōcedere vel ne-
gare. ⁊ hoc quia primo fuit imptinēs dubia ⁊ modo est facta sequens vel
repugnās sicut in exemplo prius dicto. admissa illa disiunctiua tu curris
vel rex sedet quelibet illarum est dubitanda rex sedet quia impertinens
dubia: ⁊ dubitato vno cōtradictoriorum oportet dubitare reliquū. Dein-
de proposita illa tu curris ⁊ negata. quia falsa est ⁊ impertinens: oportet
deinceps cōcedere illam rex sedet tanꝙ sequentem ex posito vel opposi-
to bene negati: quia bene sequitur tu curris vel rex sedet. sed tu non cur-
ris. ergo rex sedet ⁊ consequenter suā oppositā. s. nullus rex sedet oportʒ
negare tanꝙ repugnantem. secunda limitatio est ꝙ nulla fiat mutatio ex
parte rei vnde si ponatur illa tu es rome qua admissa a me amittēte ⁊ ha

bente ambas manus apertas:tunc si ꝓponatur ista: nulla manus mea est clausa:dico ꝙ est concedēda quia vera ⁊ impertinēs.deinde me clauden te manꝰ propono manꝰ mea est clausa:⁊ patet ꝙ est concedenda ⁊ hoc ꝑ pter mutationem factam ex parte rei: ⁊ si dicitur hoc repugnat concesso ergo non ē cōcedendum:negetur cōsequentia:qꝛ lꝫ repugnet concesso.ergo nō ē concedendū:negetur cōsequētia:qꝛ lꝫ repugnet cōcesso hoc tamē non inconuenit quādo illud cōcessuꝫ fuit impertinēs ⁊ nō est factum aliunde pertinens ⁊ facta est mutatio ex parte rei.⁊ sic patet ꝙ nō ē cōtra regulaꝫ propter primaꝫ limitationem.

Contra septimaꝫ regulā.

¶ Ad omne impertinēs respōdendū est ſm sui qualitatē.Contra.ꝑpono tibi illam:tu es rome: ⁊ illa tu es rome est impertinens simpliciter casus est possibilis:quia possibile est ꝙ tu sis rome ⁊ sis obligatus te currere:⁊ tunc illa propositio tu es rome est omnino impertinēs. Admisso ergo casu propono tibi illā tu es rome si cōcedis vel dubitas ergo cōtra regulaꝫ quia nō respondes ad impertinēs ſm sui qualitatē. nam per casum illa ē impertinens ⁊ extra casum neganda quia falsa.ergo nō est dubitanda vl concedenda sed neganda:si ergo negas contra illa est sequens.ergo ē cōcedenda consequētia tenet ⁊ antecedēs probatur:nam sequitur tu es rome ⁊ ista tu es rome est ipertinēs simpliciter.ergo tu es rome illa consequentia est concedenda a copulatiua ad alteram eius partē: ⁊ antecedēs est concedendum quia positum.ergo consequens est concedendum.

Responsio.

¶ Huic dicitur amittendo positum ⁊ cū proponitur illa tu es rome concedo illam: quia in rei veritate est sequens lꝫ nō debeā dicere ꝙ sit sequēs qꝛ esset repugnās:⁊ cū dicitꝰ ꝙ vario responsionē nō respōdeo ad ipertinēs ſm sui qualitatē hoc negat imo dico ꝙ rn̄deo ſm sui qualitatem:⁊ cū dicitꝰ ꝙ illa est imptinēs ⁊ extra casuꝫ falsa nego illam copulatiuā pro secūda parte imo dico ꝙ in rei veritate est vera:ideo ꝯcedo ipsam:qꝛ ⁊ impertinēs ⁊ hoc oportet cōcedere.nō tanꝙ verū sed tanꝙ sequens.⁊ ideo dico ꝙ est cōcedenda tanꝙ vera ⁊ impertinens. Et cū dicitur ꝙ ista tu es rome est cōcedēda tanꝙ sequēs negetur illud tanꝙ repugnās. nam ista repugnāt illa propositio tu es rome est impertinens simpliciter ⁊ est sequēs: ⁊ cū fiebat consequentia a copulatiua ad alteram partem dicitur ꝙ illa consequentia ē concedenda : sed negetur ꝙ antecedens sit concedendū tanꝙ positum. sed bene sequitur ꝙ ē concedendum tanꝙ verum ⁊ impertinens:⁊ si dicitur cedat tēpus obligationis amittatur.⁊ cū queritꝰ vtrū sit vera:tu es rome dicitur ꝙ nō vnde nō ē incōueniēs in obligatione negare rei veritatē cuꝫ sit repugnās sed extra tempus obligationis semper rei veritas est fatenda.

¶ Alius casus huic similis posset fieri ⁊ eodem modo est respondendum vt si ponatur ꝙ tu sis rome ⁊ non sis obligatus vel nihil sit tibi positum in quo casu elicias responsionem vt dictum est.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Sit etiã alius casus cõis pono ꝙ tu sis rome quo admisso: quia possi-
bile propono tu es rome in hoc instanti ⁊ pꝫ ꝙ est negãda qꝛ falsa ⁊ iperti
nẽs ꝙ sit falsa est manifestum ⁊ ꝙ sit impertinens probatur. nam non se
quitur nec repugnat: ꝙ non sequatur. patet quia non sequitur tu es ro-
me. ergo tu es rome in hoc instãti. quia potest stare oppositũ consequẽtis
cum antecedẽte. nã hinc ad vnũ annũ posset esse ꝙ tu esses rome ⁊ non in
hoc instanti demõstrãdo per ly hoc instãs ꝙ est p̄sens: que tũc hoc instans
erit elapsum: nec etiã repugnat. qꝛ stat te esse rome in hoc instanti. patet ĝ
ꝙ est impertinens falsa ergo neganda.
Si ergo negas: ꝯ oẽ qđ ẽ rome ẽ rome in hoc instanti. sed tu es rome. ĝ tu
es rome in hoc instãti ꝓbatur maior. oẽ qđ ẽ rome ẽ rome in aliquo instã-
ti presenti. sed tu es rome: ergo tu es rome in aliquo instãti presenti. ⁊ tũc
vltra tu es rome in aliquo instanti presenti sed nullum est instãs presens
nisi hoc. ergo tu es rome in hoc instanti quod erat probandũ.
¶ Respõdetur anmittẽdo positũ ⁊ negãdo illã tu es rome in hoc instan
ti; qꝛ ẽ impertinens falsa vt ꝓbatum ẽ: ⁊ negat̃ ꝙ omne quod ẽ rome ẽ ro
me in hoc instanti tanq̃ repugnãs: ⁊ ad ꝓbationẽ negetur ista ꝙ nullum
ẽ instãs presens nisi hoc tanq̃ repugnãs: ⁊ si dicitur. ergo ẽ aliquod istãs
p̄sens quod non ẽ hoc. dicit̃ cõcedo. ⁊ si dicit̃ ꝙ ẽ illud. dicitur ꝙ est a vel
b. ⁊ nõ determinet̃ aliter talis questio: sed nõ cõcedas qđ ẽ aliud instans
q̃ hoc qꝛ ex hoc sequeret̃ ꝙ hoc instans esset quod ẽ repugnãs: ⁊ pꝫ conse
quentia: quia alietas ⁊ differentia nõ cadũt nisi interẽtia simul. quia alie-
tas dicit relationẽ. relatio autẽ exigit extrema simul sunt. paternitas exi
git partẽ ⁊ prolẽ ⁊ iuxta hoc cõcedendũ ꝙ tu nũc seu in hoc instanti non
habes oculos neq̃ pedes ⁊ nunc nihil sis. imo nũc nõ ẽ deus neq̃ aliqd
in rerũ natura: quod pꝫ qꝛ cõtradictoria illarum sunt negande: sed nõ ꝓ-
pter hoc conceditur ꝙ nũc sis cecus nec nũc oblitus sis oĩbus proposi-
tionibus. quia ille sunt affirmatiue false. Et aduerte ꝙ in casu isto posset
ordo variari ita ꝙ esset cõcedendũ ꝙ tu es rome in hoc instanti vt si po-
natur ꝙ tu sis rome: quo admisso ꝓponat̃ imediate postpositum hoc in-
stans ẽ. ⁊ pꝫ ꝙ ẽ concedendum: quia verũ ⁊ impertinens. tunc si propõat̃
tu es rome in hoc instanti est concedendum tanq̃ sequens: nam bene se-
quit̃ tu es rome ⁊ hoc instans presens ẽ. ergo tu es rome in hoc instanti
presenti: quia nõ possunt esse plura instantia simul: ⁊ ideo multum debet
attendi ordo in obligationibꝰ vt prius dictuꝫ ẽ: nã admisso ꝙ oĩs homo
sit rome si imediate ꝓponitur tu es rome ẽ neganda tanq̃ imptinẽs fal-
sa: ⁊ consequenter ẽ negãdũ ꝙ tu es homo tanq̃ repugnãs posito ⁊ oppo
sito bene negati. vbi vero fuisset ordo variatus ⁊ imediate postpositum
fuisset proposita ista tu es homo fuisset concedenda tanq̃ vera ⁊ inperti-
nens ⁊ ꝯñter fuisset cõcedẽda illa tu es rome tanq̃ sequens ex posito ⁊ cõ
cesso. ecce quomodo ordo ẽ valde obseruandus in obligationibus.

Contra octauam regulã.

¶ Propter possibile tibi positum non est impossibile concedenduꝫ nec

necessarium negandum. Contra. Pono tibi illam impossibile simpliciter est tibi positum ꝛ a te admissum si non admittis cōtra possibile est quod tu male admittas: quia potes in respondendo errare cum nō sis deus. Jō si admittatur casus sicut est admittendus: propono impossibile simpliciter est a te cōcedendum si negas tu negas sequens ex posito. nā omne tibi positum ꝛ a te admissum est a te concedendum.

℄ Sed impossibile simpliciter ē a te concedendum quia est tibi positum ꝛ a te admissum. si ergo concedis habeo intentum: quia propter possibile tibi positum tu concedis quod ipossibile simpliciter ē a te concedendu₃.

℄ Ad hoc dicit̄ quidā qḋ nō est incōueniēs ꝙ ꝑpter possibile positū impossibile simpliciter ē cōcedēdū noialiter: sed nō participialiter: ꝛ sic itelligitur regula. Alij vero dicūt ꝙ nullo modo propter possibile positū impossibile simpliciter est concedēdum neq̈ noialiter neq̈ participialiter et hoc respondēte bene admittente sicut intelligitur regula. sed respondente nō bene admittēte nō est incōueniēs sicut est in casu predicato. nā cum ponit̄ impossibile simpliciter. rn̄dens bene rn̄dendo non debet admittere ꝛ cū dicit̄ ꝙ ipse nō est deus ꝛ pōt errare: ergo potest admittere impossibile simpliciter.

Responsio.

℄ Huic dicit̄ cōcedo ꝙ pōt admittere sed nō bene rn̄dendo sicut intelligitur regula. Sed si ponat̄ ꝙ ipossibile simpliciter sit tibi positū ꝛ a te bene admissu₃ dicit̄ nō admittēdo q₂ hoc est impossibile. Eodem modo respondeas ad illam pono ꝙ ista homo ē asinus sit tibi posita ꝛ a te admissa sic precise significando: ꝛ ad similes harum responsionum prima vadit magis ad verba: secunda autem ad intellectum regule.

Contra nonā regulā.

℄ Concessa qualibet parte copulatiue cōcedenda est illa copulatiua cu ius ille sunt partes ꝛ concessa vna parte principali disiunctiue concedenda est tota disiūctiua cuius illa est pars. Cōtra. Pono tibi istam omne vigilans est asinus quo admisso quia possibile. propono illa₃ copulatiuā oē vigilās est asin⁹: ꝛ tu es vigilans. si cōcedis sequitur ꝙ tu es asinus: si negas habeo intētū: q₂ copulatiua est negāda ꝛ tamē qualibet pars est cōcedenda. ṗma tanq̄ posita ꝛ admissa. scḋa tanq̄ vera ꝛ impertinens.

Responsio.

℄ Respōdet̄ admittēdo positū. ꝛ cū ꝑponit̄ illa copulatiua nego ipsam ꝛ cōsequenter nego ꝙ quelibet pars sit cōcedēda imo secūda pars est neganda tanq̄ repugnās q₂ sua opposita ē sequens ex posito ꝛ opposito bene negati. nā bn̄ seqtur oē vigilās nō est asinu⁹: vel tu nō es vigilans. sed omne vigilans est asin⁹ per positū. ergo tu nō es vigilās.

Contra regulam.

℄ Pono tibi illam omnis homo currit qua admissu quia possibilis propono illa in copulatiuā tu es homo ꝛ tu curris. ꝛ patet ꝙ est neganda q₂ falsa est impertinens nō enim sequitur omnis homo currit: ergo tu es hō ꝛ tu curris. quia cum toto antecedente stat te non esse nec etia₃ repugnat

vt patet: ꝛ tamen quēlibet eius pars est concedenda. prima tanq̃ vera tu es homo. secūda tanq̃ sequēs expositio ꝛ p̄ma parte copulatiue. ergo ꝛc.

Responsio.

¶ Respōdetur admittendo positum: ꝛ nego illam copulatiuā imediate ꝓpositā tanq̃ falsam ꝛ impertinentē: ꝛ nego ꝙ quelibet pars cōcedēda imo dico ꝙ prima pars est negāda tanq̃ repugnās q2 sua opposita est sequens ex posito ꝛ opposito bene negati. nā seqtur formaliter oīs hō currit tu nō es hō vel tu nō curris. ergo tu nō es hō q2 illa tu nō es hō seqtur ex posito ex qualibet parte disiunctiue p̄dicte ergo seqtur ex posito ꝛ tota disiūctiua: Assumptū patet. nā sequit̄ oīs hō currit ꝛ tu nō es hō: ergo tu nō curris a copulatiua affirmatiua ad alterā partē: similiter sequit̄ oīs hō currit tu nō curris: ergo tu nō es hō: ergo seqtur formaliter ex copulatiua disiunctiua oīs hō currit ꝛ tu nō es hō vel tu nō curris: ergo tu nō es homo. ergo sua opposita est neganda tanq̃ repugnās.

De conuertibilibus.

¶ Sub hac prima specie sunt due alie. s. cōuertibiliū ꝛ similiū de q̄bus ē dicendū: ꝛ primo de cōuertibilibus pro quib⁹ sit hec prima regula.

Prima regula.

¶ Si ponātur due ꝓpositiones cōuerti sic adequate significando sicut cōiter solent quarū vna est necessaria ꝛ alia impossibilis: vt deus est ꝛ hō est asinus: vel vna necessaria ꝛ alia contingēs: vt deus es ꝛ tu curris: vel vna possibilis ꝛ alia īpossibilis: vt tu curris ꝛ homo est asin⁹. vel vna alteri cōtradictorie repugnās casus est impossibilis ꝛ nullaten⁹ admittēdus: quia multa sequerētur incōueniētia nā p̄mo quero vtrū hec sit vera de⁹ est: si dicit̄ ꝙ sic: ergo ꝛ alia hō est asin⁹ secū cōuertibilis est vera significans adequate hominē esse asinū: ergo hō est asinus: ꝛ sequit̄ ꝙ illa hō ē asin⁹ est falsa significans adequate deū esse ergo deus nō est: qđ est īpossibile. Item sequitur ꝙ in cōsequētia bona ex vero sequitur falsum. nā facio istā cōsequētiā de⁹ est. ergo homo est asinus: ꝛ patet ꝙ ē bona a cōuertibili ad cōuertibile ꝛ antecedēs est verū: q2 suū significatū ē verū. s. deuz esse ꝛ cōsequēs falsum cū significet adequate hominē esse asinū. Item sequitur ꝙ in consequētia bona ꝛ formali ex necessario sequit̄ impossibile. vt patet in predicta consequētia cuius antecedēs est necessariū: quia significatuz adequatū est necessariū: ꝛ cōsequēs est īpossibile: quia suū significatum ē impossibile. Similiter probatur scđa pars regule. nam opposito dato sequit̄ ꝙ in cōsequētia bona: ex necessario sequit̄ contingens pz sic arguendo. deus est. ergo tu curris ꝛ ē bona cōsequentia a cōuertibili ad cōuertibile: ꝛ antecedēs est necessariū: vt patuit ꝛ cōsequens contingens cū significatū suū adequatū sit cōtingens. s. te currere. Sequit̄ etiā ꝙ illa deus est significans adequatē deū esse ē cōtingens vel ꝙ illa tu curris significans adequate te currere ē necessaria. Similiter probat̄ tertia pars regule ꝙ dato opposito sequitur ꝙ in cōsequētia bona ex possibili sequi-

tur impossibile τ ꝙ eadē propositio est possibilis τ ipossibilis. Similiter
ꝓbatur quarta pars regule ꝙ dato opposito sequit̄ ꝙ duo cōtradictoria
sunt simul vera vel simul falsa: qꝛ quarto si illa duo cōuertūtur sic adeq/
te significādo tu curris τ tu nō curris: vtrū prima sit vera vel falsa. si ve/
ro ergo τ alia est vera cū cōuertant̄. si falsa ergo τ alia est falsa τ sūt duo
contradictoria inuicē cōtradicētia. ergo duo cōtradictoria sunt simul ve
ra vel falsa quod est impossibile. quod autē sint inuicē contradictoria pꝫ.
qꝛ ante casuꝫ erāt cōtradictoria τ tūc significabāt precise sicut nūc. ergo τ
nūc sunt cōtradictoria. Et notāter dicit̄ in quarta parte regule cōtradi/
ctorie repugnās: qꝛ ibi due ꝓpositiones cōtrarierētur in materia contin/
genti etiā sic adequate significando casus debet admitti τ negari vtraqꝫ
illarū tanqꝫ falsum. sicut si ponātur illa cōuerti sic adequate significādo
sic quilibet hō est christianus nullus hō ē christianus casus debet admit/
ti τ vtraqꝫ illarū negari. nō enī incōuenit duo cōtraria eē simul falsa: sed
bene simul vera. sed duo cōtradictoria nō possunt esse simul falsa nec si/
mul vera. τ sic pꝫ tota regula quod ad quattuor partes eiꝰ pricipales.

Secunda regula.

¶ Si ponātur alique propositiones conuerti nō faciendo mentionem
qualiter ille significent casus est admittendus τ quo ad cōcedere τ nega
re debes ad illas quādocūqꝫ proponūtur respōdere intus sicut extra: sed
quo ad verū vel falsum necessariū vel contingens possibile vel impossi
bile. Ad primū debes respōdere sicut ad impertinēs τ ad secūdā sicut ad
primā tanqꝫ sequēs. verbi gratia: si ponantur ista cōuerti deus τ homo ē
asinus nō faciendo aliquā mētionē de earū significatiōe admittit̄ casus
τ quotienscūqꝫ proponit̄ illa deꝰ est debet cōcedi. τ alia homo est asinus
debet negari: quia sunt impertinētes. vt patet ergo nō debet variari re/
sponsio aliter qꝫ extra si vero proponat̄ an illa sit vera deꝰ est: concedi
tur tanqꝫ verū τ impertinēs. τ cōsequēter ꝙ illa est vera homo est asinꝰ.
τ si arguit̄ sic: hec est vera hō est asinꝰ: ergo hō est asinꝰ; negatur ꝯña: sꝫ
oportet addere ꝙ adequate sic significet hominē eē asinum quod negat̄.
Si vero ecōtra fuerit primo proposita hec est propositio: homo ē asinꝰ:
est falsa τ impossibilis cōceditur cōsequēter ꝙ ista deus est: ē falsa τ im/
possibilis: τ si ex illo cōcludit̄ ꝙ sit falsum τ impossibilē deū esse neget̄
consequentia: sed oportet addere ꝙ sic adequate significet ꝙ negetur. Et
si dicitur quid ergo adequate significat dicitur qđ significat falsum τ i
possibile. τ si dicitur an illa sit concedenda deꝰ est primo loco proposita
dicit̄ ꝙ sit: τ ꝯñter ꝙ illa homo est asinus est cōcedenda τ tñ quotiēscūqꝫ
proponit̄ est a te neganda. est enī cōcedēda noīaliter τ negāda participi/
aliter. Et si arguitur sic tu cōcedis vnū cōuertibilium τ negas reliquū.
ergo male respondes dicitur negando consequētiam. sed bene sequit̄ tu
concedis vnum conuertibilium esse verum τ aliud falsum: aut vnū esse
possibile τ aliud impossibile: aut vnum necessariū τ aliud cōtingens: aut
vnū cōcedendū nominaliter τ aliud negādū noīaliter. ꝗ male rñdes. τ sic
pꝫ ꝙ nō sequūtur aliqua incōueniētia que sequebant̄ in pͥma regula qꝛ nō

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

manet vna necessaria ⁊ alia contingens: aut vna possibilis ⁊ alia impossibilis nec remanet contradictoria: sed fiunt conuertibiles propositiones: ⁊ ideo ratio regule est: quia propositiones in voce ⁊ in scripto significant ad placitum: satis enim possile est ꝙ omnes cõuertantur nõ faciendo mẽtionem de antiqua significatione autentica ipsarum: ⁊ si a prima impositione ista: hõ est asin⁹ significasset deũ esse adequate cõtinue fuisset vera.

Tertia regula.

¶ Si ponãtur due ꝓpositiones imptinẽtes cõuerti etiã sic adequate significãdo casus ꝺ admitti ⁊ ad primã ꝺ rñderi intus sicut extra: ⁊ ad secundã cõsequẽter sicut ad primã. verbi grã. si ponat̃ ista cõuerti adequate significãdo tu es episcopus ⁊ tu es albus admittit̃: ⁊ si proponitur tu es episcopus ꝺ negari ⁊ cõsequẽter ꝺ negari: ꝙ tu es albus: ⁊ si ꝓponat̃ an hec sit vera tu es episcopus negat̃ ⁊ cõsequẽter cõceditur ꝙ hec ẽ falsa: tu es albus. Si vero variatur ordo. ⁊ p̃mo proponit̃ an hec sit vera tu es albus cõcedit̃ tanꝙ̃ vera ⁊ ipertinẽs ⁊ cõsequẽter ꝙ est vera tu es episcopus cũ cõuertatur cũ illa. ⁊ cõsequẽter oportet cõcedere ꝙ tu es albus ⁊ episcopus tanꝙ̃ sequẽs. cũ quelibet illarũ significet sicut cum cõmunit̃ solet. Ex predictis sequitur ꝙ si ponatur ꝙ iste terminus asinus cõuertatur cum isto termino homo adequate significando casus nõ ꝺ admitti: sed nõ facta mensione significationis autentice casus debet admitti: ⁊ cũ proponitur ista: homo est asinus debet negari ⁊ cõcedi ꝙ est vera sed nõ significat adequate hominẽ esse asinum: licet hominẽ esse hominẽ vel asinum esse asinũ. Similiter si ꝓponit̃ ꝙ a sit nomen tuuz vel deus vel leo vel gallus casus debet admitti ⁊ debet cõcedi ꝙ ista est vera: tu es a vel deus vel gallus vel leo. ex quibus non sequitur ꝙ tu sis a vel leo vel gallus. quia nulla illarũ sic adequate significat: sꝫ solum adequate significat: te esse ⁊c. Ita dicatur si ponatur ꝙ nomẽ tuũ sit sine noĩe cõcedo ꝙ hec ẽ vera tu es sine noĩe ⁊ negãdo ꝙ tu es sine noĩe ⁊ sic de alijs infinitis.

De similibus.

Prima regula.

¶ Si ponãtur aliq̃ ꝓpõnes esse similes sic adequate significando quarũ quelibet sit alteri ipertinẽs casus est admittẽdus. Et ad primã respõdendũ ẽ sicut ad ipertinẽs: ⁊ ad scd̃am sicut ad ptinẽs sequẽs ⁊ itelligũtur ꝓpositiones esse siles in veritate falsitate necessitate cõtingẽtia possibilitate ipossibilitate cõcedẽdo negãdo dubitãdo noĩaliter sed nõ particulariter. exẽplũ regule. Si ponãtur ista esse similia sic adequate significando tu es papa ⁊ tu es albus admittẽdus est casus: ⁊ si proponit̃ p̃mo tu es papa est negãda tanꝙ̃ falsa ⁊ ipertinẽs ⁊ ꝯñter ista alia tu es albus est negãda tanꝙ̃ sequens. Si vero fuisset primo proposita ista tu es albus conceditur tanꝙ̃ verum ⁊ impertinens: ⁊ consequenter alia tu es papa. ⁊ vtraꝙ̃ est vera tanꝙ̃ consequens vt patet.

Scd̃a regula.

¶ Si ponant̄ aliq̄ue ꝓpositiones esse similes sic adequate significando quarū vna est necessaria: ꝛ alia impossibilis. vel vna ē necessaria ꝛ alia contingens. vel vna possibilis et alia impossibilis. vel vna alteri contradictoria repugnans. casus nō est admittēdus ꝓpter incōueniētia multa que sequūtur sicut patuit in prima regula cōuertibiliū. ideo nō oportet replicare. vbi vero ꝯrie repugnarent possent esse simł false et in mā cōtingenti vt ibidē patuit.

Tertia regula.

Si ponant̄ due ꝓpōnes esse similes nō faciendo mētionem de adequata significatiōe earū casus est admittēdus. ꝛ q̄libꝫ illarū quo ad concedere negare respōdendū est intus sicut extra. sꝫ quo ad verū vel falsum possibile vel impossibile cōtingens vel necessariū cōcedēdū dubitādū nominaliter sumptum.

Responsio.

¶ Ad primū r̄ndendū ē sicut est veritas et ad s̄m ꝯr̄iter sicut ad p̄mum huius rei exēplū habuisti in s̄a regula cōuertibiliū. vt si ponātur iste eē similes deus est et hō eē asinus ꝛc̄. Quarta regula. ¶ Si ponāt̄ due ꝓpositiōes esse similes sic p̄cise significādo quarū vna sic se hēat ad illam sicut oppositū an̄tis ad ꝯn̄s. vt tu nō curris et tu moueris. vel tu es alb⁹ et tu es coloratus. vel tu nescis tibi cōcludi et tibi cōcludit̄ admittitur casus. et q̄libꝫ illarū ē cōcedenda esse vera. possibile. n. est ꝙ tu nō curris et tu mouearis. et ꝙ nō sis albus et sis coloratus. et ꝙ tibi cōcludat̄ licet ꝙ tu nescis illud q2 forte nō intelliges argumētū. sed caue ne cōcedas ꝙ aliq̄d istorū sit falsum. q2 si illa esset falsa tu nō curris. ergo sua ꝯ̄dictoria vera tu curris. et tūc fieret illa ꝯn̄a tu curris. g̊ tu moueris illa ꝯn̄a ē bona et an̄s est verū p rn̄sionē: g̊ et ꝯn̄s. s. tu moueris et ex alia p̄te erat falsa q2 ille erāt similes in falsitate tu non curris: et tu moueris. g̊ eadē propositio esset simul falsa et vera et seq̄t̄ ꝙ in ꝯn̄a bona ex vero seq̄t̄ falsū ꝙ est impossibile.

Contra regulam.

¶ Sed contra hāc regulā arguit̄ et pono ꝙ sor. non sit hō et sit aīal sint similia sic significādo p̄cise casus p regulā possibilis et admittēdus q̊ admisso p regulā sunt ābo vera. g̊ hec ē vera tu es aīal significās adequate te esse aīal. tūc vltra tu es aīal. g̊ tu es tu es. g̊ tu es tu tu es tu g̊ tu es iste hō tu es. iste hō ergo tu es hō. oēs iste ꝯn̄e facte sūt bone ꝛ formales et an̄s hui⁹ vltime ꝯn̄e facte est verū. ergo et ꝯn̄s est verū. s. tu es hō. et ex alia p̄te illa ē vera tu n̄ es hō. et sūt ꝯdictoria ad inuicē. g̊ duo ꝯ̄dictoria ad inuicem sunt simul vera.

Responsio.

¶ Respondetur ergo ꝙ regula nō intelligit qualitercūq3 ponat̄ oppositum antecedentis et consequēs esse similia sic significādo d̄bere admitti. sed solum quando ex opposito an̄tis et consequente fit copulatiua possibilis nā iste due spēs obligatiōis similium et conuertibiliū sunt spēs positiōis. In positione autem nihil debet admitti nisi possibile vt patuit supra. ¶ Si ponant̄ plres ꝓpositiōes eē similes quarū vna se habet ad aliā sicut oppsitum consequentis et antecedens casus est admittēd⁹ et vtraq3 illarū est neganda et concedenda esse falsa: vt tu curris et tu nō moueris

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

⁊ tu es albus ⁊ tu nõ es coloratus. tu ſcis tibi cõcludi ⁊ tibi nõ cõcluditur
Prima ps regule patet dũ hõ ſuauiter deãbulat vtraqȝ illarũ eſt falſa tu
curris ⁊ nõ moueri. ⁊ ſic dicas de alijs. Scḋa ps regule ꝓbat̄ naȝ ſi hec ē
vera tu curris. g̊ ⁊ iſta a tu nõ moueris ſibi ſimilis eſt vera tũc facio illaȝ
ꝯñaȝ tu curris: g̊ tu moueris. illa ꝯña ē bõa ⁊ añs ē verũ ꝑ rñſionē. g̊ ⁊ ꝯñs
ergo illa ſunt ſimil̄ ṽa ⁊ tu moueris ⁊ tu non: ſic ſignificando qḋ eſt ĩpoſſi-
bile cũ ſint ꝯdictoria. Seqt̄ ēt qḋ eadē ꝓpõ eſt vera ⁊ falſa. nã iſta eſt ve-
ra tu moueris vt ꝓbatũ ē. ſed ꝓbo ꝙ eſt falſa: qꝛ ſua ꝯdictoria eſt vera. g̊
ĩpa eſt falſa. añs pȝ ꝑ rñſionē. Et ſeqt̄ tertio ꝙ in ꝯña bõa ex vero ſeqtur
falſum. nã iſti ꝯñie bõe tu curris. ergo tu moueris. añs eſt verũ ꝑ rñſionē
⁊ ꝯñs falſum: vt nũc ꝓbatũ ē cũ ſua ꝯdictoria. ſ. tu nõ moueris ſit vera er
go ⁊c̄.

De ſimilibus.

¶ Dicunt̄ ꝓpoſitiões diſſimiles qñ vna eſt vera ⁊ reliq̄ falſa. vna neceſ
ſaria vel ĩpoſſibilis alia cõtingēs vl̄ poſſibilis. vna cõcedēda alia negãda
vel dubitãda nominaliter. ⁊ tũc hec ſit prima regula. Prima regula.

¶ Si ponant̄ due ꝓpõnes eſſe diſſimiles ſic adequate ſignificando qua
rũ vna eſt alteri ĩpertinēs caſus admitti dȝ. Et ad primã rñdũ ē intus ſi-
cut extra cũ ſit ĩpertinēs. ⁊ ad alia diſſimilr̄ vt admiſſio ꝙ ille ſint diſſi-
miles tu es albus ⁊ tu vigilas. ⁊ quecũqȝ p̄mo loco ꝓponit̄ dȝ concedi ⁊
alia negari: ⁊ vbi vtraqȝ extra caſũ eſſet falſa. tũc p̄ma dȝ negari ⁊ ̃a con
cedi vt tu curris ⁊ tu es papa. ¶ Si ponãtur due ꝓpõnes eē diſſimiles
ſic adequate ſignificãdo quarũ vna añtecedit ad aliã ⁊ nõ eõ caſus ē admit
tēdus in mã ꝯtingenti. ⁊ añs vbicũqȝ ꝓponit̄ eſt negãdũ. ⁊ ꝯñs cõceden-
dũ vt tu cur. ⁊ tu moueris. In ꝯña. n. bõa ex falſo añ ſeqtur verũ. ſed caue
ne cõcedas añs. qꝛ tũc oȝ cõcedere ꝯñs ⁊ ꝯñter quãlibȝ illarũ eſſe veram
nec nũc eſſet diſſimiles qḋ ē ꝯ̃ caſũ. ¶ Si ponant̄ due ꝓpões eē diſſimi
les ſic adeq̃te ſignificãdo quarũ vna eſt neceſſaria ⁊ alia ĩpoſſibilis vl̄ cõ
tingēs admiſſo caſu ſemꝑ dȝ negari cõtingēs ĩpoſſibile ⁊ cõcedi neceſſa-
ria. qꝛ nõ eſt incõueniēs ꝓpõnē cõtingētē eſſe falſã ſȝ caue ne cõcedas ꝓ-
poſitionē cõtingētēȝ quãtucũqȝ extra caſũ eēt vera. qꝛ tũc oȝ negare ꝓpo-
ſitionē neceſſariã ſic adeq̃te ſignificãdo ⁊ cõcedere ĩpaȝ eſſe falſaȝ qḋ eſt
ĩpoſſibile. ¶ Si ponãtur due ꝓpões eſſe diſſimiles ſic adeq̃te ſignificã
do que cõuertãtur nõ eſt admittēdus caſus. ſicut ſũt iſte duo hõ cur. riſi
bile cur. aut vbi vna añtecedit aliã ⁊ eõ vt deus eſt hõ eſt. qꝛ neceſſariũ ſeqt̄
ad qḋlibet. caſus nõ eſt adſiittẽdꝰ. qꝛ ſi cõcederes vnã eſſe verã oȝ nega
re aliã eſſe verã: ⁊ ſic nõ cõuerterent: ⁊ ab vno cõuertibili ad reliquũ nõ
eſſet bona ꝯña. ⁊ oȝ cõcedere ꝙ ꝓpõ neceſſaria ſic p̄ciſe ſignificãdo eſſet
falſa. nam ſi illa eſſet vera deus ē alia eſſet falſa. ſ. hõ eſt ſic adeq̃te ſignifi
cando cũ ſit ſibi diſſimilis ⁊ tñ eſt neceſſaria cum ſuũ ſignificatũ adequa-
tũ ſic neceſſariũ ſic ſignificãdo p̄ciſe. ¶ Si ponãtur due ꝓpões eſſe diſ
ſimiles nõ faciendo mentionem de earum ſignificatiõe caſus eſt admit
tendus ⁊ quo ad concedere ⁊ negare ad quãlibet earũ reſpondeat̄ intus
ſicut extra ſed quo ad verum vel falſum ad primam reſpondeatur ſicut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

ad impertinens et ad secūdā dissimiliter. verbi gratia admisso q̄ iste sunt dissimiles deus est et homo est. tunc quelibet illarum extra casum est concedenda in casu tamen que primo loco ꝓponitur est concedenda eē vera et que secūdo neganda cum sit ei in casū dissimilis. exemplū est si stāte casu q̄ iste sint dissimiles deus est et homo est primo loco ꝓponatur ista deus est concedatur tanq̄ verum et impertinens. et cōsequenter q̄ illa est falsa homo est cum sit sibi dissimilis. et oportet etiā negare q̄ adequate significat hominem eē. immo significat adequate vnum falsum. si queritur qđ sit illud non est certificandū nisi hoc modo stet q̄ sit a vel b. et sic de alijs significatis falsis. Et de similibus hec dicta sufficiāt. De depositiōe

¶ Depositio est obligatio opposita positioni. nam non est aliud vnam propositionem deponere quā sua opposita latenter ponere. et ideo cū oppositorum sit eadem desciplina facile est hanc speciem obligatiōis intelligere post primam speciem. sit igitur hec prima regula. Prima regula.

¶ Omne depositum est admittendum nisi sit necessarium. patet q2 qđlibet aliud apud logicum nō implicat eē negandum. Scđa regula.

¶ Omne depositum et admissum a te, infra tempus obligatiōis ꝓpositū est negandum nam hoc petit deponens. Tertia regula.

¶ Omne per se antecedens ad depositum aut cū concesso vel concessis opposito bene negat aut oppositis bene negatorum semper est negandū verbi gratia deposita et admissa ista tu moueris est neganda ista tu curris. quia eo concessa oportet concedere depositum qđ est contra scđaꝫ regulam. similiter deposita et admissa ista aliquis hō nō currit: et cōcessa ista tu non cur. q2 est imptinens et vera. et vltra si ꝓponitur ista tu es aliquis homo est negāda. q2 cum vno concesso antecedit ad depositum. nā bene sequitur tu nō cur. et tn'es aliquis homo. ergo aliquis homo non cur.

Quarta regula. ¶ Omne repugnans deposito. et omne sequens ex illo p se cum cōcesso vel concessis opposito bene negati vel oppsitis bene negatorum est concedendū. verbi gratia. deposita et admissa ista aliqs hō non currit si ꝓponatur sua cōtradictoria quilibꝫ homo cur. est concedēda cū suū ꝯdictoriū sit negandū. et si ꝓponit̄ ista qlibet hō. mouet̄ est cōcedenda tanq̄ sequēs per se nā bene sequitur qlibet homo cur. ergo qlibet hō mouetur: et si ꝓponat̄ tu es aliqs hō est cōcedenda tāq̄ vera. et iptinēs. et ꝯñter ē cōcedēdū q̄ tu curris tāq̄ sequēs ex opposito depositi cū vno cōcesso. nā bñ seqt̄ qlꝫ hō cur. tu es aliqs hō: g̊ tu cur. Quīta regula:

¶ Oē repugnās ꝯdictorio depositi p se. aut cū cōcesso vel cōcessis opposito bñ negati vł oppositis bñ negatorū est negādū. vt si in casu ꝑrio ꝓpōit̄ ista aliqs hō nō mouet̄. aut si pꝰ ꝯcessā illā tu es aliqs hō. ꝓponat̄ illa tu nō curris ambe sūt negande. primo. quia repugnat contradictorio depositi per se. et secunda quia repugnat eidem cum vno concesso.

Sexta regula. ¶ Ad omne seqnens et ad omne ipertinēs rñdēdū est scđꝫ sui qualitatē: vt deposita et admissa ista. tu es albꝰ si ponat̄ ista tu es coloratus ē cōcedenda. q2 nō est incōueniēs in ꝯña bona negare añs et ꝯce

dere ꝯñs. q꞉ ex falso sequiẗ ver̃. ⁊ si ꝓponaẗ ista tu cur. est negāda ⁊ anꝗꝫ impertinēs falsa: ⁊ in hac specie obligatiōis dr̃ iptinēs qđ non sequiẗ ad depositū nec añcedit ad ip̄m nec eidē repugnat nec sequiẗ ad oppositū depositi nec eidē repugnat p se vel cū alijs sicut deposita ista: sortes currit tūc ista papa currit ei erit oīno iptinēs.

ℂ Sicut iptinēs	Añs	Añs	Negādum.
ℂ Cōcedēdum	ꝯdictoriū	depositū	negādū.
ℂ Concedēdū	sequēs	sequēs	sicut iptinens.

ℂ Nūc ad exercitiū iuuenū aliꝗ exēpla in mā dispositiōis volo deduceř ⁊ p̄mo deposita ī illa aliꝗ ꝓpō nō est vera q̄ admissa ꝓpono tibi illā q̄libꝫ ꝓpō ē vera: ⁊ pꝫ ꝙ est cōcedēda postꝗꝫ est negādū ꝙ aliꝗ ꝓpō nō est vera tūc arguo sic qualibet ꝓpō ē vera illa est ꝓpō. s. aliꝗ ꝓpō nō ē vera. g̊ ista est vera. tūc vltra ista ē vera: ⁊ significat p̄cise ꝙ aliꝗ ꝓpō nō ē vera. g̊ aliꝗ ꝓpō nō est vera ista ꝯñtia cōcedēda ⁊ añs est cōcedēdū: g̊ ⁊ ꝯñs. sed ꝯñs ē depositū. g̊ depositū ꝯcedēdū ē: g̊ ⁊c. Rñsio. ℂ Respōdeẗ admittēdo depositū ⁊ negādo ꝙ ista sic p̄cise significet qđ ē possibile cāui ⁊ si pōcreť in p̄ncipio casus nō admitteret vt patebit in mā īsolubiliū. ℂ Scđo depono in illā tu es hō vel tu curris q̄ admissa q꞉ ē disiunctiā cōtingēs ꝓpono tu es hō. ⁊ pꝫ ꝙ est cōcedēda. q꞉ iptinēs vera q̄ cōcessa ꝓpono: tu es hō vel tu cur. ⁊ pꝫ ꝙ est cōcedēda a pte disiūctiue ad totā ⁊ est depositū: g̊ depositū est cōcedēdū. Rñsio. ℂ Respōdeẗ admittēdo depositū ⁊ cū ꝓponiẗ ista tu es hō negaẗ q꞉ oē añs ad depositū ē negādū p tertiā regulā ⁊ cū dr̃ ꝙ ē ipertinēs hoc q꞉ negaẗ. In hac spē obligatiōis dr̃ iptinēs qđ n̄ seqẗ nec añcedit ad depositū nec eidē repugnat nec seqẗ ex opposito ꝺpositi vł p̄ꝰdc̄m ē. vñ p regula ē obseruādū ꝙ deposita aliꝗ disiūctia q̄libꝫ eius ps p̄ncipalꝭ est negāda. In copulatia vero hoc nō ē necessariū q꞉ pōt negari copulatia: ⁊ cōcedi altera ps nisi eēt coplatia cuiꝰ vna ps eēt necessaria ⁊ altˀa ꝯtigēs. tūc. n. negata coplatiua oꝫ negare ptē cōtigētē ꝗꝫ tūc ꝗꝫ foret vera. ℂ Tertio depono tibi illā antixp̄s nō ē albꝰ vel ātixp̄s nō est coloratꝰ cāus ē admittēdꝰ. q꞉ est disiūctiua cōtigēs cū q̄lꝫ ps sit cōtingens ⁊ nulla alt̃i repugnās. eo igiẗ admisso ꝓpono tibi illā ātixp̄s ē coloratꝰ si cōcedis ꝯ tu cōcedis añs ad depositū. g̊ male rñdes si negas. ꝯ tu negas sequēs ex opposito depositi. g̊ male rñdes. pꝫ ꝯña p q̄rtā regulā ⁊ probaẗ añs nā bene seqẗ ātixp̄s est albꝰ ⁊ antixp̄s nō est coloratus. g̊ ātixp̄s est albus ⁊ vltra antip̄s est albus. g̊ antixp̄s est coloratus. g̊ de primo ad vltimū antip̄s est albus. ergo est coloratus ⁊ sic sequūtur vndiꝗꝫ āgusti. Responsio. ℂ Respondeẗ nō admittendo depositum quia est necessarium cum suum oppositum sit impossibile. ⁊ cum dicitur ꝙ est disiunctiua ꝯtingens q꞉ vtraꝗꝫ ps ē ꝯtingēs ⁊ nulla alteri repugnās respōdeẗ negādo ꝯñam q꞉ ad contingentiam disiūctiue reqrunẗ tria p̄mo ꝙ vtraꝗꝫ ps sit cōtingēs. scđo ꝙ nulla repugnet alt̃i: t̃tio ꝙ ꝯdictoria illaꝝ ptiū n̄ repugnēt ad iuicē q̄lr n̄ ē i ꝓposito. ℂ Tractatꝰ de isolubilibꝰ sextꝰ. ℂ Insolubile ē ꝓpō ꝺ q̄ fit m̄tio i alq̄ certo cāu q̄ si ꝯ eo. cāu ponaẗ significare

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

precise vt verba eius cōiter pretēdunt ex sic esse sicut adequate significa
tur ꝑ ipaꝫ seqꝫ nō sic esse sicut adequate significat̄ ꝑ istā ⁊ ecōtra. Casus
de insolubili: ¶ Casus vero de insolubili est ille in quo fit mētiō de aliq̄
certa ꝓpōne q̄ si cū eodē cāu ponat̄ significare ꝑcise sicut verba eius cōi
ter pretēdūt ⁊ sic eē sicut adequate significat̄ ꝑ ipsaꝫ sequat̄ ⁊ cō. Exēplū
vtriusqꝫ si ponat̄ ꝙ sor. sit oīs sor. ⁊ dicat illā ⁊ nullā aliā sor. di. falsuꝫ q̄
sit a sic significantē totꝰ iste casus. dr̄ casus de isolubil. ⁊ illa ꝓpō sor. di.
fal. dr̄ insolubilis ꝓpō. nā si cū toto casu pōeret̄ ꝙ illa sig. ꝑcise. vt cōiter
solet seqꝫ ꝙ sic ita ⁊ ꝙ nō ē ita sicut adequate sig. ꝑ ipaꝫ ⁊ cō nā q̄ro vtꝝ
a sit vera vel fal. si vera ergo ita ē sicut ꝑcise sig. sꝫ sig. ꝑcise ꝙ sor. di. fal.
ergo sor. di. fal. ⁊ si di. nisi a. ergo ē a fal. si dr̄ ꝙ ē fal. ergo sig. aliter q̄ꝫ est
sed illa sig. ꝑcise ꝙ sor. di. fal. ergo nō ē ita ꝙ sor. di. fal. ⁊ nō di. nisi a. ergo
a nō ē fal. qḋ ē ꝯdictio: Jō ꝓ bona rn̄sione in ista materia aduerte cū sit
casus de isolu. aut fit mētio q̄lr̄ isolu. sig. aut nō. si nō tūc sit i ista ꝑma re
gula. Prima regula: ¶ Quod ad insolu. primo lo. ꝓpositū rn̄dendū ē oi
no sicut extra casū: ⁊ rō ē q2 tūc ē impti. verbi grā si ponat̄ ꝙ vnus papa
sit oīs papa ⁊ di. ista ⁊ nullā aliā. papa di. fal. et nō fiat mētio qualr̄ ista ꝓ
positio sig. tūc si ꝓpōit̄ ꝑmo loco papa di. fal. ē dubitāda q2 est ipti. et ex
tra cāuꝫ dubia nō. n. seqꝫ vnus papa ē oīs papa dicēs illā. et nullā aliam
papa di. fal. ergo papa di. fal. q2 cū toto ātestaret ꝙ ista papa di. fal. signi
fica. deū esse adequate nec ēt repu. q2 staret illā significa. hoīeꝫ esse asinuꝫ
adeq̄te. et tūc dicē. istā diceret fal. silr̄ si ponat̄ ꝙ adā dicat istā et nullam
aliā adā di. fal. tūc si ꝓpōatur illa primo lo. adā di. fal. ē negāda. q2 ē ipti.
⁊ fal. si ponat̄ ꝙ ista sit sola in mōdo fal. ē: tūc ꝓposita ista ꝑmo loco fal.
ē ꝯceden. q2 ē iptinens et extra cāu cōcederet̄. si vero fiat mētio qualr̄
illa sig. tūc vel pōit̄ ꝙ significet ꝑcise sicut verba eius cōiter ꝑtēdūt vt
sic et nō ꝑcise. si primo mō sit hec ꝑa re. ꝙ casus nullo mō ē admitten-
dus. q2 sequitur ex illo formaliter contradictio. vt si pōat̄ ꝙ ista vniuer
salis sit oīs ꝓpositio scilicet oīs ꝓpositio ē fal. et significet. ꝑcise sic silr̄
ꝙ ista indefinita sit sola in medio falsuꝫ ē. similr̄ ista indefinita sit sola
in mūdo sic ꝑcise significādo ꝓpositio idefinita nō ē vera. silr̄ ista sin-
gularis hoc ē falsuꝫ vel hoc nō ē verū se. ipa demonstrata sic precise si-
gnificādo. silr̄ ista exceptiua nulla ꝓpō ꝑꝑ exceptiuā ē falsa sit sola ex-
exceptiua in mūdo. sic ꝑcise significando aut ista exclsiua tm̄ exclusiua
ē falsa, sit sola exclusiua sic ꝑcise significādo nullus illorū casuū ē admit
tēdus q2 quocūqꝫ admisso seqꝫ formalr̄ ꝯdictio vt facile patꝫ itenti.
¶ Si vero pōat̄ significare sic verba eius cōiter ꝑtendūt sed non ꝑcie
sic casus ē admittēdus et insolubile vbicūqꝫ ꝓponit̄ ē ꝯce. et cōceden
dum ē ipsuꝫ esse fal. et negandū ipm esse verū vt si ponat̄ ꝙ sortes di.
illā et nullā aliā sor. di. falsuꝫ sic sig. vt solet. sꝫ nō ꝑcise et sit a admit.
casus et cōcedit̄ a qn̄cūqꝫ ꝓponit̄ et dr̄ ꝙ a ē falsū et neget̄ ꝙ a sit ve
rum. Jsta regula hꝫ tres partes prima ꝓbat̄ sic oē sequēs ē cōcedēduꝫ
sed insolubile in tali casu ē sequēs. ergo ē cōcedendū. ꝓbat̄ minor. et fa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

clo istaȝ ꝯñam: sortes dicit solũ nã illã sortes dicit falsum sic ⁊ nõ ꝑcise sic
significanté. ergo sortes dicit falsum. ista ꝯña est cõcedẽda ⁊ añs ẽ ꝯcedẽ
dũ q: positũ ergo ⁊ ꝯñs ẽ cõcedendũ ⁊ ꝯñs est insolubile est ꝯcedẽdum ꝙ
auté ꝯña illa sit cõcedenda pȝ q: oppositũ ꝯñtis ⁊ añs repugnant. s. ꝙ sor
tes dicat illã sortes dicit falsũ ⁊ nullã aliã sic ⁊ nõ ꝑcise sic significanteȝ ⁊
sortes non dicat falsum. nam si nõ dicit falsum. ⁊ dicit a propõneȝ. ergo
a ꝓpõ est vera: ergo q̃l'r illa sig. assertiue ita est. sȝ ista sig. assertiue ꝙ sor-
tes dicit. falsum: ergo sortes dicit falsum qḋ ẽ ꝯdictio. ⁊ sic pȝ prima pars
regule ꝙ insolubile ẽ cõcedendũ tanq̃ꝫ sequẽs. ℭ Deinde ꝓbat̃ ꝭa pars
regule facilit̃. nã seqtur sortes dicit falsum: ⁊ nõ dicit nisi a. ergo a est fal-
sa: ista ꝯña est concedẽda ⁊ añs est cõcedendũ. nã maior est isolubile ⁊ mi
nor est cãus: ergo ⁊ ꝯñs ẽ cõcedendũ ⁊ ꝯñs ẽ ꝭa ꝑs regule. ergo ⁊c̃. ℭ Ex
illa sequit̃ statim tertia ꝑs regule. nã si ipm insolubile ꝯcedẽdũ ẽ esse fal-
sum. ergo negandũ est ipm esse verũ ⁊ si pȝ tota regula quo ad oẽs partes
eius q̃ sũt tres. Et si arguit̃ sic hec ẽ falsa sortes dicit falsũ. ergo significat
alit̃ quã est. sed ista significat ꝙ sortes dicit falsũ. ergo alit̃ ẽ quam sortes
dicit falsuȝ: huic dr̃ negando ꝭam ꝯñam sicut nõ sequit̃ ista ꝓpõ hõ est asi
nus sig. alit̃ quã est. sed ista sig. hoieȝ esse. ergo alit̃ ẽ q̃ꝫ ꝙ hõ sit. sȝ oȝ adde
re ꝙ ꝑcise significet: ⁊ si illud addit̃ ꝯña ẽ bona sȝ negat̃ añs ⁊ si q̃rat̃ qd
ergo signi. ꝑcise ista sor. dicit. falsum. dr̃ ꝙ illa significat̃ precise ꝙ sor. dic̃
falsum. ⁊ ꝙ ipsa ẽ vera ⁊ nõ ẽ falsa ꝓ primo significato sȝ ꝓ ꝭo sig. Cõtra
ꝑdicta arguit̃. ℭ Sed ꝯtra predicta arguitur mlt̃ipl'r nam posito ꝙ ista
vniuersalis sit sola in mũdo ois ꝓpõ ẽ falsa sic significãdo ⁊ nõ ponendo
precise q: nõ admittet̃ cãus ⁊ sit a ꝭm regulã a ẽ falsa. Sed volo ꝓbare ꝙ
a est vera ⁊ fatio istã ꝯñaȝ hoc ẽ falsuȝ ⁊ hoc ẽ a. ergo a est falsa. sȝ a ẽ ois
ꝓpõ vniuersalis. ergo ois ꝓpõ vniuersalis ẽ falsa. Ista ꝯña est bona a re
soluẽtib⁹ ad resolutã. q: vniuersal' ꝓpõ põt resolui qñ vniuersalis habet
vnũ suppositũ tm̃ ⁊ añs est verũ. ergo ⁊ ꝯñs: ⁊ ꝯñs ẽ a: ergo a est verũ. Se
cũdo arguit̃ sic ꝓpõ vniuersalis ẽ falsa ⁊ nulla est ꝓpõ vniuersalis quin il
la sit falsa. ergo ois ꝓpõ vniuersalis ẽ falsa. ista ꝯña ẽ bõa ab exponẽtib⁹
ad expositã ⁊ añs est verũ. ergo ⁊ ꝯñs ꝙ ẽ insolubile. ergo ⁊c̃. Itẽ tm̃ fal-
sum est ꝓpõ vniuersalis. ꝫ ois ꝓpõ vniuersalis ẽ falsa. ista ꝯña est bõa ab
exclusiua ad vniuersalẽ de termĩs trãspositis. ⁊ añs ẽ verũ. vt pȝ ꝑ expo-
nẽtes: ergo ⁊ ꝯsequens ꝙ est a. Secundo arguitur.

ℭ Secũdo ꝑncipal'r arguit̃ de isolubili ꝑticulari ⁊ de idefinito dato ꝙ
a sit illa ꝑticularis vel indefinita aliq̃ ꝓpõ ꝑticularis ẽ falsa: vel ista ꝓpõ
indefinita est falsa ⁊ sit sola in mũdo sic significãdo ⁊ di tũ ẽ ꝑ regulã ꝙ
a est falsuȝ. Sed ꝯtra arguit̃ sic. hoc ẽ falsũ demõstrãdo a ⁊ hoc ẽ ꝓpõ ꝑti
cularis vel indefinita. ergo aliq̃ ꝓpõ particularis vl' idefinita ẽ falsa. ista
ꝯña ẽ bõa a resoluẽtib⁹ ad resolutã. ⁊ añs est verũ vt pȝ. ergo ⁊ ꝯñs: ⁊ ꝯñs
ẽ a. ergo a ẽ verũ: It ẽ ois ꝓpõ ꝑticularis est falsa. ergo aliq̃ ꝓpõ ꝑticula-
ris ẽ falsa ꝯña ẽ bona a subalternãte ad subalternatã ⁊ añs est verũ vt pȝ
ꝑ exponẽtes. ergo ⁊ ꝯñs ꝙ ẽ a. Itẽ fatio istã ꝯñaȝ ꝓpõ ꝑticularis ẽ falsa. ꝫ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

aliq̃ ꝑpõ ꝑticularis ẽ falsa. ista ↄ̃ña ẽ bõa ab idefinita ad suã ꝑticlarez: ꝛ
añs ẽ verũ ꝑ resolu ꝛtes. g̊ ꝛ ↄ̃ñs ꝙ ẽ a. g̊ ꝛc. Tertio arguitur.
¶ Tertio ꝑ̃ncipal'r arguiꝰ pono ꝙ sortes dicat illã sor. dicit falsũ ꝛ nul
lã aliã sic significãte: q̃ sit a ꝛ dcm̃ ẽ ꝙ a est falsũ: Sʒ ↄ̃ volo ꝓbare ꝙ ẽ ve
rũ: ꝛ arguo sic falsũ dr̃ a sor. g̊ sor. dicit falsũ. ista ↄ̃ña ẽ bõa a passiua ad su
am actiuã: ꝛ añs ẽ verũ. vt pʒ resoluẽdo. g̊ ꝛ ↄ̃ñs ꝙ ẽ a. Itẽ oẽ dicẽs a diĉ
falsũ: sed sor. dicit a: g̊ sor. dicit falsũ: ista ↄ̃ña ẽ bõa idarij ꝛ añs ẽ verũ. vt
pʒ: g̊ ↄ̃ñs qδ ẽ a. Itẽ ↄ̃dictoriũ a ẽ falsũ. g̊ a ẽ verũ ista ↄ̃ña ẽ bõa ꝛ añs ẽ ve
rũ: nã ista ẽ falsa: sor. nõ dicit falsũ: qꝛ ꝑ rñsionẽ sor. dicit falsũ. g̊ ista ẽ ve
ra sor. dicit falsũ q̃ ẽ a: ꝛ pʒ ↄ̃ña: qꝛ ista ↄ̃dicũt sor. dicit falsũ: ꝛ sor. nõ dicit
falsum. qꝛ i singularibꝰ nõ refert preponere ꝛ postponere negationem.
Quarto arguiꝰ: ¶ Quarto ꝑ̃ncipal'r arguiꝰ pono ꝙ tu ꝛ sor. sitis oẽs lo
quẽtes ꝛ sortes dicat istã ꝛ nullã aliã deꝰ ẽ ꝛ tu dicas istã hoĩ tm̃ sor. diĉ
verũ: ꝛ sit a sic significãdo ꝛ nõ precise: ꝛ volo ꝓbare ꝙ a ẽ verũ. nã oẽ di
cẽs verũ ẽ sor. g̊ tm̃ sor. dicit verũ ista ↄ̃ña ẽ bõa ab vniuersali ad suã ex-
clusiuã de ẗmis trãspositis ꝛ añs ẽ vex. g̊ ꝛ ↄ̃ñs qδ ẽ a: g̊ a ẽ verũ. Itẽ sor.
dicit verũ ꝛ nihil nõ sor. diĉ verũ. g̊ tm̃ sor. diĉ verũ. ista ↄ̃ña ẽ bõa ab ex-
ponẽtibꝰ ad expositã. ꝛ añs ẽ verũ. g̊ ꝛ ↄ̃ñs qδ ẽ a: g̊ ꝛc. Itẽ nihil ꝑ̃t sor. di-
cit verũ. g̊ tm̃ sor. dicit. verũ ista ↄ̃ña ẽ bõa ab exceptiã negatiã ad exclusi
uã affirmatiuã sibi correspõdẽtẽ ꝛ añs ẽ verũ. g̊ ꝛ ↄ̃ñs qδ ẽ a. g̊ ꝛc. itẽ ar-
gumẽtũ posset fieri de exceptiã ponẽdo ꝙ tu diceres solũ istã nullꝰ hõ ꝑ̃
ter sor. diĉ verũ. ꝛ arguiꝰ ad ipaʒ suo mõ sic factũ ẽ de exclusiua. Quito
arguiꝰ. Quito ꝑ̃ncipal'r arguiꝰ sic nã ex ista positiõe seq̃ꝰ ꝙ nullũ ẽ isolu
bile sine cãu. pʒ ꝑ diffinitionẽ isolubil' supiꝰ posita: ꝛ tñ ml'ta sũt isolubilia
sine casu sic vniuersalia: vt ois ꝑpõ ẽ falsa ꝛ nulla ẽ vera. Sil'r ista singu
laria hoc ẽ falsũ hoc nõ ẽ verũ seipo demõstrato: ꝛ maxie de ista ego dico
falsũ vbi nõ oʒ põere: ꝙ ꝑ ly ego demõstrer ego. qꝛ ꝑ nom̃ ꝑ̃me ꝑsõe sũmit
demõstrationẽ ex loquẽte fʒ cõeʒ ↄsuetndieʒ. Sexto arguiꝰ. ¶ Sexto
ꝑncipal'r arguiꝰ ↄ̃ istã ꝑpõnẽ: qꝛ ipa põit volũtarie ꝙ quodlibʒ isolubile
significet vltra significatũ cõe ꝙ ipm ẽ verũ ꝛ nullã cãm addit q̃re sic si-
gnificet. Sep. ar. ¶ Septio ꝛ vltio arguiꝰ qδ ml'ta sũt isolubilia alia ꝙ̃
ista q̃ cõcernũt verũ vel falsũ sic sũt ista hoc ẽ nescitũ demõstrato seipo
ꝛ nulla ꝑpõ ẽ negatiã ꝛ sil'ia: ꝛ tñ nulla ẽ facta de istis mẽtio. Pro solu
tiõe. ¶ Pro solutiõe horũ argumẽtorũ notãda sũt aliq̃. ꝑ̃mo qδ ꝑpõ ve-
ra nõ hʒ aliqδ significatũ assertiuũ falsũ: pʒ alit' ex ꝟo seq̃ret falsũ in ↄ̃ña
bõa ꝛ formali: simpl'r pʒ i oibꝰ ꝑpõnibꝰ veris: nã ista deꝰ ẽ hõ ẽ aĩal ꝛ sic
de singl'is hñt aliqδ significatũ assertiuũ falsũ: ꝛ si dicis ista ꝑpõ nullus
hõ ẽ asinꝰ ẽ ꝟa ꝛ tñ significat hoĩeʒ eẽ asinũ qδ ẽ falsũ: huic dr̃ ꝙ nõ signi
ficat assertiẽ hoĩeʒ eẽ asinũ: sʒ solũ repñtatiue: qꝛ ex negatiã nõ seq̃ꝰ af-
firmatiã: voco aũt significatũ assertiuũ illδ qδ formal'r seq̃ꝰ ex aliq̃ ꝑpõ
ne. eↄ̃ ꝟo ꝑpõ falsa põt hẽre ml'ta significata assertiua vera. pʒ δ ista hõ
ẽ asinꝰ q̃ significat assertiẽ hoĩeʒ eẽ. ꝛ hoĩeʒ eẽ aĩal ꝛc. ꝛ nõ icõueĩt ex fal
so seq̃ verũ i ↄ̃ña bona: ꝛ formali vt patuit in regulis consequentiarum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Secūdo nō sequitur ista ꝓpositio ē falsa.ğ nō ē ita sicut illa significat
nā ista homo ē asinus ē falsa.ꝛ tn̄ ē ita sicut illa significat quia significat
hoīem eē.sed bene sequitur ista ꝓpō ē falsa.ergo significat aliter q̄ȝ ē sil'r
seqtur negatiue ista ꝓpō ē falsa.ğ nō ē ita sicut illa adequate seu ꝑcise si/
gnificat.sil'r nō sequitur ista ꝓpō significat aliter q̄ȝ est.sed ista significat
assertiue.sic ergo non ē sic.sed opȝ in minori addatur precise.verbi gra/
tia.non sequitur ista ꝓpō homo ē asin⁹ significat aliter q̄ȝ ē.sed ista signi/
cat assertiue ꝙ homo ē.ergo non ita ꝙ homo ē.sed oȝ ī minori addere ꝙ
significat adequate vel precise qḋ homo ē quod ē falsum.bene autem se/
quitur ista ꝓpō ē vera ꝛ sic assertiue significat.ergo sic ē siue illud signifi
catum assertiuum sic adequatū principale vel secūdarium.ꝛ hoc ē.qꝛ pro
positio vera non habet aliquod significatū assertiuum falsuȝ.sȝ ꝓpositō
falsa hȝ multa significata assertiua vera lȝ principale sit falsum vt ponit
primū notabile. Tertio notādū ꝙ quatuor sunt modi argumentādi cōes
qui videnť esse conuertibiles ꝛ nō sunt ꝛ duo illorū sūt boni ꝛ duo mali
·Primus bonus est iste. Si aliqua cōseqūtia est cōcedenda ꝛ añs ē conce
dendum est ꝛ ɔ̄ñs concedēdū similiter sic̄ patet in consequētijs. Scd̄s bo
nus est iste. Ista ɔsequentia ē bona ꝛ añs ē veꝝ.ergo ꝛ consequens.ꝛ iste
etiam est vna de generalibus regulis ɔsequētiarū Alij vero duo sūt ma/
li ·Primus est iste ista ɔ̄ña ē ɔcedēda ꝛ añs ē veꝝ ergo ꝛ ɔ̄ñs ē verū. nam
vbi iponať ꝙ ista ꝓpō.hō est aīal signi.adequate hoīem esse asinū.tūc ista
ɔ̄ña ē cōcedēda.hō ē risibilis.ğ hō est aīal qꝛ extra cāuȝ cōcedereť. ꝛ añs
eius est verū cū nō mutet significatū ꝛ tn̄ ɔ̄ñs est falsū cū suū significatuȝ
adequatū sit falsū vt pȝ.scd̄s ēt malus est iste ista ɔ̄ña ē bōa ꝛ añs ē ɔce
dēdū.ergo ꝛ ɔ̄ñs.nā vbi pōať ꝙ ista de⁹ ē ꝛ hō ē asin⁹ cōuertanť añs ē ve
rū ꝛ ɔ̄ñs falsū.vt pȝ.Caue igiť diligēť ab istis duob⁹ mōis malis arguēdi.
¶ Quarto nota ꝙ sicut aliḋ ē ɔcedere ꝓpōnē.ꝛ aliḋ ē cōcedere ipaȝ esse
verā ita aliud ē ɔcedere ɔ̄ñaȝ ꝛ aliud cōcedere ipaȝ eē bonā.vn̄ si pōatur
ꝙ ista ꝓpō hō ē asinus significet adeq̄te deū eē.tūc si pōať ista hō ē asin⁹
cōtinuo ē negāda.ꝛ si ꝓponať an sit vera cōcediť.ꝛ rō ista qꝛ hoīeȝ eē asi
nū ē ipossibile.sed illā ꝓpōnē hō est asin⁹ eē verā nō ē ipossibile ita dicas
consequētia.vnde si ponatur ista conuerti.deus est ꝛ hō ē asinus.tūc ista
ɔsequētia semꝑ ē negāda deus ē.ergo hō est asinus sicut extra casū ɔtiuo
negareť ꝛ tamē concedenda ē esse bona.qꝛ arguiť ab vno ɔuertibili ad
reliquū. Ecōtra vero si ponať ꝙ ista.hō ē aīal significet adequate hoīem
esse asinū ista ɔsequētia hō ē.ergo hō ē aīal semꝑ ē concedēda sicut extra
casū.ꝛ tamē eē bona ē negāda.qꝛ añs ē veꝝ ꝛ ɔ̄ñs falsū. Istis igiť ꝑmissis
primo dr̄ in sūma vsq̄ȝ ad qntū argumētū principale ꝙ oēs iste ɔ̄ñe facte
sūt cōcedēde ꝙ extra casuȝ cōcederētur.sed nūc in casu isolubiliū oēs sūt
male seu nihil valēt nō sūt bone.sȝ seriati rn̄dēdo dr̄ ad primū primi argu
menti principal'r ꝙ resoluētibus ad resolutā qn̄ ꝓpō est vniuersalis non
valet argumētū nisi cū duabus limitatiōibus.s.ꝙ hēat vnū suppositū ꝛ ꝙ
cathegorice significet.vbi vero hēat plura supposita nō est ꝓprie resolu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

16

bilis sꝫ exponibilis: vbꝫ etiā ypothetice significet ē ypothetice ꝓbāda non
resolubiliter. Eodē mō dicit̄ ad secūdū ꝙ nō arguit̄ ab exponētibꝰ ad ex
positā: qꝛ ē vl'is apparēter: sed in rei veritate ē ypothetica copulatiua: iō
nō est exponibilis: ꝓpterea illa ꝯña nō valet lꝫ sit cōcedēda. Similiter di/
citur ad tertiū ꝙ illa nō est exclusiua sua: qꝛ exclusiua mere cathegorice si/
gnificat ⁊ vl'is ypothetice. iō nō valet ꝯña. ¶ Ad scōm principale parit̄
rñdet̄ ꝙ p̄ma ꝯña facta nō est bona nec arguit̄ a resoluētibꝰ ad resolutā:
qꝛ ista nō est resolubilis cū nō sit cathegorica: ⁊ ita ad scōm nō valet ꝯña a
subalternāte ad subalternatā nisi ambe significēt cathegorice. Et ad terti
um etiā dicit̄ ꝙ nō valet ꝯña: qꝛ ista nō est sua idefinita cū idefinita signi/
ficet cathegorice: particularis vō ypothetice cū sit insolubilis. ¶ Ad ter
tiū p̄ncipale sil'r rñdet̄ cōcedēdo primā ꝯñam ⁊ negādo ipsaꝫ esse bonā: qꝛ
illa nō est sua passiua cū passiua sit cathegorica ⁊ actiua ypothetica. Sil'r
secūda ꝯña nihil valet nec est in darij: qꝛ. x. ⁊. ix. silogismoꝝ cathegoricoꝝ
ꝯ° nō dꝫ significare ypothetice sꝫ solū cathegorice: iō dicūtur cathegorici
sillogismi. ¶ Ad tertiū dicit̄ ꝙ ꝯdictoꝰ a: nō est illud. sor. nō dicit falsuꝫ:
sed illud nō sor. dicit falsuꝫ. ita ꝙ semꝑ p̄ponat̄ negatio vel si est p̄posita
auferat̄: mō illa est vera: nō sor. dicit falsuꝫ: qꝛ significat disiūctiue ꝯdicꝰ
mō ad a: nā a significat copulatiue ꝙ sor. dicit falsum ⁊ ꝙ a est verū ⁊ sua
ꝯdiᵃ disiūctiue: ꝙ sor. nō dicit falsuꝫ vel ꝙ a nō est verū. ⁊ huius significa/
ti disiūctiꝫ scōa pars ē vera ⁊ ꝯñter tota ꝓpō cuius ē illud significatū est
vera. ¶ Et hec snia ē tenēda in oibꝰ insolubilibꝰ ꝙ ꝯdictoriū dꝫ semper
assignari ꝑ negationē p̄positā: vt hoc nō ē verū: hꝫ pro ꝯdictorio: nō hꝰ nō
est verū: ⁊ sic de alijs. Et qñ dicis ꝙ in singl'ibus non refert p̄ponere vel
postponere negationē dicit̄ ꝙ refert qñ ꝓpō singularis significat ypothe
tice sicut ē in ꝓpoꝰ. ¶ Et si dicis ꝯdictoriū istius aliqua ꝓpō est falsa: vi/
det̄ eē illud nulla ꝓpō ē falsa: qꝛ per rñsionē suū ꝯdictoriū est istud: nō ali
qua ꝓpō ē falsa: sed illa equiualent per negationem prepositam: ergo ⁊c.
¶ Huic dicit̄ ꝙ ista regula eqpolētiaꝝ nō tꝫ nisi ambe cathegorice signi
ficent qualiter nō est in ꝓposito: qꝛ vl'is negatiua significat cathegorice ⁊
particularis ypothetice. iō ⁊c. ¶ Ad quartū p̄ncipale sil'r dicit̄ ꝙ illa pri
ma ꝯña nō est bona: qꝛ ista vl'is nō rñdet illi exclusiue cū sit vl'is cathego
rica ⁊ exclusiua ypothetica. Similiter nec scōa ꝯña est bona: qꝛ ista nō ē
exponibilis exclusiua cū sit ypothetica copulatiua implicite. Et ita dicit̄
ad tertium ꝙ ista consequentia nihil valet: qꝛ exceptiua significat cathe/
gorice ⁊ exclusiua ypothetice qꝛ est insolubilis. Et si dicis quō ergo est ꝓ/
banda vel improbāda. dico ꝙ isto modo: suū significatū adequatū est ve/
rum: ergo est vera: ⁊ pꝫ ꝙ añs est falsum: qꝛ significat adequate copulati/
ue falsum pro secunda parte. Si vero vis probare ꝙ est falsa. similiter ꝓ/
cedas vt fit in ypotheticis.

¶ Ad quintū principale dicit̄ cōcedēdo ꝙ nullū insolubile est sine casu
explicito vel iplicito: vnde ista insolubilia vl'ia: oīs ꝓpō est falsa: nulla ꝓ/
positio ē vera exigūt ꝙ nō sit aliqua vl'is nisi ipsa. Et illa singularia: hoc

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

est falsum:hoc nō est verū:exigunt seipsa demōstrari. Illud vero isolubi/
le: ego dico falsuz:habet casuz iplicitū ex cōi modo loquēdi q vult ꝙ pro
nomē demōstratiuū ꝑ se ꝑ̄mo capiat significationē ex loquente.
¶ Ad sextū ꝑ̄ncipale dicit̄ ꝙ nō est voluntariū imo rōnabile ꝙ insolubi
le nō significans ꝑcise significet sicut verba illius cōiter pretendūt etiam
cum hoc ꝙ ipsuz est verū:qꝛ vbi insolubile significat precise vt verba eiꝰ
cōiter ꝑ̄tendūt:tūc planuz est ꝙ insolubile significat vt verba eius cōiter
pretendūt:ꝛ etiā ꝙ ipsuz est verū: qꝛ ꝓpō significat qcquid sequit̄ ad eaz:
ꝛ iō nō ē amittēdū ꝙ solū significet vt verba eius cōiter pretendunt:Sed
si ponatur ꝙ significet sic:ꝛ cū hoc ꝙ ipsum est verū:casus ē admittēdus.
ꝛ iō rōnabile est ꝙ magis significet sicut solet ꝛ ꝙ ipsum est verū ꝙ̄ alit̄.
Ista ratio est satis persuasiua sed non demōstratiua.
¶ Ad vltimum principale dicitur ꝙ multa sunt insolubilia non concer/
tia verum vel falsum:ꝛ oīa sunt in diffinitione insolubilis accepta: qꝛ nō
restringit̄ ad verū vel falsum: sed dicit̄ in generali ꝙ ex sic esse sicut per
ipsum adequate significatur:sequitur non sic esse sicut per ipsum adequa
te significat̄.ꝛ ecōuerso.ꝑ qđ dat̄ intelligi multa esse insolubilia alia:sicut
sunt ista:hoc est nescitū se demōstrato ꝙ si ponat̄ significare ꝑcise nō dꝫ
admitti:qꝛ ex esse scito:sequit̄ ipsum eē nescitū.ꝛ ecōuerso:nam si est sci/
tum ergo est verū.ergo ita est sicut adequate significat: sed ista adequate
significat ꝙ hoc est nescitū: ergo est nescitū ꝙ est cōtradictio. Si dicitur
ꝙ ē nescitū.cōtra tu cōcedis hoc ꝛ nō es obligatus ergo hoc ē scituz ergo
si ē nescitū ē scitū. Idē dicas de illo insolubili:tu es piurus:dato ꝙ tu iu/
res te esse piurū:ꝛ nihil aliud iures:tūc si ponit̄ significare ꝑcise sequitur
ꝯtradictio ꝙ si es piurus nō es piurus:ꝛ ecōuerso. Ita dicas de istis que i
plicite circuncernūt verū vel falsum. vt tu credis precise ꝙ tu deciperis:
dato ꝙ tu credas precise istam tu deciperis:sic precise significando:ꝛ ni/
hil aliud credas:qꝛ ex ea sequitur ꝙ si tu deciperis tu nō deciperis ꝛ ecō/
uerso. Item dato ꝙ quilibet dicens verū pertrāscat pontē:vel habeat au
rū:vel solū talis sit absolutus a suis peccatis:ꝛ qlibet dicens falsum non
pertranseat pōtem nec habeat aurū nec sit absolutus a suis peccatis: tūc
si sortes dicat istā ꝛ nullā aliā sic precise significādo:ego non pertransibo
pontē:vel istā ego nō habebo aurū:vel illaz:ego nō ero absolutus a meis
peccatis:sequitur expresse ꝯdictio. Nullus ideo istorū casuū si ponit̄ signi
ficare precise est admittēdus per secūdā regulā:sꝫ si ponit̄ sine precise ca/
sus debet admitti ꝛ concedi ꝙ hoc ē nescitum se demōstrato:ꝛ ꝙ tu es p/
iurus ꝛc. sicut dicit tertia regula. Et debet concedi quodlibet dictorum
insolubilium:ꝛ negari ipsum esse verum:ꝛ concedi ipsum esse falsum: qa
significat copulatiue duo:hoc est se esse nescitum ꝛ se esse scitum:similiter
ipsum nō esse piurū ꝛ piurū sic de alijs. Et est verū propter secūdam par/
tem quam de nouo significat:ꝛ falsum propter primā: ꝛ ideo significatuz
suum copulatiuum compositum ex his est falsum:quia ad falsitatem co/
pulatiue sufficit vnam partem esse falsam. Et semper contradictoriū his

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

debet assignari per negationem prepositam toti. et significabit adequate disiunctiue modo opposito contradictorio ad insolubile.
Sed contra tertiam regulam et contra totum fundamentū insolubilium arguit̄ sic.s. q insolubile nō significans precise est concedēdū tanq̄ sequens. Nullum impossibile simpliciter est concedendum tanq̄ sequens cum quolibet tale sit repugnans cuilibet: sed quodlibet insolubile non significans precise sicut verba eius cōmuniter pretendunt est impossibile simpliciter: ergo non ē concedendum. minor probatur quia cuiuslibet talis insolubilis significatum adequatum ē impossibile simpliciter vt patet per singula discurrenti: nam hoc ē falsum: significat adequate hoc esse falsum et ipsum esse verū. Similiter hoc ē nescitum: significat adequate hoc esse nescitum et hoc esse scitum. et sic de singulis vt patuit: sed certum est q quodlibet tale significatum est impossibile simpliciter. ergo et quodlibet id significans adequate ē impossibile simpliciter: ergo non est concedendum sed potius negandum.
Huic dicitur q non est inconueniens q impossibile sit concedendū quod extra casum nō esset tale. verbi gratia: si ponatur q ista propositio homo ē animal: significet precise hominem esse asinum: certum est q ista homo est animal esset concedenda: quia extra casum concederetur: et tamen suum significatum esset impossibile simpliciter vt patet per casum: sed hoc non inconuenit quia extra casū esset possibile vt patet per casū: quia significaret cathegorice simpliciter.
Ad rationem cum dicitur omne impossibile simpliciter est negandū tanq̄ repugnans: dicitur q verum ē dūmodo extra casum esset tale aliter non oportet.
Aliter posset responderi ad istud argumentum negando istam consequentiam: hoc ē concedendum: et hoc est impossibile simpliciter. ergo impossibile simpliciter ē concedendum. nec ē silogismus resolutorius imo est ex quattuor terminis sicut non seqtur iste faber ē bonus et iste faber est homo. ergo iste ē homo bonus. sed solum sequitur q iste homo est faber bonus: quia adiectiuum aliud significat cum vno sustantiuo et aliud cum alio: sed ex illis premissis sequitur solum q homo ē faber bonus. sꝫ bene sequitur. iste faber ē bonus et iste homo vt sic est faber. ergo homo est bonus. sed minor est falsa. Ita in proposito sequitur hoc est concedendum et hoc vt sic est impossibile simpliciter. ergo impossibile simpliciter: est concedendum. sed minor falsa est. Quia alia ratione est concedenda et alia ratione impossibile simpliciter: nam insolubile est concedendum quia sequens est probatum fuit supra: et ē impossibile simpliciter propter significatum ypotheticum copulatiuum.
Uel dicas q insolubile habet duplex significatum. s. autenticum siue cathegoricum: et nouū siue ypotheticū: et penes primū cognoscitur impossibilitas vel possibilitas insolubilis. Et penes secundum attenditur veritas vt falsitas. et secundum significatum potest vocari adequatam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

partiale. Ex quo patet ꝙ non sequitur: significatum adequatum insolubilis est impossibile simpliciter. ergo insolubile est impossibile simpliciter: quia penes hoc non cognoscitur sua possibilitas vel impossibilitas. sed debet sic argui. suū significatū autenticū est impossibile simpliciter: ergo insolubile est impossibile simpliciter: sed añs est falsum. Et hec de insolubilibus dicta sufficiant: ad laudem virginis gloriose.

¶ Explicit logica magistri Pauli pergulen̄. breuis ꝛ vtilis: noua ac solerti castigatione longe in melius redacta.

Finis.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

D
Um sepe numero cogitarem non mediocrē iuuenibus fructū
afferre si cōpositionis ⁊ diuisionis materiā clarissime intelli/
gerēt: hāc horā tibi petre de guidonibus hodie institui. vt bre
uissimo spacio: certoqꝫ ordine infinitā pene difficultatem tibi
eripiam. Non ꝙ nouū aliquid me agere hodierna die arbitreris: sꝫ ꝙ alio
rum dicta in hac materia tū confuse tum disperse breui quadam tabella
ordinatissime collegi: que si memorie cōmēdaueris: omniū sophismatum
ꝑplexiones certissimis regulis ꝙꝫ primū dissolutas videbis. ¶ Septem
modis cōmittit̄ fallacia cōpositionis ⁊ diuisionis: de quibus per ordinē
videamus exempla. ¶ Primo mediantibus terminis modalibus posse
esse vel non posse esse significantibus: siue sūmant̄ noialiter siue verbali
ter siue aduerbialiter: fit sensus cōpositus cū aliquis dictorū modoꝝ seu
terminorū precedit vel subsequitur dictū ꝓpōnis: diuisus vero cum me/
diat inter partes dicti seu extremoꝝ. ⁊ cū ly potest ꝑsonaliter tenetur: qꝛ
impersonaliter facit sensum compositū. ¶ Differt sensus cōpositus a di
uiso in hoc primo mō tripliciter. Primo qꝛ sensus cōpositus requirit ṽifi
cationem instantaneā respectu totius cōpositionis sequentis: diuisus ve/
ro non. Secūdo qꝛ ꝓpō de sensu cōposito dꝫ poni in esse. sed de sensu di/
uiso hoc nō reqrit: ⁊ iō cū dr̄ cōit̄ possibili i eē posito nullū seqt̄ incōueniēs
hoc intelligit̄ de sēsu composito. 3° qꝛ ꝓpō ꝺ sēsu ꝯposito ꝓbat̄ officiabilr̄:
sed de sensu diuiso ꝭm exigentiā termini mediati precedētis si quis fuerit
talis. ¶ A sensu diuiso ad sensum cōpositū in hoc primo modo ⁊ ecōtra
valet argumētū tribus cōdicionibus obseruatis. Prima ꝙ cōpositio sit
verificabilis pro instāti ⁊ nō exigat tempus limitatū: ideo nō sequitur. tu
potes proferre a propositionē. ergo pōt esse ꝙ tu ꝓferas a ꝓpōnem. Se/
cunda cōditio ꝙ relatiuū implicās nō aliud denotet in sensu cōposito ꝙꝫ
in sensu diuiso: ideo nō sequit̄. pōt eē ꝙ tu sis homo qui sit rome. ergo tu
potes esse homo qui est rome. Tertia ꝙ fiat respectu terminorum nullo
modo repugnantiū. ideo nō sequit̄. iustus pōt esse iniustus. ergo pōt eē ꝙ
iustus sit iniustus: sed bene sequitur tu potes esse papa. ergo potest esse ꝙ
tu sis papa.
¶ Scdo Mediātib⁹ terminis cōfūdētib⁹ cōfuse tm̄. Fit sēsus cōposit⁹
cū terminus cōis supponit ꝯfuse tm̄: diuisus ṽo cū supponit determiate.
¶ Differt sensus cōpositus a diuiso: qꝛ sensus cōpositus nō requirit ve/
rificationē disiūctiuā respectu suorū suppositorū: diuisus vero sic.
¶ A sensu cōposito ad diuisuꝫ ⁊ ecōtra non valet argumentū de forma
iō nō sequit̄ promitto tibi denariū: ergo denariū tibi ꝓmitto: semper fuit
homo. ergo hō fuit semp. oīs hō est hō: ergo hō est oīs hō: oīs hō currit.
ergo currens est oīs hō. ⁊ ecōtra. etiā nō sequit̄. vt aliquid incipit esse. er/
go incipit esse aliquid. aliquis homo desinit esse. ergo desinit esse aliqs ho
mo. aliquod ens contingenter est. ergo contingenter est aliquod ens. ⁊ sic
de similibus.
¶ Tertio Mediātib⁹ terminis relatiuis grāmaticalib⁹. fit autē sensus

cōpositus ⁊ diuisus dupliciter.p̄mo mediante relatiuo implicante:sicut
qui:que:quod fit sensus cōpositus.diuisus vero mediāte hac coniunctio
nē ⁊:cū hoc pronomine demōstratiuo ille:illa:illud. Secūdo cū solo rela/
tiuo:qui:que:quod:⁊ est sensus cōposit⁹ cū ly qui p̄cedit verbū principale
⁊ vnit̄ suo añti.diuisus vero cū sequit̄.❡ Differt p̄mus sensus cōposit⁹
a diuiso:quia qui que quod:refert ⁊ nō replicat cōpositionē sui añtis cuꝫ
sit in eadē cathegorica ⁊ depēdētia ꝯstructibiliū ſm bonā grāmaticā spe/
culatiuā. Sꝫ sensus diuisus cū ⁊ ille illa illud refert replicādo totā cōpō/
nem añtis q̄ɾ est in diuersa cathegorica siue ypothetica:⁊ replicando sepe
implicat multa īpertinētia primo sensui.❡ Sed secūdus sensus cōposi/
tus differt a diuiso sicut minus distributū a magis distributo: vt dicēdo
oīs hō q̄ est prudēs ē iustus:⁊ oīs hō ē prudēs qui ē iustus. ⁊ sicut oīs hō
albus currit:differt ab hac ꝓpōne: oīs hō currit: ⁊ vl̄r sicut termin⁹ di/
stributus cū restrictione differt ab eodē termino distributo simpl̄r ⁊ ab
solute sūpto.❡ A resolutione de q̄ in ⁊:⁊ ille illa illud valet argumentuꝫ
q̄nq꜄ cōditiōibus obseruatis.p̄ma q̄ nō referat añs stās cōfuse tm̄. Jō nō
sequit̄ oīs hō ē aīal qđ ē rōnale.ḡ oīs hō ē aīal ⁊ illud ē rōnale.q̄ɾ scđa re/
plicatio īplicat fl̄m.scđa q̄n nō p̄cedat termin⁹ distribut⁹. Jō nō sequit̄ tu
differs ab aīali qđ ē asin⁹.ḡ tu differs ab aīali ⁊ illud ē asin⁹.q̄ɾ h⁹ copula
tiue.p̄ma pars ē fl̄a.tertia q̄ v̄bū p̄ncipale nō sit negatū. Jō nō sequit̄. tu
nō es hō qui ē fur.ḡ tu nō es hō ⁊ ille ē fur:q̄ɾ h⁹copulatiue p̄ma pars est
fl̄a.quarta q̄ nō p̄cedat terminus q̄ indifferēter pōt teneri cathegorema/
tice ⁊ sincathegorematice. Jō nō seq̄t̄ infinitas partes hꝫ sor. q̄ sunt finite
ḡ infinitas partes hꝫ sor. ⁊ ille sunt finite.quinta q̄ nō p̄cedat termn⁹mo/
dalis de sensu cōposito. Jō nō sequit̄.possibile ē q̄ antixp̄s sit hō q̄ ē.ergo
possibile ē q̄ antixp̄s sit hō ⁊ ille ē.❡ A sensu cōposito scđo ad sensuꝫ di/
uisuꝫ nō valet argumētū:sꝫ bñ ecōtra. vñ nō sequit̄: oīs ꝓpō cui⁹ ꝯdicto/
ria ē v̄a ē fl̄a.ḡ oīs ꝓpō ē fl̄a cui⁹ ꝯdictoria ē v̄a:sꝫ bñ eꝯ. vñ bñ seq̄t̄.oīs
ꝓpō ē v̄a cui⁹ ꝯdictoria ē falsa.ergo omnis propositio cuius ꝯdictoria est
falsa est vera.

❡ Quarto. Mediātib⁹ t̄mis q̄ aliq̄n sincathegorematice ⁊ aliq̄n cathego
rematice tenent̄ sicut tot⁹:tota:totū:īfinit⁹:ta:tū. Fit sēsus cōposit⁹ q̄n te/
nēt̄ cathegorematice.diuisus v̄o q̄n tenent̄ sincathegorematice. Et tenēt̄
cathegorematice q̄n subsequūtur v̄bū p̄ncipale vl̄ cū p̄cedit aliqđ det̄mi
nabile.sincathegorematice vero q̄n p̄cedūt nullo det̄minabili p̄cedente.
❡ Differt aūt sensus cōposit⁹ a diuiso q̄ɾ ly īfinitus cathegorematice si/
gnificat aliqđ det̄minatū eē infinitū.i.sine p̄ncipio ⁊ fine: sꝫ sincathegore
matice significat q̄c꜄ ente dato q̄ dari pōt maius in oī ꝓportōe possibi
li. Et tot⁹ sincathegorematice significat idē q̄ q̄libet pars:sed cathegore/
matice siḡt idē q̄ ens completū seu p̄fectū cui nihil deest. ❡ A sensu cō/
posito ad diuisuꝫ ⁊ ecōtra nō valet argm̄: vñ nō seq̄t̄:infinitū numerū po
tes nūerare.ḡ potes nūerare nūerū īfinitū. ⁊ eꝯ nō valet: vñ nō sequit̄. tu
vides totū qđ deus pōt ꝓducere.ḡ totū qđ deus pōt ꝓducere tu vides.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

¶ Quinto. Mediātib⁹ his ꝯiunctiōib⁹ et: ꝛ vł. fit aūt sensus cōpositus qñ tenet collectiue: diuisus vero cū tenetur diuisiue Fit et aliqñ sensus cōposit⁹ qñ totū coplatū vel disiūctū se tꝫ ex pte vnius extremi: diuisus vero qñ vna ps copulati vel disiūcti se tꝫ ex pte vnius extremi ꝛ reliqua ex parte alteri⁹ extremi. ¶ Differt sensus cōpositus a diuiso quia sēsus cōpositus reqrit verificatōem totius copulati vel disiūcti sił ꝛ nō seorsū diuisus vero requirit verificatiōem cuiuslibet ptis copulati vel disiūcti seorsum vel diuisum ꝛ pse. ¶ A sensu cōposito ad diuisum ꝛ eo⁹ formał in hoc quinto mō ꝛ ecōtra non valet argumentū: nec econtra formaliter. vñ nō sequitur sor. ꝛ plato trahunt nauim. ḡ sor. trahit nauim: sor. ꝛ plato nō sunt hic. ḡ sor. nō ē hic: nec sequit̄. pōt eē ꝙ tu sis saluus ꝛ ꝙ tu sis dā/natus. ergo pōt eē ꝙ tu sis saluus ꝛ damnatus. ¶ Notandū ꝙ disiunctū ē superius ad q̄libet eius ptem: sequit̄ enim. Hoc ē hō: ergo hoc ē hō vel asinus. ꝛ nō ecōtra. Silr sequit̄. hoc ē asinus: ergo hoc hō vel asinus. ꝛ ñ econtra. sicut sequitur. hoc ē hō. ergo hoc ē ał. ꝛ nō econtra: qꝛ ly aīal ē superius ad ly hō. Et ex hoc notabili sequit̄ ꝙ a pte disiuncti ad totum disiunctum cum termino distribuente nō valet argumentū. vñ nō sequitur. tu differs ab asino. ergo tu differs ab homīe vel ab asino: sicut nō sequitur. tu non es asinus ergo tu non es hō vel asinus. nam arguitur ab inferiori ad suum superius distributiue. ¶ Preterea aduertendū ē ꝙ tales propositiōes sunt distinguēde ſm sensūcōpositum ꝛ diuisum cum signo di/stributiuo vt dicendo. Ois ꝓpō vel eius ꝯdictoria est vera: homo ē asi/nus ē ꝓpō vel eius contradictoria. ergo. hō ē asinus ē vera. maior ē falsa. Ois ꝓpō vel eius ꝯtradictoria ē vera: homo ē asinus est ꝓpō. ergo hō est asinus vel eius ꝯtradictoria ē vera: maior ē vera. Oia duo ꝛ tria sūt qu/que: quatuor sunt duo ꝛ tria. ergo q̄tuor sunt quinqꝫ. Oia duo ꝛ tria sunt quinqꝫ. duo sunt. duo. ergo duo ꝛ tria sunt quinqꝫ: maior est vera.

¶ Sexto mediante illa determinatione ita fuit: ita erit: ita pōt esse: fit sē sus compositus cum summitur ꝓpō cum dicta determinatione. diuisus vero cum summitur absolute. ¶ Differt sensus composit⁹ a diuiso: quia sensus compositus restringitur ad determinatum temp⁹ vel instans: di/uisus vero absolute.

¶ Sexto A sensu cōposito ad diuisum fallit argumētū tripł̄r. ¶ Primo cū termio distributo. vñ nō sequit̄. aliqñ fuit. ita ꝙ adā est oīs hō: ḡ adā fuit oīs hō. Secundo mediante termino confundente confuse tm̄. vnde nō se quit̄: aliqñ erit ita ꝙ aīa antixp̄i necessario est. ergo aīa ātichristi necessa/riuꝫ erit. Tertio respectu duplicis cōparationis. vñ non sequitur aliquā do erit ita ꝙ tu es tantus quantus est plato ergo tu eris tantus quantus ē plato. ꝛ econtra. etiā non sequitur aīa antixp̄i contingēter erit. ergo ali quando erit ita ꝙ aīa antixp̄i contingenter est. sed in terminis simplicib⁹ ꝛ sine distributione. ꝛ sine termino confundēte. respectu simplicis cōpa/rationis: a sensu composito ad sensum diuisum: ꝛ econtra valet argumē tum. vñ bñ sequitur: aliqñ erit ita ꝙ tu es papa. ergo tu eris papa. ꝛ econ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)

tra. Silr sequitur aliqñ erit ita q̄ tu es maior vel minor platone. ergo tu eris maior vel minor platone. et econtra. quia hec ē comparatio simplex reducta ad vnā differētiā tpis. vnde nō sequit̄. tu eris maior platone. ergo tu eris maior q̄ erit plato. nec ecōtra. ppōnes enim simplicis et duplicis cōparationis sunt sibi inuicem impertinentes.

¶ Septio et vltio. Mediātib⁹ tminis mētalib⁹: Fit āt sensus cōpositus cū terminus mentalis precedit vel sequitur dictum ppōis: diuisus vero cū mediat inter partes illius dicti. ¶ Differt sensus compositus a diuiso quia sensus composit⁹ est apt⁹ natus ad confusionem et appellationem rationis: dummodo terminus fuerit capax. diuisus vero hoc non exigit simpliciter. In hoc modo pp multiplices fallacias pono nouem regulas.

Prima regula.

¶ Prima regula est ista. a sensu cōposito ad sensum diuisum et ecōtra nō valet argumētū. vnde nō seqt̄. scio alterū istorum eē verū. ergo alterū istorum scio esse verū: nec sequit̄ alterū istorū dubito esse verum. ergo dubito alterū istorum eē verum: nisi in tribus casib⁹. primo cū terminus demonstratiuo simpliciter sumpto: vt hoc scio eē verū: ergo scio hoc eē verum: quia nec cōfusio ipedit nec appellatio rōis. Scōo cū pnomini demrātiuo addit̄ determiatio palā cōuertibilis cū pto. Idō bñ seqt̄ hoc albū scio eē albū: ergo scio hoc albū eē albū. et ecōuerso. Tertio cū pnōi demrātiuo addit̄ determiatio palā superior pto. vt hoc coloratū scio eē albū. ergo scio hoc coloratū esse albū. Fallit tñ regl'a respcū horum verborum dubito: credo: imaginor: suspicor apparet a sensu cōposito ad diuisum. quia nō valet argm̄. vnde nō sequitur apparet q̄ hoc sit homo. ergo hoc apparet homo: quia stat apparere hoc esse lz hoc nō sit. verūtñ cū oi termino mētali in dictis trib⁹ casib⁹ valet. argumētū a sensu diuiso ad cōpositū.

Secunda regl'a.

¶ Pro scōa regula notādū q̄ terminorum aliq sunt oīno noti: aliqui oīno ignoti: et aliqui medio modo noti. Exēplū primi. vt Ens: aliquid: et hoc exēplū scōi vt a.b.c. etc. exēplū tertij vt substantia corpus: aīal hō: sortes. A termino magis noto ad minus notū vel oio ignotū i terminis mētalib⁹ nō valet argm̄: nec a minus noto ad magis notū: vñ non sequitur. scio q̄ hoc ē aīal: ergo scio q̄ hoc est hō. Similiter non sequit̄: scio q̄ sor. est hoc ergo scio q̄ sor. ē a. q̄uis p ly hoc demōstrat̄ a. Silr nō sequit̄ ecōtra cū istis verbis dubito: ignoro: nescio: vt dubito an hoc sit sor. ergo dubito an h⁰ sit hō et sic de silibus nō valet argm̄.

Tertia regula.

¶ Tertia regl'a Casus de terminis oio ignotis tripl'r pōt fieri pmo gñalit̄ vt pono q̄ a sit aliqua ppositio et nescias q̄: tūc oēs iste sunt dubitande: a ē verū a est falsū est scitum: est dubitandum: a est nescitum: quia forte a est ista: deus ē. vel ista hō est asinus: vel ista rex sedet. secundo minus generaliter. vt pono q̄ a sit altera istarum: deus ē et homo ē asin⁹: et nescias q̄ tūc etiā ille ppōnes sunt dubitande: a est verum: a ē falsum: a ē scitum a ē nescitum: sed ista ē neganda a te a est dubitandum: quia nulla istarum est a te dubitāda. Tertio magis specialiter: vt pono q̄ a sit altera istarū: de⁹

est: ꝛ homo ē asinus. ꝛ sit ista deus ē: ꝫ nescias que istarū sit a: tunc iste nō sunt dubitāde a ē verū: a ē scitū: imo ꝯcedēde: ꝛ ille negāde: a est fl̄m: a est nescitū: a est dubitandū: q̄uis sit negādū scias a esse verū. In his tñ oībus casibus ē concedēdū ꝙ scio a esse a: ꝛ in p̄mo scđo ꝛ tertio casu nihil scio esse a: qꝛ nec hoc nec hoc: sed in p̄mo ꝛ scđo casu ista est dubitanda: a scio esse aliq̄d: vel verū: ꝛ in tertio est ꝯcedēda.

¶ Quarta regula. Postponēdo terminū oīno ignotū respectu verbi significātis sciam quocūꝗ existēti subiecto: in sensu diuiso: talis ꝓpō est neganda. vt aliquid scis esse a. Similiter a scis esse a: q̄uis sit ꝯcedendū ꝙ scis a esse a: sed p̄ponēdo terminū oīno ignotū respectu huius verbi scis aliq̄ñ ꝓpō ē ꝯcedenda: aliquādo negāda: aliq̄ñ dubitāda: vt dato ꝙ a sit altera istarū deus ē ꝛ hō ē asinus: ꝛ lateat te que istarū sit: tñ sit ista deꝰ ē: tūc ista ē ꝯcedēda: a scio esse aliquid: sed hec a scis esse a ē tibi dubiū: ē neganda. vbi vero ꝓponeret̄ in generali ꝙ a esset aliqua ꝓpō vel altera istarum ꝛ nescias que: tunc ille sunt dubitande: a est verū: a ē scitum: a ē nescitum: a ē falsum.

¶ Quinta regula. A sensu diuiso ad sensuꝫ diuisuꝫ de forma non valet argumentum: vnde nō valet: a scio esse verum. ergo verū scio esse a. sor. cognosco esse ep̄m. ergo ep̄m cognosco esse sor. Et si dicit̄ argumētū valet per ꝯuersionē simplicē dicitur ꝙ non bene ꝯuertitur: sed sic dꝫ conuerti. ergo scitum esse verum est a.

¶ Sexta regula. Ex maiori de sensu ꝯposito cum minori de in esse simpliciter ad sensum ꝯpositū nō valet argumētū. vt scio ꝙ oīs mula ē sterilis: ista ē mula. ergo scio ꝙ ista ē sterilis. Sed ad ꝯcludendā ꝓpositionē de sensu ꝯposito dꝫ sumere maiorē de sensu composito cū eodē termino modali: ꝛ minorē cū hoc verbo scio. vnde bene sequit̄. scio ꝙ oīs mula ē sterilis: ꝛ scio ꝙ ista est mula: ergo scio ꝙ ista ē sterilis. Et adhuc iste modus arguēdi nō valet de forma nisi in minori addat̄ ista dictio tm̄ vel nisi: vnde nō sequit̄. dubito an iste xp̄ianus saluabitur: ꝛ scio ꝙ ille xp̄ianꝰ est aliquis hō: g̊ dubito an aliquis hō saluabitur: sed minor dꝫ esse talis: ꝛ scio ꝙ tm̄ iste ē xp̄ianus: vel scio ꝙ iste est oīs xp̄ianus: vel scio ꝙ nullus est xp̄ianus nisi iste. ergo ꝛc. argumētū ē optimū cū oībus terminis req̄sitis ꝛ ꝑtinētibꝰ ad cognitionē. Fallit iste modus arguēdi sic limitatus cū verbis ꝑtinētibus ad volūtatē: vnde nō sequit̄: odio illū: ꝛ scio ꝙ tm̄ ille est papa: ergo odio papā: valet tñ arguēdo hoc mō. volo ꝙ iste moriatur: ꝛ scio ꝙ iste est papa: ꝛ volo ꝙ sit papa: ergo volo ꝙ papa moriatur.

¶ Septima regula. Ex maiori de sensu diuiso cū minori de in esse simpliciter optime sequitur ꝓpō de sensu diuiso: vnde bene sequet̄: hoc scio currere: ꝛ hoc est a: ergo a scio currere. omnē mulā scio esse sterilem: a est mula: ergo a scio esse sterilem. quia primus est silogismus resolutorius. secundus est in darij.

¶ Octaua regula. Pulcherrime infertur ꝓpositio de sensu composito formando consequentiā bonā de inesse simpliciter: ꝛ modificando ante-

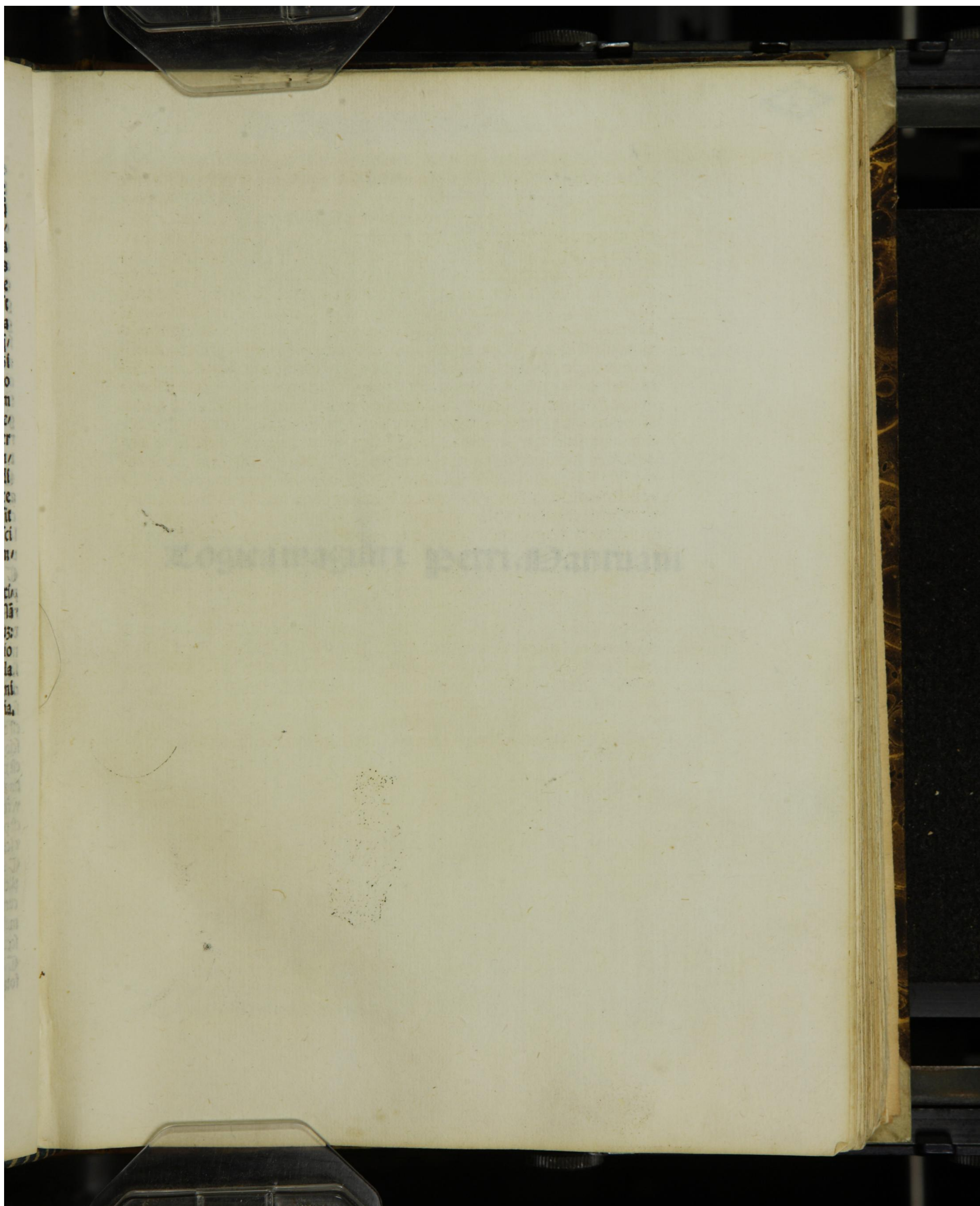
cedens determinatione qua vis modificare consuquens: dũmodo conse-
quentie sint bone non cõtradicentes regulis: verbi gratia. si vis probare
ꝙ scias sortem currere: inferas de in esse sortẽ currere hoc modo vel q̊
uis alio modo ex quo sequatur sor. currere: hoc currit: ⁊ hoc ẽ sortes: er-
go sor. currit. Tunc procedas vlterius sic. ista consequentia ẽ bona: scita
a te esse bona: ⁊ antecedens ẽ scitum a te: ergo ⁊ consequens: significans
adequate sortem currere. ergo scis sortem currere. Idem si vis probare
istam: potest esse ꝙ antichristus sit homo qui ẽ. argue sic antichristus est
aliquis homo. ergo antichristus ẽ homo que ẽ. ista cõsequentia est bona
⁊ antecedens ẽ possibile. ergo ⁊ consequens ẽ possibile significans adeq̃-
te ꝙ antixp̃s ẽ homo que ẽ ergo potest esse ꝙ antixp̃s sit homo que ẽ. Si-
militer si vis probare istam ꝙ aliquando fuit ita ꝙ adam ẽ omnis homo
argue sic adam ẽ homo: ⁊ nihil ẽ homo quin adam sit illud. ergo adam
est omnis homo. ista consequentia ẽ bona: ⁊ aliquando fuit ita sicut ade-
quate significatur per añs. ergo tũc fuit ita sicut adequate significat̃ per
cõsequẽs suũ significans adequate ꝙ adam fuit oĩs homo. ergo aliquan-
do fuit ita ꝙ adam ẽ omnis homo. Sed caue ne assũmas modũ arguẽdi
nisi formalem: quia non ẽ regula ꝙ si aliqua consequẽtia sit bona ⁊ ante-
cedens sit contingens ꝙ consequẽs sit contingens. vel si antecedens sit
dubium ꝙ ⁊ consequẽs sit dubium q̃tuncunq; cõsequẽtia sit bona ⁊ sci-
ta esse bona. Et ista octaua regula deseruit pluribus modis sensus com-
positi ⁊ diuisi ⁊ presertim primo sexto ⁊ septimo modo.

¶ Nona regula. In hoc septimo modo sensus compositi ⁊ diuisi maxi-
me ordo propositionũ notandus ẽ ⁊ quid sit pertinens ⁊ impertinẽs. Nã
in hoc modo fere oĩs difficultas respõdendi ẽ ꝓpter casuz obligatoriuz:
⁊ ꝟm variationem casus aliter: ⁊ aliter ẽ varianda responsio ad ꝓpositio-
nem propositam de sensu composito vel diuiso vt patuit in tertia regula
huius septimi modi. Et ideo nõ potest iste tractatus perfecte intelligi: ni-
si post artẽ obligatoriã. aliter nemo sentiet quid dicatur in hac materia.

Finis.

Impressum venetijs Anno salutis. M.cccc.lxxxxj. die. iij. octobris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
Magl. M.7.27 (b)